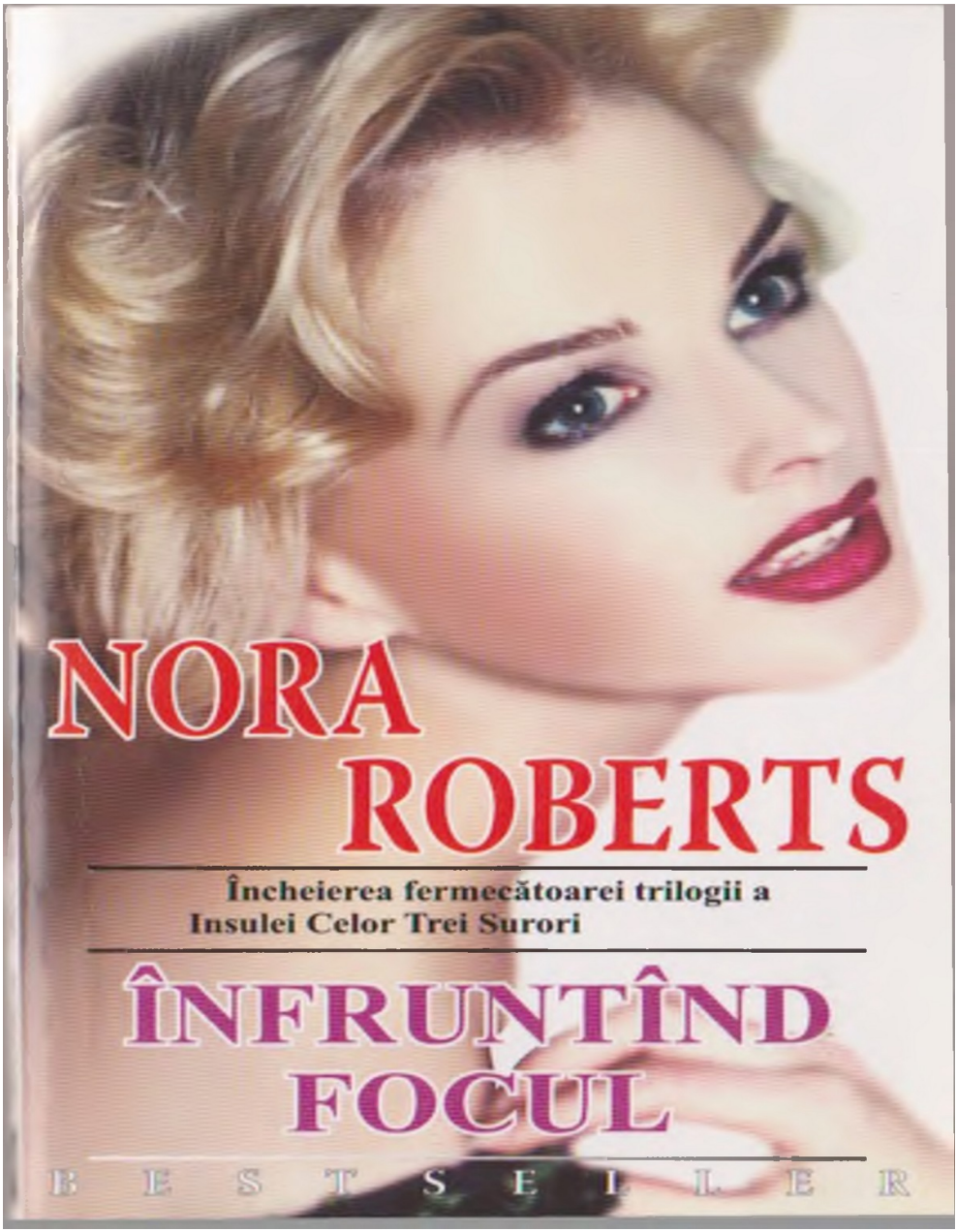
NORA
ROBERTS
Încheierea fermecătoarei trilogii a
Insulei Celor Trei Surori
ÎNFRUNTÎND
FOCUL
BESTSELLER

NORA ROBERTS
ÎNFRUNTÎND FOCUL

Încheierea fermecătoarei trilogii:
Insula Celor Trei Surori

FACE THE FIRE By *Nora Roberts*

© Copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin

Editurii*: Miron*

Traducere*: Mihnea Columbeanu*

” O, dragoste! O, foc! A tras
Dintr-un sărut prelung, al meu suflet întreg,
Prin buze, cum razele de soare beau din rouă.”

ALFRED, LORD TENNYSON

Pentru amanţii
vechi şi noi

Prolog

Insula Celor Trei Surori
Septembrie, 1702

Avea inima fiinţă. Aşchiile ascuţite îi străpungeau sufletul, pînă cînd fiecare oră, fiecare moment din viaţa ei devenise un chin. Nici chiar copiii – aceia pe care-i purtase în trup, cei pe care-i purtase pentru surorile sale – nu-i puteau aduce nici o alinare.

Şi nici ea, spre marea ei ruşine, nu putea să-i aline cu nimic.

Îi părăsise, în acelaşi timp în care-i părăsise şi tatăl lor. Soţul ei, iubitul ei, inima ei, se întorsese pe mare, iar părţile din ea care însemnau speranţă, iubire şi magie muriseră în aceeaşi zi.

El nu voia nici acum să-şi amintească anii pe care-i petrecuseră împreună, şi nici pe ea nu voia să şi-o amintească, nici pe fiii lor, nici pe fiicele lor, şi viaţa pe care şi-o făuriseră pe insulă.

Aşa era firea lui. Asta era soarta ei.

Şi a surorilor ei, îşi spuse, în timp ce stătea pe faleza îndrăgită, deasupra unei mări în clocot. Şi ele fuseseră hărăzite să iubească şi să piardă. Cea care era Văzduhul iubise un tînăr chipeş, cu vorbe

blînde, care ascundeau o fiară. O fiară care-i vărsase sîngele. O ucisese pentru ceea ce era, iar ea nu-şi folosise puterea ca să-l oprească.

Iar cea care era Pămîntul se mîniase şi jelise, şi-şi clădise ura piatră cu piatră, pînă cînd devenise un zid pe care nimeni nu-l putea sparge., îşi folosise puterea ca să se răzbune, îşi trădase Meşteşugul şi îmbrăţişase întunericul.

Iar acum întunecimea se strîngea în jurul ei, şi cea care era Focul rămăsese singură cu a sa durere. Nu mai putea s-o înfrunte, nu mai putea găsi nici un scop pentru propria ei viaţă.

Bezna îi şuşotea în noapte, cu vocea ei vicleană şi plină de minciuni. Chiar şi ştiind cît de neadevărate erau, se simţea ispitită de ele.

Cercul i se rupsese, şi nu mai putea, nu mai voia, să reziste singură.

O simţea – cum se furişa tot mai aproape, cum luneca pe pămînt ca o ceaţă murdară. Flămîndă. Moartea ei avea s-o hrănească, şi totuşi nu mai putea îndura viaţa.

Ridică braţele, astfel că flacăra părului ei se învăpăie în vîntul pe care-l chemă dintr-o suflare, îi rămăseseră asemenea puteri… Iar marea răspundea urlînd, şi pămîntul de sub picioarele ei se cutremura.

Aerul, Pămîntul şi Focul – şi Apa care-i dăruise marea ei dragoste, apoi i-o furase iar.

Erau pentru ultima oară ale ei, să le

poruncească.

Copiii ei aveau să fie în siguranţă, avusese ea grijă de asta. Doica urma să-i îngrijească, să-i înveţe, iar harul, strălucirea, urmau să meargă mai departe.

Tenebrele îi lingeau pielea, cu sărutări reci, reci de tot.

Se clătina pe margine, încă opintindu-se împotriva voinţei, pe cînd furtuna făcea prăpăd în sufletul ei, furtuna pe care ea o plăsmuise.

Insula aceea, pe care ea şi surorile ei o duraseră ca să aibă un adăpost unde să scape de cei ce le vînau ca să le ucidă, avea să se piardă. Totul avea să se piardă.

Eşti singură, murmura întunecimea. Eşti în suferinţă. Pune capăt singurătăţii. Pune capăt durerii.

Şi aşa avea să facă, dar fără să-şi trădeze copiii, nici copiii care aveau să se nască dintr-înşii. Puterea încă se mai afla în ea, şi forţa, şi mintea cu care s-o mînuiască.

— De trei ori o sută de ani dintr-o dată, această insulă de surori e apărată.

Din vîrfurile degetelor, ei şfichiuia lumină, depănînd un cerc într-un cerc.

— Mîna ta nu poate atinge-ai mei copii. Vor trăi, vor învăţa vor şti. Şi cînd descîntecu-mi se va desface, trei se vor ridica unul a face. Cerc de surori, puterile unite, să facă faţă orei hărăzite.

Curaj, încredere, şi milă şi dreptate, iubire fără margini, sînt lecţiile toate. Şi trebuie, de bună voie, să-nfrunte soarta împreună. Una, două, trei, greş dac-or da, insula aceasta-n adînc s-a afunda. Dar dacă bezna are să se-ntoarcă, nicicînd locul acesta nu va purta a ta marcă. Acest descîntec e ultimul al meu. Aşa să se întîmple, precum voiesc eu.

Întunecimea se repezi la dînsa în timp ce sărea, dar nu reuşi s-o ajungă. În timp ce se prăbuşea spre mare, îşi azvîrli asupra insulei, unde dormeau copiii ei, puterea – ca o plasă de argint.

Capitolul 1
Insula Celor Trei Surori
Mai, 2002

Trecuseră zece ani şi mai bine de cînd nu mai venise pe insulă. Zece ani şi mai bine de cînd nu mai văzuse – decît în minte – pădurea, casele, curbura plajei şi a golfului. Şi dramatismul falezei, unde casa de piatră se înălţa lîngă lancea albă a farului.

N-ar fi trebuit să fie atît de surprins de atracţia pe care o simţea, nici de simplitatea curată a plăcerii. Sam Logan nu era surprins decît rareori. Dar plăcerea de a vedea ceea ce se schimbase, şi ce nu se schimbase, era de o profunzime surprinzătoare.

Venise acasă şi nu-şi dăduse seama, pe deplin, ce însemna asta pentru el, pînă nu ajunsese.

Îşi parcă maşina lîngă debarcader, pentru că voia să meargă pe jos, să simtă mirosul sărat al aerului de primăvară, să audă glasurile din bărci, să vadă viaţa care forfotea pe micuţa cocoaşă de pămînt din largul statului Massachusetts.

Şi poate, pentru că-şi dorea puţin mai mult timp ca să se pregătească, înainte de a o vedea pe femeia la care se întorsese.

Nu se aştepta să fie primit cu căldură. Adevărul era că nu ştia la ce să se aştepte de la Mia.

Cîndva, ştiuse. Îi cunoscuse fiecare expresie, fiecare inflexiune a vocii. Cîndva, Mia l-ar fi aşteptat la debarcader, cu părul ei roşcat fluturînd în vînt şi ochii fumurii luminaţi de bucurie şi făgăduieli.

Ar fi auzit-o rîzînd, în timp ce se repezea în braţele lui.

Acele zile se sfîrşiseră. El însuşi le pusese capăt, cînd plecase intenţionat în exil – un exil pe care acum îl încheiase, la fel de intenţionai

Fata pe care o lăsase în urmă devenise femeie.

Femeie de afaceri, îşi spuse el, rîzînd uşor. Nici nu era de mirare. Mia avusese întotdeauna un simţ al afacerilor şi dorinţa de cîştig. Era hotărît să i le folosească, dacă voia să reintre în graţiile ei.

Pe Sam nu-l interesau mijloacele – numai scopul.

Mergea cu paşi lungi, mulţumit să vadă că traficul pe stradă era uşor şi constant. Pe insulă, afacerile mergeau atît de bine pe cît auzise.

Era un om înalt, de aproape un metru şi nouăzeci, cu o constituţie suplă şi deşirată, în ultimii zece ani mai deprinsă cu costumele de comandă decît cu jeanşii negri pe care-i purta acum. Pardesiul închis la culoare se înfoia în urma lui.

Şi părul lung şi negru îi era răvăşit de vînt. Iar chipul îngust avea oasele prelungi ale obrajilor bine definite. Planurile şi unghiurile feţei erau oarecum îmblînzite de gura cu buze pune, sculpturale, formînd o imagine dramatica împreună cu pletele ce fluturau în vînt.

Cu ochi alerţi, scrută casa care fusese cîndva, şi în curînd avea să fie din nou, a lui. Undeva între albaştri şi verzi, ochii lui aveau culoarea mării din jurul casei, încadraţi de genele şi sprîncenele negre.

Îşi folosea atracţia fizică oricînd îi convenea, la fel cum îşi folosea şi farmecul sau lipsa de scrupule. Înţelesese deja că avea nevoie de toate mijloacele pentru a o recuceri pe Mia Devlin.

De pe trotuarul de vis-â-vis, studie „*Cafe Book*”. Ar fi trebuit să ştie că Mia luase o clădire părăginită şi o transformase într-un magazin fermecător, elegant şi productiv. În vitrină erau expuse cărţi şi flori de primăvară, puse în jurul unui şezlong. Două dintre cele mai mari iubiri ale ei, medită Sam. Cărţile şi florile. Pe ambele le folosise într-un mod care sugera că era timpul să întrerupă munca pămîntului, să se aşeze şi să se bucure de roadele trudei sale.

Sub ochii lui, doi turişti – nu lipsise atît de mult încît să nu mai poată deosebi turiştii de localnici – intrară în librărie.

Rămase pe loc, cu mîinile în buzunare, pînă-şi dădu seama că trăgea de timp. Puţine lucruri erau mai turbulente decît temperamentul Miei Devlin. Se aştepta să se repeadă la el ca o furie, în clipa cînd îl vedea din nou.

Şi cine-ar fi putut s-o condamne?

Dar, în fond, îşi spuse el zîmbind, la fel de puţine lucruri erau mai excitante decît Mia Devlin în culmea furiei. Avea să fie… captivant, să încrucişeze din nou spadele cu ea.

Traversă strada şi deschise uşa librăriei „*Cafe Book*”.

Lulu era la tejghea. Ar fi recunoscut-o oriunde. Femeia scundă, cu faţă de gnom înghiţită de ochelarii cu rame argintii, aproape că o crescuse ea însăşi pe Mia. Soţii Devlin fuseseră mai

preocupaţi de ei înşişi şi de călătorii decît de fiica lor, iar Lulu, fostul copil din flori, fusese angajată s-o îngrijească.

Întrucît Lulu tocmai factura cumpărăturile unui client, Sam avu la dispoziţie cîteva momente în care să se uite prin magazin. Tavanul era presărat cu becuri, pentru a obţine un efect de cer înstelat. Cîteva fotolii erau aranjate comod în faţa unui şemineu cu vatră lustruită, unde creşteau alte cîteva flori în ghivece. Mirosul lor parfuma aerul, în ton cu muzica delicată de fluiere şi flaute ce răsuna încet din staţie.

Pe rafturile albastre lucioase se înşirau cărţile, iar pe altele se aflau lumînările rituale, cărţile de Tarot, runele, statuetele de zîne, vrăjitorii, dragonii. Un aranjament atrăgător, reprezentînd-o pe Mia. Nici nu se aşteptase să găsească altceva.

Culese o pietricică de cuarţ roz dintr-un bol de sticlă, frecînd-o între degete ca să-i poarte noroc – deşi ştia el ce ştia. Înainte de a o pune la loc, simţi un val de aer îngheţat. cu un zîmbet dezinvolt, se întoarse spre Lulu.

— Am ştiut tot timpul că aveai să te întorci. Iarba rea nu piere niciodată.

Aceasta era prima stavilă de care trebuia să treacă – gheonoaia de la poartă.

— Bună, Lu.

— Nu-mi veni tu mie cu *„bună, Lu”*, Sam Logan.

Lulu îşi trase nasul, măsurîndu-l cu privirea.

Apoi, îşi mai trase nasul o dată.

— Ai de gînd să cumperi piatra aia, sau chem şeriful să te salte pentru furt din magazine?

Sam puse pietricica la loc în vas.

— Cum o mai duce Zack?

— Întreabă-l singur. N-am timp de-alde tine.

Deşi era mai scundă decît el cu două capete,

Lulu se apropie şi împunse aerul cu degetul, făcîndu-l să se simtă iar ca la doisprezece ani.

— Ce naiba vrei?

— Să revăd casa. Şi pe Mia.

— Ce-ar fi să ne faci la toţi un pustiu de bine şi să te-ntorci acolo pe unde te-ai învîrtit în toţi anii ăştia? La New York City, la Paris, la dracu-n praznic. Ne-am descurcat de minune şi fără să ne consumi tu spaţiul vital.

— Aşa se pare, remarcă el, aruncînd încă o privire prin magazin; nu se simţea ofensat; gheonoaia era menită s-o apere cu devotament pe prinţesă, iar Lulu se achitase întotdeauna. E frumos aici. Am auzit că şi cafeneaua merge foarte bine, şi că o conduce nevasta lui Zack.

— Văd că stai bine cu auzul, aşa că ascultă la mine: du-te-nvîrtindu-te.

Nu era ofensat, nu, dar ochii îi de veniră tăioşi, de un verde mai profund.

— Am venit s-o văd pe Mia.

— E ocupată. O să-i spun c-ai trecut pe-aici.

— Vezi să nu-i spui, replică el, încet. Dar o să

afle, în orice caz.

Chiar în timp ce vorbea, auzi sunetul tocurilor pe treptele de lemn, şi inima i se poticni în piept. Ieşi de după rafturi şi o văzu, tocmai cînd termina de coborît scara în spirală.

Îi aruncă o privire, numai una, şi se simţi sfîşiat în mii de bucăţi.

Prinţesa devenise regină, întotdeauna fusese cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată. Tranziţia de la fată la femeie nu făcuse decît să adauge straturi straturi la acea frumuseţe. Părul ei era aşa cum şi-l amintea, o claie de bucle ca flacăra, în jurul feţei trandafirii. Avea nasul mic şi drept, iar gura lată, cu buze pline. Ochii-i erau cenuşii ca fumul, migdalaţi, şi-l priveau cu o răceală studiată.

Îi zîmbi, cu un calm la fel de studiat, în timp ce pornea spre el.

Rochia ei, de un auriu stins, i se mula pe forme, evidenţiindu-i picioarele lungi, extrem de lungi. Părea să radieze căldură – dar Sam nu simţi nici o vibraţie din partea ei, cînd îl privi cu o sprînceană arcuită.

— la te uită, Sam Logan, nu-i aşa? Bine-ai venit înapoi.

Vocea ei era mai profundă, doar o idee mai profundă decît pe vremuri. Mai senzuală, mai fumegoasă, mai mătăsoasă. Părea să-şi croiască drum în abdomenul lui, chiar în timp ce Sam se

întreba ce-ar fi vrut să însemne acel zîmbet politicos şi urarea de bun-venit detaşată.

— Mulţumesc, îi imită el deliberat tonul. Mă bucur că m-am întors. Arăţi uluitor.

— Facem ce putem.

Îşi aruncă părul pe spate. La urechi purta pietre de citrină. Toate detaliile înfăţişării ei, pînă la inelele de pe degete, mirosul subtil care o înconjura, i se întipăreau în minte. O clipă, încercă să-i ghicească gîndurile, dar constată că erau formulate într-o limbă străină, frustrantă.

— Îmi place librăria ta, spuse el, pe acelaşi ton neutru. Sau, atîta cît am văzut din ea.

— Mă rog, va trebui să te conduc într-o vizită. Lulu, ai cumpărători.

— Ştiu ce am, mormăi Lulu. Doar e zi lucrătoare, nu? De unde-atîta timp, să-l plimbi pe ăsta prin magazin?

— Lulu.

Mia îşi înclină capul, într-o atitudine de avertisment calm.

— Întotdeauna îmi pot găsi cîteva minute pentru un vechi prieten.. Vino sus, Sam, să vezi cafeneaua.

Porni înapoi pe scară, cu mîna pe balustradă.

— Poate ai auzit că un prieten comun al nostru, Zack Todd, s-a însurat în iama trecută. Nell nu numai că mi-e prietenă apropiată, dar mai şi găteşte extraordinar.

Sam se opri în capul scării. Îl irita faptul că trebuia să se orienteze, să-şi regăsească echilibrul. Mirosul ei îl întorcea pe dos.

Etajul era la fel de primitor.ca parterul, cu atracţia sporită a unei cafenele aglomerate într-un capăt, şi a tuturor aromelor delicioase, de mirodenii, cafea şi ciocolată ce pluteau dintr-acolo.

În vitrină zîmbeau nenumărate salate şi produse de cofetărie. Un fum aromat se înălţa dintr-o oală enormă, de unde o blondă drăgălaşă îi punea supă cu polonicul, în ceaşcă, unul client care aştepta.

Prin ferestrele din capătul opus se întrezărea marea.

— E extraordinar.

Măcar atîta putea să spună fără nici un dubiu.

— De-a dreptul extraordinar, Mia. Cred că eşti foarte mîndră de ceea ce-ai făcut aici.

— Şi de ce n-aş fi?

Tonul ei uşor acid îl făcu s-o privească. Dar Mia zîmbi din nou, gesticulînd cu o mîna elegantă pe ale cărei degete scînteiau cîteva inele:

— Ţi-e foame?

— Mai mult decît mă aşteptasem.

Aciditatea din ton scăpără o clipă şi în adîncurile ochilor ei, înainte de a porni spre tejghea.

— Nell, am aici un om cu o mare poftă de…

Mîncare.

— Atunci, a venit unde trebuia, zîmbi Nell,

arătîndu-şi gropiţele, în timp ce-l privea pe Sam cu ochii ei albaştri, prietenoşi. Azi avem curry de pui şi salată de creveţi diablo, iar sandvişul zilei e cu grătar de porc şi roşii. Plus specialităţile vegetariene obişnuite.

Nevasta lui Zack, îşi spuse Sam. Una era să afle că cel mai vechi prieten al lui făcuse pasul fatal, şi cu totul alta să vadă cu ochii lui motivul.

— Sună delicios.

— Ne place să credem că aşa şi este.

— Cu preparatele lui Nell n-ai cum să alegi greşit, îi spuse Mia. Te las cu ea, pentru moment. Eu am de lucru. A, Nell, ar fi trebuit să fac prezentările. El e un vechi prieten al lui Zack, Sam Logan. Poftă bună, îi mai ură ea, şi se îndepărtă.

Sam văzu surpriza pe faţa drăguţă a lui Nell, după care toată căldura i se risipi.

— Cu ce să te servesc?

— Doar cu o cafea. Neagră. Zack ce mai face?

— Foarte bine, mulţumesc.

Sam se bătu cu degetele pe coapsă. Încă o scorpie la poartă, îşi spuse el, şi la fel de redutabilă ca gheonoaia, oricît părea de delicată.

— Şi Ripley? Am auzit că s-a măritat luna trecută.

— Face foarte bine şi e foarte fericită.

Gura lui Nell se strînsese într-o linie fermă şi neprimitoare, în timp ce-i punea ceaşca de cafea pe tejghea.

— Nu costă nimic. Sînt sigură că Mia nu are nevoie de banii dumitale, şi nici nu-i vrea. La *„Magick Inn”* se mănîncă foarte bine de prînz, cum nu mă îndoiesc că ai auzit.

— Da, am auzit.

O pisicuţă drăgălaşă şi cu gheare foarte ascuţite, reflectă Sam.

— Crezi că Mia are. Nevoie de protecţia dumitale, doamnă Todd?

— Cred că Mia se descurcă perfect şi singură, cu orice, îi zîmbi ea, subţire şi tăios ca o lamă. cu absolut orice… şi oricine.

Sam îşi luă cafeaua.

— Nu mă îndoiesc, încuviinţă el, şi porni în direcţia în care o luase şi Mia.

Ticălosul.

O dată ajunsă în spatele uşii închise a biroului ei, Mia lăsă să-i scape o tresărire de furie – o tresărire infimă, dar suficientă pentru a face cărţile şi bibelourile de pe rafturi să tresară, cu zgomot.

Cum putuse avea tupeul, nesimţirea, neghiobia de a intra în magazinul ei?

Să stea acolo şi să-i zîmbească, de parcă s-ar fi aşteptat să strige de bucurie şi să-i sară-n braţe. Şi să mai şi facă pe nedumeritul, cînd ea n-o făcuse.

— Canalia.

Strînse pumnii, iar pe geamul de la fereastră se

formă o crăpătură subţire.

Ştiuse încă din clipa cînd intrase pe uşă. La fel cum ştiuse şi în momentul în care pusese piciorul pe insulă. O podidiseră, o inundaseră, în timp ce stătea la birou, completînd un formular de comandă – durerea, şocul, bucuria, furia, toate atît de intense, toate atît de imediat, încît o ameţiseră. Emoţii năucitoare învălmăşindu-se una peste alta, lăsînd-o vlăguită şi tremurătoare.

Ştiuse că s-a întors.

După unsprezece ani. Unsprezece ani de cînd o părăsise, lăsînd-o rănită, neputincioasă şi fără nici o speranţă. Încă-i mai era ruşine să-şi amintească acea masă tremurătoare de zăpăceală şi durere în care se transformase în săptămînile de după plecarea lui.

Dar îşi reclădise viaţa, pe ruinele viselor pe care Sam i le spulberase. Îşi regăsise direcţia, şi un soi. De mulţumire statornică.

Iar acum, se întorsese.

Nu putea decît să mulţumească sorţilor că precogriţia îi dăduse timp să se pregătească. Cît de umilitor ar fi fost s-o vadă înainte de a apuca să se controleze. Şi ce satisfăcător fusese să vadă acea tresărire surprinsă şi nedumerită la vederea salutului ei calm şi rece.

Acum era mai puternică, îşi reaminti ea. Nu mai era fata care-şi lăsase inima, zdrobită şi însîngerată, la picioarele lui. Şi avea în viaţă mai

multe lucruri – mult mai multe lucruri – care erau mai importante decît un bărbat.

Dragostea putea fi o minciună atît de mare… Nu avea loc, şi nici îngăduinţă, pentru minciuni. Avea casa ei, firma ei, prietenii ei. Avea din nou cercul ei de oameni, iar acel cerc avea un scop.

Atîta era de ajuns ca s-o susţină.

La auzul bătăii în uşă, îşi blocă din nou sentimentele şi gîndurile, apoi se aşează la birou.

— Da, intră.

Parcurgea datele de pe monitor, cînd Sam intră. Aruncă o privire absentă, vag încruntată, spre el.

— N-ai găsit pe listă nimic care să te tenteze?

— M-am mulţumit cu asta, ridică el cafeaua, apoi îi scoase capacul şi o puse pe birou. Nell e foarte loială.

— Loialitatea e o calitate necesară a prietenilor, după părerea mea.

Sam scoase un sunet de încuviinţare, apoi sorbi din cafea.

— Face şi o cafea excelentă.

— O calitate necesară a unei cafegioaice.

Bătu cu degetele pe birou, într-un gest de nerăbdare abia stăpînită.

— Sam, îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă. Eşti mai mult decît binevenit în cafenea şi-n librărie… Dar am de lucru.

Sam îi studie îndelung faţa, însă expresia ei uşor nemulţumită nu dispăru.

— Atunci, n-am să te reţin. Ce-ar fi să-mi dai cheile, şi mă duc să mă instalez?

Nedumerită, Mia scutură din cap:

— Cheile?

— De la casă. De la casa ta.

— De la casa mea? De ce Dumnezeu să-ţi dau cheile de la casa galbenă?

— Fiindcă…

Încîntat că-i penetrase în sfîrşit armura politeţii, Sam scoase nişte hîrtii din buzunar.

— Am un contract de închiriere., îi puse hîrtiile pe birou, rezemîndu-se de spătar cînd Mia le înhăţă să le citească.

— Cercul Celtic e una din companiile mele, îi explică el, iar Henry Downing, unul dintre avocaţii mei. El mi-a închiriat casa.

Mîinile ei erau gata să tremure. Mai mult, era gata să lovească. Deliberat, Mia şi le rezemă pe birou, cu palmele în jos.

— De ce?

— Ăsta-i rolul avocaţilor, să rezolve fel de fel de lucruri, ridică el din umeri. În plus, nu mă aşteptam să mi-o închiriez mie. Dar credeam – eram sigur – că, dacă închei un contract de afaceri, îl respecţi.

Mia trase prelung aer în piept.

— Vreau să zic, de ce ai nevoie de casă? Ai un hotel întreg la dispoziţie.

— Nu-mi place să stau la hotel, nici să locuiesc

în acelaşi loc unde şi muncesc. Mi-ai fi închiriat casa, Mia, dacă nu ţi-o ceream prin intermediul avocatului?

Buzele ei se arcuiră, tăios.

— Sigur că da. Însă aş fi săltat chiria lunară. Considerabil.

Sam rîse şi, mai liniştit decît oricînd în. Dimineaţa aceea, bău din cafea.

— Am bătut palma, şi poate că aşa a fost sortit să fie. Întrucît părinţii mei i-au vîndut casa noului soţ al lui Ripley, nu mă mai pot apuca de gospodărie acolo. De obicei, lucrurile se întîmplă aşa cum trebuie să se întîmple.

— Lucrurile se întîmplă, fii singurul ei răspuns.

Deschise un sertar şi scoase un inel de chei.

— E mică şi rustică, dar sînt sigură că te va servi foarte bine, atîta timp cît vei sta pe insulă.

Puse cheile pe birou, deasupra contractului de închiriere.

— Nu mă îndoiesc. Ce-ar fi să luăm cina împreună diseară? Mai povestim…

— Nu, mulţumesc.

Nu avusese de gînd s-o invite – nu atît de curînd. Îl irita faptul că-i scăpaseră cuvintele.

— Atunci, cu altă ocazie.

Se ridică, vîrînd în buzunar cheile şi contractul.

— Mă bucur că te-am revăzut, Mia:

Înainte ca Mia să-şi poată retrage mîna, i-o acoperi cu a, lui, peste birou. Sări o scînteie

vizibilă, iar aerul trosni de tensiune.

— Aha, remarcă el, strîngînd-o şi mai tare.

— Ia-ţi mîna de pe mine.

Mia vorbea încet, rar, privindu-l în ochi.

— N-ai nici un drept să mă atingi.

— Între noi nu s-a pus niciodată problema drepturilor, numai a nevoilor.

Mîna ei era gata să tremure. Făcu un mare efort să şi-o ţină nemişcată.

— Acum nu mai sîntem *„noi*", şi nici nevoie de tine nu mai am.

Îl duru. Un junghi scurt îi străpunse inima.

— Ba ai, cum şi eu em nevoie de tine. Mai sînt şi altele de care trebuie să ţinem seama, nu numai vechile sentimente rănite.

— *„Vechile sentimente rănite"*, repetă ea, ca şi cum ar fi fost o expresie într-o limbă străină, înţeleg. Fie şi aşa, dar n-ai să mă atingi fără permisiunea mea. Şi n-o ai.

— Va trebui să stăm de vorbă.

— Asta ar însemna că avem ce să ne spunem unul altuia.

Îşi lăsă o parte din furie să iasă la suprafaţă, învăluindu-şi-o în dispreţ.

— În clipa asta, n-am nimic să-ţi spun. Vreau să pleci. Ai contractul de închiriere, ai cheile, ai şi casa. Ai fost foarte abil, Sam. Întotdeauna ai fost şiret, încă din copilărie. Dar ăsta-i biroul meu, şi magazinul meu.

„Insula mea”, fu cît pe ce să spună, dar se opri la timp.

— Şi n-am vreme pentru tine.

Cînd strînsoarea lui slăbi, Mia îşi retrase mîna. Aerul se mai limpezi.

— Să nu stricăm momentul vizitei tale cu o scenă. Sper c-o să-ţi placă în casă. Dacă ai probleme, să mă anunţi.

— O să te anunţ. Voi locui cu plăcere în ea, şi-am să te ţin la curent.

Se întoarse spre uşă şi o deschise.

— A, Mia, şi încă ceva: nu e doar o simplă vizită. Am venit definitiv.

Cu o plăcere perversă, îi văzu obrajii pălind, chiar înainte de a închide uşa.

Se blestemă pentru acest lucru, şi pentru că încurcase primii paşi – şi rămase prost dispus în timp ce cobora la parter şi ieşea din magazin, sub privirea de cerber a lui Lulu.

Bărbatul care stătea cu picioarele pe birou şi receptorul telefonului la ureche nu se schimbase prea mult. Se mai împlinise pe ici, pe colo, şi avea părul la fel de ciufulit şi decolorat de soare, iar ochii-i erau la fel de verzi şi tăioşi.

La vederea lui Sam, se holbară.

— Auzi, ştii ceva? Mai bine revin eu cu un telefon. Pînă diseară, am să primesc hîrtiile prin fax… Mha… Exact. Acum trebuie să te las.

Zack îşi coborî picioarele de pe birou, în timp ce

închidea telefonul.

— Ei să fiu al dracu', dacă ăsta nu-i Mister New York City.

— Deci, ia te uită cine-a ajuns aici Omul Legii.

Zack traversă din trei paşi zona de birou şi-l cuprinse pe Sam într-o îmbrăţişare de mai-mai să-i trosnească oasele.

— Ei, văd că ţi-a priit statul la birou. N-ai ajuns gras şi chel.

Sam aruncă o privire spre biroul plin de hîrtii al lui Zack.

— Nici tu, şerifule.

— Mda, aşa că n-ar strica să ţii minte cine-i şeful şi să rămîi cu mîinile curate, pe insula mea. Ce naiba cauţi aici? Vrei o cafea?

— Dacă-i vorba de poşirca aia maro de-acolo, mă lipsesc, mersi. Iar aici am venit cu afaceri.

Afaceri pe termen lung.

Zack îşi ţuguie buzele, în timp ce-şi umplea din nou cana.

— Hotelul?

— Una la mînă. L-am cumpărat de la părinţii mei. Acum e al meu.

— L-ai cumpărat… ridică din umeri Zack, aşezîndu-se pe colţul biroului.

— Familia mea n-a fost niciodată la fel de armonioasă ca a voastră, remarcă sec Sam. E o afacere. Una care pe taică-meu nu-l mai interesează. În schimb, mă interesează pe mine.

Părinţii tăi ce mai fac?

— Gigea. Mai zilele trecut au plecat de-aici. Veniseră la nunta lui Ripley şi au mai stat încă aproape o lună. Aproape crezusem că s-au întors permanent, dar şi-au făcut bagajele şi au pornit spre Nova Scoţia.

— Îmi pare rău că n-am apucat să-i văd. Am auzit că Rip nu-i singura care s-a căsătorit.

— Mda, îşi ridică Zack mîna, făcînd să-i lucească verigheta. Sperasem să te întorci şi tu la timp ca să apuci nunta.

— Şi eu aş fi vrut.

Era un regret real, unul dintre numeroasele lui regrete.

— Mă bucur pentru tine, Zack. Vorbesc serios.

— Ştiu. Şi ai să te bucuri şi mai mult cînd ai s-o cunoşti.

— A, am cunoscut-o.

Zîmbetul lui Sam se subţie.

— După cum miroase mizeria asta pe care-o bei, face o cafea mai bună decît a ta.

— Ripley a făcut-o.

— Oricum… Sînt doar recunoscător că nevastă-ta nu mi-a tumat-o pe-a ei în cap.

— De ce-ar fi…? A.

Zack îşi umflă obrajii.

— Mda, mă rog… Mia.

Îşi frecă bărbia cu o mînă.

— Nell, Mia şi Ripley. Adevărul e…

Se întrerupse, cînd uşa se dădu de perete. Ripley Todd Booke, vibrînd de la cozorocul şepcii de baseball pînă-n vîrfurile cizmelor zgîriate,. Îl privi încruntată pe Sam. Din ochii ei, de acelaşi verde cu al ochilor fratelui ei, ţîşneau mici săgeţi veninoase.

— Mai bine mai tîrziu decît niciodată, declară ea, pornind înainte. De unşpe ani aştept momentul ăsta.

Zack se repezi spre ea şi o prinse de talie tocmai cînd îşi lua avînt. Avea un croşeu de dreapta zdrobitor, nimeni nu ştia mai bine decît el.

— Stai pe loc! îi ordonă el. Stai doar naibii locului, atîta-ţi spun!

— Nu s-a îmblînzit deloc, aşa-i? remarcă Sam, vîrîndu-şi mîinile în buzunare. Dacă tot îi era sortit să încaseze un pumn în faţă, mai bine să termine cît mai repede.

— Deloc, răspunse Zack, ridicînd-o în aer, pe cînd Ripley îl înjura; şapca îi căzuse iar părul lung i se revărsa în jurul feţei furioase. Sam, ce-ar fi să mă aştepţi cîteva minute? Ripley, termină! îi ordonă el. Porţi o insignă, ai uitat?

— Atunci, am să mi-o scot înainte să-l pocnesc.

Ripley îşi suflă părul din ochi, cu o privire care pîrjoli aerul între ea şi Sam.

— Meritã.

— Poate că o merit, fu el de acord – dar nu din partea ta.

— Mia e o lady prea distinsă ca să te cîrpească. Eu nu sînt.

Auzind-o, Sam zîmbi.

— Asta mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult la tine. Am închiriat casa galbenă, îi spuse el lui Zack, şi o privi pe Ripley cum rămînea cu gura căscată. Să treci pe la mine, cînd ai timp. O să bem o bere.

Trase concluzia că şocul lui Ripley era total, cînd aceasta nu încercă să-l ia la şuturi, în timp ce pornea spre uşă. Ieşi din încăpere şi privi încă o dată, lung, satul.

Un prieten îi urase bun-venit, chiar dacă trei femei formaseră un cerc strîns de duşmănie împotriva lui.

De bine de rău, era acasă.

Capitolul 2

Drumul spre iad, conchise Sam, era pavat cu intenţii – nu neapărat bune.

Intenţionase să revină în viaţa Miei, să-i înfrunte furia, lacrimile, înverşunarea. Erau drepturile ei, iar el ar fi fost ultimul care să i le conteste.

I-ar fi acceptat revolta, blestemele, acuzaţiile. Intenţionase să-i dea ocazia să-şi descarce toată ostilitatea pe care o adunase la adresa lui. Şi, desigur, intenţionase să treacă peste toate acestea şi s-o cucerească.

Calcula că i-ar fi luat cîteva ore – zile, în cel mai rău caz.

Fuseseră legaţi unul de altul încă din copilărie. Ce însemnau unsprezece ani, în comparaţie cu o legătură de sînge, suflet şi

putere?

Dar nu intenţionase să se confrunte cu indiferenţa ei rece. 0, era furioasă pe el, nici pomeneală, îşi spuse, în timp ce parca maşina în faţa casei. Dar peste furie se aşternea o armură groasă, rece ca gheaţa. Ca să i-o spargă, avea nevoie de mai mult decît zîmbete, explicaţii, promisiuni, chiar şi scuze.

Lulu îl atacase, Nell îl apostrofase, iar Ripley îşi dezvelise colţii. Mia nu făcuse nici unul dintre aceste lucruri, dar reacţia ei îl dezarmase cum nici una dintre celelalte nu reuşise, şi nici n-ar fi putut.

Lăsîndu-şi valizele lîngă uşă, porni într-un tur rapid al casei, Livingul era mobilat sumar dar cu gust, în vatră fuseseră deja puse lemnele. Podelele luceau, iar ferestrele erau acoperite cu perdele subţiri de dantelă. O ambianţă feminină, îşi spuse el, dar putea s-o suporte.

Bucătăria din fundul casei era mai mult decît îndestulătoare pentru nevoile lui. Sam nu gătea, şi nici n-avea de gînd să se apuce tocmai acum. Deschise uşa din sparte şi văzu cîteva ronduri de flori şi straturi de plante medicinale, dincolo de care iarba îngrijită creştea pînă la marginea

pădurii.

Avea de rezolvat diverse probleme practice – telefoane, faxuri, computere… Micul dormitor trebuia să fie amenajat ca un birou secundar, deşi plănuia ca baza lui principală de lucru să fie la hotel. Avea nevoie de materiale şi echipamente, şi ştia că, mediat se ducea în sat ca să şi le cumpere, vestea, întoarcerii lui avea să se răspîndească precum focul printr-o fîneaţă.

Asta era viaţa… N-avea ce-i face.

Torcîndu-se de la uşă, reveni în casă, pentru despacheta lucrurile şi a le pune în ordine.

Prietenele bine intenţionate, îşi spuse Mia erau o binecuvîntare. Şi un blestem. Pe moment doua dintre ele se înghesuiseră în biroul ei

Cred c-ar trebui să-l zbori cu şuturi în fund anunţa Ripley. Sigur, la fel am zis şi acu’ zece ani.

„*Unsprezece*”, o corectă Mia în sinea ei. Fuseseră unsprezece, dar cine mai stătea să-i numere.

— Asta l-ar fi făcut să se simtă prea important, interveni Nell, ridicîndu-şi nasul. E mult mai să-l ignori

Nu poţi ignora o lipitoare care-ţi suge sîngele, replică Ripley. O smulgi şi-o calci în picioare pînă se-alege praful de ea.

— Ce imagine frumoasă.

De la biroul ei, Mia îşi studia prietenele rezemîndu-se de spătarul scaunului.

— N-am intenţia nici să-l iau la şuturi, nici să-l ignor. Mi-a închiriat casa pe şase luni, ceea ce înseamnă că-s proprietăreasa lui.

— Ai putea să-i opreşti apa caldă, sugeră Ripley.

Buzele Miei tresăriră.

— Ce copilărie – dar, oricît de satisfăcător ar fi, n-am de gînd nici să-i joc farse prosteşti. Că dacă era pe-aşa, i-aş fi oprit complet apa. De ce numai pe-aia caldă? Dar, continuă ea, în timp ce Ripley hohotea de rîs, e Chiriaşul meu, iar asta înseamnă că are dreptul la tot ce e prevăzut în contract. E un aranjament de afaceri şi nimic mai mult.

— De ce naiba a închiriat o casă pe Surori, pentru şase luni? se întrebă Ripley.

— E clar c-a venit aici ca să se ocupe personal de *„Magick Inn”.*

Din totdeuna îi fusese drag, reflectă Mia. Sau, cel puţin, aşa crezuse. Sam părăsise hotelul la fel cum o părăsise şi pe ea.

— Amîndoi sîntem adulţi, insulari, patroni de firme. Şi cu toate că lumea e mică, îmi imaginez că sîntem în stare să ne conducem companiile şi să ne trăim vieţile, coexistînd fără prea mari probleme.

Ripley pufni:

— Dacă-ţi închipui asta, îţi faci iluzii,

— Nu-l voi lăsa să mai între în viaţa mea, continuă Mia, cu vocea devenindu-i mai tăioasă.

Şi n-am să las nici ca prezenţa lui aici să-mi

tulbure viaţa. Am ştiut dintotdeauna că avea să se întoarcă.

Înainte ca Ripley să mai spună ceva, Nell îi aruncă o privire prevenitoare.

— Ai dreptate, desigur. Iar acum, cînd tocmai urmează să se deschidă sezonul, amîndoi veţi fi prea ocupaţi ca să vă mai staţi unul altuia în drum. Ce-ar fi să vii diseară la cină? încerc o reţetă nouă, şi am nevoie şi de alte păreri.

— I le poţi cere pe-ale lui Zack, Nu e nevoie nici să mă răsfeţi, nici să mă consolezi, surioară.

— De ce nu ieşim toate trei în oraş, să ne-mbătăm şi să boscorodim bărbaţii? se învioră Ripley. Asta-i amuzant întotdeauna.

— Oricît sună de tentant, am să mă lipsesc. Mai am destule treburi de făcut pe-acasă… dacă apuc să-mi termin ce-am de lucru aici.

— Adică vrea s-o-ntindem, îi spuse Ripley lui Nell.

— M-am prins, oftă aceasta.

Îi era greu să dorească atît de mult să ajute, dar să nu ştie cum.

— În regulă, dar dacă mai e ceva ce vrei, sau ai nevoie…

— Ştiu. N-am nevoie de nimic, şi nici n-o să am, prea curînd.

Le conduse pînă la uşă, apoi se aşeză, cu mîinile împreunate în poală. Ar fi fost o atitudine defetistă, să-şi spună că avea să lucreze, sau să-şi

închipuie că putea lăsa să treacă şi ziua aceea ca pe oricare alta.

Avea dreptul la furie şi la lacrimi, avea dreptul să scuipe soarta şi să lovească destinul cu pumnii în faţă.

Dar n-avea să facă nici unul dintre aceste lucruri, nefolositoare şi care nu denotau decît slăbiciune. Totuşi, acasă urma să se ducă. Se ridică în picioare şi-şi luă poşeta şi jacheta. Şi, cînd trecu prin dreptul ferestrei, îl văzu.

Tocmai cobora dintr-un Ferrari negru şi lucios, cu poalele pardesiului înfoindu-i-se în jur, întotdeauna îi plăcuseră jucăriile care-ţi luau ochii. Luase pe el un costum închis la culoare şi se pieptănase, deşi briza îi ciufulea deja părul din nou. La fel cum făcuseră, cîndva, degetele ei.

În mînă avea o servietă, şi mergea spre *„Magick Inn*" ca un om care ştia foarte precis tinde se ducea şi ce voia să facă.

Apoi întoarse capul, ridicînd privirea direct spre fereastra de unde-l privea ea. Ochii i se aţintiră spre ai ei, iar Mia simţi şocul, impactul fierbinte care odinioară i-ar fi topit genunchii.

De astă dată, însă, se ţinu dreaptă, fără să şovăie. Cînd trecu timp destul ca să-şi simtă mîndria satisfăcută, se retrase de la fereastră şi din ochii lui.

Atmosfera de-acasă o liniştea. Dintotdeauna avusese acest efect. Practic, casa cea mare de

piatră, de pe faleză era prea spaţioasă pentru o femeie singură. Dar Mia ştia că pentru ea era perfectă. Niciodată n-o deranjaseră ecourile, curentul care mai trăgea din cînd în cînd, sau timpul necesar pentru a o întreţine.

Strămoşii ei o construiseră, iar acum era a ei şi numai a ei.

Într-o vreme, îşi imaginase cum ar fi crescut o familie acolo. Dumnezeule, cît îşi mai dorise nişte copii! Copiii lui Sam. Dar, de-a lungul anilor, acceptase ceea ce putea avea şi ce nu putea să aibă.

Uneori, grădinile i se păreau copiii ei. Ea le crease, plantînd, sădind, cultivînd. Iar ele îi dăruiau bucurii.

Şi cînd avea nevoie de mai mult decît plăcerile blînde pe care i le ofereau grădinile, avea parte de pasiunea şi dramatismul falezelor, de secretele şi umbrele pădurilor.

Nu-i lipsea nimic.

Dar, în seara aceea, nu ieşi să se ocupe de flori sau să se plimbe pe faleză. Nu se duse în pădure. În schimb, urcă direct la etaj şi se închise în camera din turn.

Acela era locul refugiului şi al descoperirilor ei din copilărie. Niciodată nu se simţise singură acolo. În acel loc îşi învăţase şi-şi disciplinase razele puterii.

Pereţii erau circulari, cu ferestre înguste, înalte

şi ogivale. Pe rafturile curbate între două ferestre se înşirau uneltele meşteşugului ei – ghivece cu plante, borcane cu cristale, cărţi de vrăji care aparţinuseră celor ce veniseră acolo înaintea ei, şi altele, pe care le scrisese chiar ea.

Într-o vitrină veche avea alte obiecte. O baghetă pe care singură şi-o făcuse, din lemn de arţar cules de Samhain cînd împlinise şaisprezece ani. O mătură, cel mai bun potir al ei şi un globi de cristal bleu pal. Lumînări, uleiuri şi tămîie, şi o oglindă de ghicit.

Toate acestea, şi multe altele, păstrate în cea mai desăvîrşită ordine.

Îşi adună obiectele de care avea nevoie, apoi îşi scoase rochia. Prefera, ori de cîte ori se putea, să lucreze înveşmîntată-n cer.

Aşa că trasă cercul, chemîndu-şi elementul – focul – pentru energie. Aprinse lumînările cu o suflare albastră, pentru calm, pentru înţelepciune, pentru protecţie.

Mai oficiase acel ritual de cîteva ori, în ultimii zece ani. Ori de cîte ori îşi simţea curajul slăbit, sau hotărîrea şovăind. Recunoştea că daca n-ar fi făcut-o, n-ar fi ştiut dinainte că Sam urma să se înapoieze pe *Insula Celor Trei Surori.* Prin urmare, anii de linişte îşi ceruseră preţul.

Avea să-l blocheze din nou – să-şi blocheze gîndurile şi sentimentele de el, şi pe ale lui de ea.

N-aveau să se mai atingă unul pe altul – la nici

un nivel.

— Inima şi mintea mea sînt ale mele, începu ea, aprinzînd tămîia şi presărînd plante pe apa nemişcată. Cînd veghez şi cînd dorm sub stele. Ce-am dat cîndva de bunăvoie şi cu drag. Iau înapoi la mine, ţin dincoace de prag. Cîndva iubiţi, acum străini, fără a ne uni. Şi cum voiesc eu însumi, tocmai aşa va fi.

Cu palmele făcute căuş în sus, aşteptă fluxul calm de seninătate, şuvoiul de încredere care avea să indice că ritualul se desăvîrşise. Sub ochii ei, cupa eu plante risipite pe apă începu să tremure. Valuri mărunte lingeau încet, sîcîitor, marginile.

Strînse pumnii, stăpînindu-şi furia. Îşi adună energiile şi Iovi vrajă de vrajă.

— Cercul meu e-nchis pentru întreaga lume. N-am chef de-ale tale farse şi plicticoase glume. Să nu mai intri, negreşit, în ce-i al meu, ca nepoftit.

Pocni din degete, iar flăcările lumînărilor se prelungiră în sus, ca două lănci spre tavan. Fumul se învolbură, se întinse şi acoperi ca o pătură suprafaţa apei.

Nici chiar acum nu-şi putu regăsi calmul, îndrăznea să-şi pună propria putere la încercare, înfruntînd-o pe a ei. Ba încă, la ea acasă?

Aşadar, nu se schimbase. Samuel Logan fusese întotdeauna un vrăjitor înfumurat. Iar elementul lui, îşi spuse ea, detestîndu-se pe sine cînd îi scăpă prima lacrimă, era apa.

În cercul ei, dincolo de negura fumului, se culcă şi plînse. Amarnic.

,

Vestea se răspîndise repede pe insulă. A doua zi dimineaţa, subiectul revenirii lui Sam Logan biruise toate celelalte clevetiri.

Insularii, sperînd să mai prindă cîte ceva, îşi găseau tot felul de motive pentru a veni la *„Cafe Book*" sau a intra în holul hotelului. Nimeni nu avea curaj să le pună vreo întrebare directă lui Sam. Sau Miei, dar toţi pîndeau, în aşteptarea cîte unei noutăţi interesante.

Fusese o iarnă lungă şi grea.

— E tot chipeş ca păcatul şi de două ori mai ucigător „îi mărturisi Hester Birmingham lui Gladys Macey, în timp ce-i punea în sacoşă tîrguielile săptămînale, la piaţă. A intrat aici cît e de mare şi de două ori mai îndrăzneţ, şi mi-a dat bună ziua de parcă doar cu-o săptămînă-n urmă ne-am fi văzut ultima oară.

— Şi ce-a cumpărat? se interesă Gladys.

— Cafea, lapte, cereale deshidratate. Pîine integrală şi unt. Nişte fructe. Avem banane la preţ redus, da-n locul lor a preferat struguri proaspeţi, scumpi. Şi-a luat şi nişte brînză fandosită şi crochete sclifosite şi apă la sticlă. A, şi-o cutie cu suc de portocale.

— N-avea de gînd să-şi gătească sau să-şi spele singur, după cum sună…

Cu un aer confidenţial, Gladys se aplecă spre Hester.

— M-am întîlnit cu Hank, de la magazinul de băuturi. Mi-a spus că Sam Logan a trecut pe la el şi-a cumpărat de cinci sute de dolari vin, nişte bere şi o sticlă de scotch de malţ.

— Cinci sute…! şuieră Hester. Crezi că s-o fi luat de băut, la New York?

— Nu numărul sticlelor contează, ci suma! şopti Gladys, la fel de şuierător. Erau două sticle de şampanie franţuzească şi două de vin din-ăla roşu, scump, cum îi place la ştii-tu-cine.

— Cine?

Gladys îşi dădu ochii este cap.

— Mia Devlin. Pentru numele lui Dumnezeu, Hester, la cine te gîndeai?

— Am auzit că l-a dat afară din librărie.

— Nici vorbă! Cum a intrat, aşa a şi ieşit, pe picioarele lui. Ştiu sigur, fiindcă Lisa Bigelow era în cafenea, unde. Lua masa cu vărul ei din Portland. Şi pe urmă, Lisa s-a-ntîlnit cu noră-mea la „*Pump ’N Go*” şi i-a spus toată povestea.

— Păi…

Lui Hester îi plăcuse mult mai mult prima variantă.

— Crezi că Mia o să-l descînte?

— Hester Birmingham, ştii bine că Mia nu mai descîntă. Ce aiureli vorbeşti şi tu!

Apoi, Gladys rîse.

— Dar sigur o să fie interesant să vedem ce-o să facă. Cred că mă duc să las acasă cumpărăturile astea, şi pe urmă îmi iau un roman nou de citit şi o cafea.

— Dacă se mai întîmplă ceva, să-mi spui şi mie.

Gladys îi făcu cu ochiul, în timp ce-şi împingea căruciorul cu tîrguieli.

— Mai mult ca sigur.

Sam ştia prea bine că lumea trăncănea. Altfel, ar fi fost chiar dezamăgit. La fel cum se aşteptase să întîmpine resentimente, nedumeriri şi trepidaţie, cînd convocase o şedinţa cu toţi şefii de departamente, dimineaţa, la hotel.

O parte din trepidaţie scăzuse, cînd devenise clar că nu se anunţau concedieri masive. Iar o parte din resentimente se accentuaseră, cînd reieşise limpede că Sam intenţiona nu numai să joace un rol activ în conducerea hotelului, ci şi să introducă nişte schimbări.

— În sezon, funcţionăm la capacitate aproape completă. În afara sezonului, însă, – rata solicitărilor scade drastic, coborînd adesea sub treizeci la sută.

Managerul comercial se foi pe scaun.

— Afacerile merg încet pe insulă, în lunile de iarnă. Dintotdeauna a fost aşa.

— Ceea ce-a fost dintotdeauna nu se mai aplică, replică rece Sam. Pentru moment, urmărim să ridicăm rata solicitărilor la şaizeci şi cinci la sută,

în afara sezonului, în interval de un an. O vom face oferind pachete mai atrăgătoare convenţiilor, precum şi pachete săptămînale şi de weekend. Pînă la sfîrşitul săptămînii, am să vă trimit memoriile cu ideile mele în domeniile astea.

Apoi, răsfoindu-şi însemnările, urmă:

— În continuare, un număr de camere au nevoie de renovări şi reamenajări. Vom începe de săptămîna viitoare, cu etajul doi.

Ridică privirea spre managerul de rezervări,

— Să faci ajustările necesare.

Şi, fără a aştepta răspunsul, întoarse încă o pagină.

— În ultimele zece luni, rata afacerilor la mesele de prînz şi micul dejun a cunoscut un declin constant. Datele arată că în domeniile astea „*Cafe Book*” ne suflă clienţii.

— Domnule…

O brunetă’ îşi drese vocea, potrivindu-şi pe faţă ochelarii cu rame negre.

— Da? Scuză-mă, numele dumitale?

— Stella Farley. Sînt administratoarea restaurantului. Dacă-mi permiteţi să vă vorbesc sincer, domnule Logan, niciodată n-o să putem concura cu cafeneaua şi cu Nell Todd. Dac-aş putea…

Se întrerupse, cînd Sam ridică un deget.

— Nu-mi place cuvîntul „*niciodată*".

Femeia trase adînc aer în piept.

— Îmi pare rău, dar în ultimele zece luni eu am fost aici, iar dumneavoastră, nu.

Se lăsă tăcerea, timp în care toţi îşi ţinură respiraţia. După un moment, Sam dădu din cap.

— Ai dreptate. Şi ce-ai descoperit în aceste zece luni, domnişoară Farley?

— Că, dacă vrem să atragem clienţi şi să ridicăm rata vînzărilor la micul dejun şi prînz, trebuie să venim cu o contraofertă. Cafeneaua oferă mîncăruri uşoare şi populare. Are o atmosferă relaxată şi, ce-i drept, nişte delicatese fabuloase. Nu ne rămîne decît să propunem o alternativă – eleganţă, formalism, romantism, o atmosferă distinsă, pentru o masă de afaceri sau o întîlnire specială. I-am trimis tatălui dumneavoastră un raport şi o propunere, în toamna trecut, dar…

— Acum nu mai discuţi cu tatăl meu.

Sam o întrerupsese atît de simplu, de sec şi de natural, încît nu se simţi nici o undă de nemulţumire.

— Pînă azi după-amiază, să am o copie pe biroul meu.

— Da, domnule.

Sam făcu o pauză.

— Dacă mai are cineva idei sau propuneri pe care i le-a înaintat tatălui meu în ultimul an, să mi le trimită şi mie, pînă la sfîrşitul săptămînii. Vreau să fie clar că de-acum încolo eu sînt proprietarul acestui hotel. Patron şi director executiv. Deşi eu

voi avea întotdeauna ultimul cuvînt, aştept contribuţia tuturor şefilor de departamente. În următoarele zile, vă voi trimite rapoarte şi memorii tuturor, iar în patruzeci şi opt de ore de la data primirii am să aştept răspunsurile. Vă mulţumesc..

Îi privi cum ieşeau în şir şi, încă înainte ca uşa să se închidă, auzi începutul mormăielilor.

O femeie rămăsese pe loc, fară să se ridice de pe scaun. Era o brunetă de aproape şaizeci de ani, într-un taior bleumarin, cu escarpini practici. Lucra la han de peste patruzeci de ani. Îşi scoase ochelarii, îşi puse pe masă blocnotesul şi-şi împreună mîinile.

— Asta e tot, domnule Logan?

Sam înălţă o sprinceană.

— Cîndva, mă numeaţi Sam.

Pe-atunci, nu-mi eraţi şef.

— Doamnă Farley…

Ochii i se limpeziră.

— Era fiica dumneavoastră? Stella? Fir-aş al naibii…

— Nu înjuraţi la birou, îl mustră ea înţepată.

— Scuze… Pur şi simplu n-am făcut legătura. Felicitări! A fost singura cu destulă minte şi curaj ca să spună ceva cu rost.

— Am învăţat-o să stea pe picioarele ei.

Şef sau nu, îl cunoştea de cînd era mic. Dacă fiica ei putea spune fără ascunzişuri ce-i trecea

prin cap, şi ea putea s-o facă.

— Le e frică de dumneavoastră. Majoritatea celor care-au fost aici adineaori nu l-au văzut în viaţa lor pe Logan la faţă. De bine, de rău, hotelul ăsta a fost condus prin reprezentanţi, timp de zece ani.

Vocea îi era destul de acidă ca să-i dea de înţeles ce părere avea.

— Şi acum, picaţi din senin aici şi faceţi valuri. Întotdeauna aţi fost genul căruia-i place să facă valuri.

— E hotelul meu, şi are nevoie să fie înviorat.

— Nu vă contrazic. Loganii n-au manifestat destul interes pentru el.

— Tatăl meu…

— Nu sînteţi tatăl dumneavoastră, îi reaminti ea. N-are nici un rost să-l folosiţi ca scuză, cînd tocmai aţi spus şi dumneavoastră înşivă acelaşi lucru.

Această dojană îl făcu să dea din cap.

— În regulă. Atunci, vom spune că acum sînt aici şi am de gînd să-mi manifest tot interesul… fară să găsesc nici o scuză.

— Foarte bine, răspunse doamna Farley, deschizîndu-şi iar carnetul. Bine aţi venit.

— Vă mulţumesc. Prin urmare…

Se ridică de pe scaun, pornind spre fereastră.

— … să începem. Aranjamentele florale…

Muncea cîte paisprezece ore pe zi, mîncînd de

prînz la birou. Pentru că voia să-şi menţină afacerile la nivel local, se întîlni personal cu un antreprenor de pe insulă şi re văzu necesităţile de renovare. Îşi instrui asistenta să comande echipamente mai modeme pentru birou, apoi stabili o întîlnire cu directorul firmei Island Tours.

Se bucura că avea atît de multe treburi. Îl ajutau să nu se gîndească la ea.

Şi totuşi, se gîndea, şi-şi amintea cum simţise vibraţia puterii ei tresăltîndu-i prin jurul minţii, în ajun. Ripostase, străpungîndu-i-o pentru un moment. Şi o văzuse cît se putea de clar, îngenuncheată în camera din turn, cu trupul scăldat în lumina aurie palidă şi părul ca o cascadă de flăcări pe umeri.

Semnul ei din naştere, mica pentagramă de pe coapsă, scînteia irizat.

Nu se îndoia că acel şoc de dorinţă momentană o ajutase să reteze legătura dintre ei atît de repede şi de uşor.

Nu conta. Greşise invadîndu-i aşa viaţa, şi-i păruse rău aproape din clipa cînd o făcuse.

Trebuia să-şi prezinte scuzele, desigur. Existau reguli de conduită a căror încălcare n-o puteau scuza nici intimitatea, nici animozităţile.

Nici un moment nu era mai potrivit decît cel prezent. Luă hîrtiile cele mai presante şi le puse în servietă. Avea de gînd să-i vorbească, apoi să ia ceva de mîncare la pachet şi să termine de lucru

în timp ce lua masa, acasă.

Dacă nu reuşea s-o convingă să ia cina cu el, ca o ofrandă de pace. Atunci, hîrtiile puteau să mai aştepte.

Ieşi din hotel tocmai cînd Mia apăru în faţa librăriei de vis-â-vis. Un moment, se opriră amîndoi pe loc, fiecare luat vizibil pe nepregătite. Apoi, Mia se răsuci pe călcîie şi porni spre o mică maşină decapotabilă.

Fu nevoit să traverseze strada în goană pentru a o prinde înainte de a se aşeza la volan.

— Mia. Un minut.

— Du-te dracului.

— Poţi să mă trimiţi acolo după ce-mi prezint scuzele.

Puse mîna pe portiera deschisă de Mia şi o închise la loc.

— Am greşit total. N-am nici o scuză pentru o asemenea grosolănie.

Faptul că era surprinsă nu însemna că se şi îmblînzise.

— Nu-mi amintesc să-ţi mai fi cerut iertare atît de prompt, în trecut.

Ridică uşor din umeri.

— Perfect. Scuzele se acceptă. Poţi să pleci.

— Acordă-mi cinci minute.

— Nu.

— Doar cinci minute, Mia. Toată ziua am stat închis în birou, şi mi-ar prinde bine o mică

plimbare, la aer curat.

N-avea de gînd să se lupte cu el pentru portiera maşinii. Ar fi fost – şi uite cîţi oameni încercau să se poarte ca şi cum nu i-ar fi observat! — nedemn.

— Nu te opreşte nimeni. Pe-aici e foarte mult aer curat.

— Dă-mi o şansă să-ţi explic. O plimbare pe plajă, continuă el, încet. Dacă mă respingi, vor avea şi mai multe de comentat… iar eu, un motiv în plus să-mi pun întrebări. O conversaţie prietenească, în public, n-o să ne facă rău nici unuia dintre noi.

— În regulă.

Îşi puse cheile maşinii în buzunarul rochiei lungi, gri.

— Cinci minute.

Se îndepărtă de el cu un pas, deliberat, îşi vîrî mîinile în buzunare şi-şi zornăi cheile, în timp ce mergeau pe High Street, spre plajă.

— Prima ta zi a fost productivă?

— A fost un început bun. O mai ţii minte pe Stella Farley?

— Sigur că da. O văd destul de des. Face parte din clubul cititorilor, de la librărie.

— Mhm…

Încă o amintire a faptului că ea fusese acolo în timp ce se produseseră atîtea schimbări, iar el, nu.

— Are nişte idei ca să ne aducem înapoi o parte dintre clienţii de la prînz pe care nu i-ai răpit tu.

— Serios? întrebă Mia, amuzată. Succes!

Simţea privirile oamenilor urmărindu-i, în timp ce coteau către zidul dinspre mare. Se opri acolo, scoţîndu-şi pantofii înainte de a păşi pe nisip.

— Ţi-i duc eu.

— Nu, mulţumesc.

Marea era de un albastru cald, mai închis spre orizont. Pe plajă se îngrămădiseră scoicile aduse de ultimul flux. Pe deasupra lor dădeau tîrcoale, ţipînd, pescăruşii.

— Te-am simţit, începu el. Ieri. Te-am simţit şi am reacţionat. Nu e o scuză, doar un motiv.

— Am spus deja că scuzele se acceptă.

— Mia.

Întinse mîna, dar nu reuşi să-i atingă mîneca decît cu vîrfurile degetelor, înainte ca ea să se îndepărteze.

— Nu vreau să mă atingi. Să-ţi între bine-n minte.

— Am fost prieteni, cîndva.

Mia se opri să-l privească lung, cu ochii ei cenuşii şi reci..

— Am fost?

— Ştii bine că da. Am fost mai mult decît amanţi, mai mult decît…

„Parteneri”, fusese cît pe ce să spună.

— N-a fost numai pasiune. Am ţinut unul la altul. Ne-am împărtăşit gîndurile.

— Iar acum, gîndurile mele îmi aparţin numai

mie, şi n-am nevoie de alţi prieteni.

— Dar amanţi? Nu te-ai măritat niciodată.

Mia întoarse capul spre el, cu o expresie tipic feminină şi înfumurată.

— Dacă mi-aş dori un amant sau un soţ, crede-mă că aş avea de unde să-l găsesc.

— Nu încape nici o îndoială, murmură Sam. Eşti cea mai extraordinară fiinţă. M-am gîndit la tine.

— Opreşte-te, îl preveni ea. Opreşte-te în clipa asta.

— La naiba, am să spun ce am de spus! M-am gîndit la tine.

Îşi lăsă servieta să cadă şi o apucă de braţe, nemaiputîndu-şi stăpîni frustrarea.

— M-am gîndit la noi. Ceea ce s-a întîmplat între timp nu ne face să nu mai fim ce-am fost unul pentru celălalt.

— Tu ne-ai făcut să nu mai fim. Acum, nu-ţi mai rămîne decît să te împaci cu situaţia, aşa cum am reuşit şi eu.

— Nu e vorba numai de noi.

O strînse şi mai tare. O simţea vibrînd şi ştia că putea să riposteze în orice moment, ca femeie sau ca vrăjitoare.

— O ştii la fel de bine ca mine.

— Nu mai există nici un „noi”. Crezi că după atîta timp, după tot ce-am făcut, după tot ce-am învăţat, aş mai lăsa soarta să se joace iar cu mine? N-am să mă mai las folosită. Nici de tine, şi nici de

un blestem vechi de secole,

Un singur fulger alb ţîşni din cerul senin, lovind nisipul la picioarele lui. Sam nu se feri, deşi era gata să fie lovit.

Avea gîtul uscat, dar dădu din cap.

— Întotdeauna ai avut un autocontrol splendid.

— Să ţii minte. Şi să mai ţii minte încă un lucru: am terminat cu tine.

- Nici pe departe. Ai nevoie de mine ca să rupi vraja. Chiar vrei să rişti totul, şi pe toate, doar din mîndrie?

— Mîndrie?

Mia păli la faţă, iar trupul îi deveni rigid.

— Nesimţit arogant ce eşti, crezi că de mîndrie e vorba? Mi-ai frînt inima.

Cuvintele rostite, felul cum îi tremura vocea, îl făcură să-şi lase mîinile jos.

— Mai mult decît atît – mi-ai făcut-o praf şi pulbere. Te-am iubit. M-aş fi dus oriunde, aş fi făcut orice pentru tine. Te-am plîns pîn-am crezut c-aveam să mor.

— Mia.

Zguduit, ridică mîna să-i atingă părul, numai pentru a-i fi plesnită la o parte.

— Dar n-am murit, Sam. Mi-a trecut, şi mi-am văzut de viaţa mea. Îmi place cine sînt acum, iar cale de întoarcere pentru mine nu mai există. Dac-ai venit aici cu alte gînduri, îţi pierzi timpul. N-o să mă mai ai, iar ceea ce n-o să ai – ce-ai aruncat

în lături – ar fi fost cel mai bun lucru din viaţa ta.

Şi se îndepărtă, cu paşi lungi şi calmi, lăsîndu-l singur cu privirea spre mare şi convingerea că avea dreptate.

Capitolul 3

— Ce-ai făcut…?!?

Zack îşi vîrî capul în frigider, cotrobăind după o bere. Cunoştea tonul acela. Soţia lui nu-l folosea prea des – motiv pentru care şi avea un efect atît de sigur.

Nu se grăbi cu scosul berii, şi avu grijă ca expresia să-i rămînă relaxată şi calmă cînd întoarse capul spre ea.

Nell stătea în faţa aragazului, unde fierbea ceva delicios. Avea o lingură de lemn în mînă, iar mîinile şi le ţinea proptite-n şolduri, cu pumnii strînşi. Arăta ca o Betty Crocker scandalizată şi foarte sexy.

Dar Zack bănuia că n-ar fi fost sănătos să i-o spună tocmai în acel moment.

— L-am invitat pe Sam la cină, spuse el zîmbind, în timp ce destupa berea. Ştii că-mi place să mă grozăvesc cu incredibilele talente culinare ale nevesti-mii.

Cînd Nell nu făcu decît să-şi îngusteze ochii, Sam trase o duşcă din bere.

— Ai vreo obiecţie? Niciodată nu te-au deranjat

musafirii la cină.

— Musafirii nu – dar mă deranjează japiţele.

— Nell, s-ar putea ca Sam să fi fost puţin cam inconştient pe vremuri, dar japiţă n-a fost niciodată. Şi e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

— Care a zdrobit inima uneia dintre prietenele mele – şi ale tale. A părăsit-o şi s-a dus la nu ştiu ce firmă din New York, pentru zece ani. Şi pe urmă… şi pe urmă, se ambală ea, tot mai furioasă, vine-napoi pîş-pîş pe insulă şi se-aşteaptă ca toată lumea să-l întîmpine cu braţele deschise!

Lovi cu lingura în bufet.

— Pe mine, una, nu mă interesează s-aduc fanfara pentru Sam Logan.

— Nici măcar un trompetist?

— Îţi arde de glumă?

Răsucindu-se pe călcîie, Nell porni spre uşa din spate.

Sam reuşi să ajungă acolo la timp pentru a o împiedica s-o deschidă.

— Nu. Îmi pare rău, Nell…

Îşi trecu mîna peste părul ei tuns paj.

— Ascultă, îmi pare rău pentru ceea ce s-a întîmplat între Sam şi Mia. Ara regretat atunci, şi regret şi acum. Dar adevărul e că Sam şi cu mine am copilărit împreună, şi am fost prieteni. Prieteni buni.

— Aţi fost.

— Şi încă mai sîntem.

Pentru Zack, totul era cît se putea de simplu.

— Ţin la Mia, dar şi la el. Nu vreau să fiu pus în situaţia de a alege – cel puţin, nu la mine în casă. Şi mai mult decît atît, mai mult decît orice, nu vreau ca tu şi cu mine să ne certăm pentru asta. Însă n-ar fi trebuit să-l invit la masă fară ca mai întîi să vorbesc cu tine. Am să-i spun că se contramandează.

Nell îşi înghiţi un oftat, dar nu-şi putu stăpîni expresia îmbufnată.

— Faci asta doar ca să mă simt meschină şi ingrată.

Zack aşteptă o clipă.

— Deci, am reuşit?

— Da, fir-ai tu să fii… îi dădu ea un mic brînci. Dă-te din calea mea. Dacă tot ne vin musafiri la cină, n-are nici un rost să ard mîncarea.

Totuşi, Zack nu se dădu la o parte. În schimb, îi luă mîinile şi i le strînse.

— Îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi pînă nu trece toată seara fără să-i umplu pielea de rîie sau negi.

— S-a făcut. Ce-ar fi să pun eu masa?

— Ce-ar fi s-o pui?

— Vrei şi lumînări?

— Mda, d-alea negre, rîse ea afectat, în timp ce se ducea să controleze pilaful. Ga să alunge energiile negative.

Zack răsuflă greoi.

— Se-anunţă o seară nemaipomenită.

Sam aduse un vin buri şi un buchet de narcise galbene. Nell, însă, nu se lăsă îmblînzită. Ere de o politeţe de-a dreptul brutală, şi servi vinul pe terasa din faţă, cu nişte aperitive pe care le improvizase în ultimul moment.

Sam nu era sigur dacă voia să fie prietenoasă, sau să-i sugereze că urma să fie primit în casa ei pas cu pas.

— Sper că nu te-ai deranjat prea mult, îi spuse el. Nimic nu e mai obositor decît oaspeţii care se anunţă în ultima clipă.

— Într-adevăr, nu-i aşa? replică ea dulce. Dar. În fond, sînt sigură că nu eşti obişnuit să mănînci ce s-o găsi prin cămară, aşa că trebuie să ne descurcăm.

Intră din nou în casă, iar Sam răsuflă şuierător. Acum era sigur: avea să fie primii dar în etape chinuitor de încete.

— Începutul e promiţător.

— Mia înseamnă enorm pentru ea. Dintr-o mulţime de motive.

Sam nu făcu decît să dea din cap, pornind spre balustrada verandei. Lucy, labradorul negru a lai Zack, se întoarse cu burta-n sus, dînd din coadă ca să-l farmece. Ghemuindu-se alături, Sam începu s-o scarpine.

Cunoştea motivele ferocei loialităţi a lui Nell

faţă de Mia. Avusese grijă să fie la curent cu cele ce se întîmplau pe insulă, de-a lungul anilor. Ştia că Nell venise fugind de un soţ abuziv, că-şi înscenase moartea – lucru pentru care îi admira curajul – şi-şi schimbase numele şi înfăţişarea în timp ce alerga în zigzag prin ţară, angajîndu-se ca ospătăriţă sau bucătăreasă, pe unde se nimerea.

Văzuse ştirile despre Evan Remington, care acum era închis într-o instituţie de boli psihice.

Şi ştia că Mia o angajase pe Nell şi-i oferise o casă. În plus, bănuia, o mai învăţase şi cum să-şi rafineze harul din naştere.

O recunoscuse pe Nell ca fiind una dintre cele trei în clipa cînd o văzuse.

— A trecut prin nişte vremuri grele, Nell a ta.

— Foarte grele. Şi-a riscat viaţa, ca să se salveze. Cînd a venit aici, Mia i-a dăruit o şansă de a se stabili, de a-şi înfige rădăcinile. Şi pentru asta trebuie să-i fiu recunoscător Miei. Şi mai mult decît atît, adăugă el, aşteptînd pînă cînd Sam se întoarse. Ai auzit despre Remington.

— Broker al puterii la Hollywood, tip care-şi bătea nevasta, psihopat.

Se îndreptă de umeri.

— Şi mai ştiu că a tăiat o ciosvîrtă din tine, încercînd să ajungă la Nell.

— Mda…

Absent, Zack îşi frecă umărul, în locul unde Remington îl înjunghiase.

— l-a luat urma pînă aici, a dat cu ea de toţi pereţii pîn-am venit eu, şi pe urmă a băgat cuţitu-n mine. Nell a fugit în pădure, ca să-l atragă după ea şi să mă salveze.

Chipul îi deveni înverşunat.

— Cînd m-am luat şi eu după ei, le-am găsit acolo pe Ripley şi Mia. Ştiau că Nell era în pericol.

— Da, era firesc ca Mia să ştie.

— Nenorocitul îi pusese cuţitul în beregată.

Chiar şi acum, după atîta timp, amintirea îl umplea de furie.

— Ar fi omorît-o. Poate reuşeam să-l nimeresc cu pistolul, poate că nu, dar oricum i-ar fi luat gîtul. Şi cînd colo, i-a venit ea lui de hac. Şi-a adunat puterile pe care le mai avea, pe care le are, şi împreună cu Mia şi Ripley a făcut ca totul să se întoarcă asupra lui.

Cu privirea pierdută, murmură:

— Am văzut cu ochii mei. Acolo, în păduricea de lîngă casa unde stai tu acum. Un cerc de lumină, venind de nicăieri. Şi-n clipa următoare, Remington se zvîrcolea pe jos, urlînd.

— Are curajul şi credinţa necesare pentru asta.

— Le are, fu Zack de acord. Le are pe toate.

— Eşti un om norocos.

Totuşi, în sinea lui, Sam prefera să ocolească gîndul la o femeie, orice femeie, care le putea avea chiar pe toate – toate capacităţile şi puterile.

— Iubirea ei pentru tine e tangibilă. Chiar şi

cînd are draci, continuă Sam, cu un zîmbet slab, aşa cum are acum, că l-ai invitat pe Iuda la masa ei.

— De ce-ai făcut-o? De ce-ai plecat?

Sam clătină din cap.

— Dintr-o mulţime de motive, dintre care pe unele şi acum încă mai încerc să le înţeleg. Cînd le voi şti pe toate, am să i le spun şi Miei.

— Aştepţi cam mult de la ea.

Prietenul său îşi privi vinul din pahar.

— Poate că dintotdeauna am făcut-o.

Zack făcu mari eforturi să menţină conversaţia lejeră şi prietenoasă la cină. După calculele lui, în timpul acelei ore la masă vorbise mai mult decît o făcea în mod normal într-o săptămînă. Dar de fiecare dată cînd îi arunca lui

Nell cîte o privire imploratoare, soţia lui i-o ignora.

— Îmi dau seama uşor de ce ne-a luat cafeneaua o parte dintre clienţii de la prînz, spuse Sam. Eşti o adevărată artistă culinară, doamnă Todd. Cel mai mare regret al meu e că n-ai intrat în hotel, în locul librăriei, cînd ai venit pe insulă.

— Am intrat acolo unde-mi era hărăzit să ajung.

— Crezi în asta? în destin?

— Absolut, răspunse Nell, ridicîndu-se în picioare să strîngă masa.

În timp ce era întoarsă cu spatele, Sam îi făcu lui Zack un mic semn cu capul.

Lasă-ne singuri.

Comparînd mînia soţiei sale cu epuizarea de a tot juca rolul de tampon, Zack se ridică de la masă.

— Trebuie s-o scot pe Lucy, spuse el, ieşind grăbit.

Nell aruncă o privire fulminantă pe urmele lui.

— De ce nu te duci şi tu cu Zack? Cafeaua va fi gata într-un minut.

Absent, Sam se aplecă să mîngîie motanul gri care tocmai se întindea sub masă. Acesta sîsîi spre el.

— Prefer să-ţi dau o mînă de ajutor, spuse el, după ce abia reuşi să-şi salveze mîna de ghearele ce se repezi seră să i-o zgîrie.

O văzu pe Nell dînd din cap aprobator spre cotoi, pe care o auzise numindu-l Diego.

— N-am nevoie de nici un ajutor.

— N-ai nevoie de ajutorul meu, o corectă Sam.

Zack e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Ca să nu-l privească, Nell deschise spălătorul de vase şi începu să pună farfuriile înăuntru.

— Ai un mod ciudat de a defini prietenia.

— Oricum aş defini-o, e adevărată. Zack înseamnă foarte mult pentru fiecare dintre noi. Aşa că, de dragul lui, sper să putem încheia un armistiţiu.

— Nu sînt în război cu tine.

Sam se uită din nou spre motan. Acesta se aşezase lîngă stăpînă lui, de unde îl privea cu ochii îngustaţi.

— Dar ai vrea să fii.

— Perfect.

Nell trînti uşa spălătorului de vase şi se întoarse spre el.

— Mi-ar plăcea să te spînzur de picioare pentru ceea ce i-ai făcut Miei. Şi în timpul ăla, aş aprinde focul sub tine, ca să te frigi încet, în chinuri. Şi-n timp ce te frigi încet şi-n chinuri, aş vrea să…

— Gata, am prins ideea.

— Dacă tot ai prins-o, înseamnă că ştii că degeaba încerci să mă vrăjeşti.

— Tu ai luat mereu hotărîrile cele mai bune, cele mai înţelepte, cele mai inspirate, cînd aveai douăzeci de ani?

Nell dădu drumul la apa fierbinte şi picură detergent sub robinet.

— Niciodatăn-am făcut intenţionat rău cuiva.

— Şi dacă ai fi făcut, intenţionat sau nu, cît timp te-ai aştepta să fii pedepsită? Fir-ar să fie! înjură el, cînd Nell îl ignoră, apoi închise singur apa.

Nell blestemă şi ea, ridicînd mîna să deschidă iar robinetul. Înfuriat, Sam i-o prinse cu a lui.

Un fulger albastru irizat ţîşni între degetele lor înlănţuite.

Nell încremeni, în timp ce şocul îi anihila furia. Ridică mîna, într-a lui, în timp ce se răsucea pînă

ajunse faţă-n faţă cu el, privindu-l în ochi.

— De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă.

— Nu ştiu, zîmbi el, în timp ce lumina scădea, devenind mai blîndă. Surioară.

Şi mai nedumerită, Nell clătină din cap.

— Sînt numai trei care formează cercul.

— Trei care au venit din trei. Dar există patru elemente. Al tău e aerul, iar cea care a fost nu avea curajul tău. Al meu e apa. Tu crezi în destin, în Meşteşug. Sîntem legaţi, şi nu poţi să schimbi asta.

— Nu…

Dar trebuia să se gîndească, temeinic şi îndelung. Încet, îşi retrase mîna de sub a lui.

— Nu sînt obligată să-mi placă; şi nici ca tu să-mi placi.

— Crezi în soartă, în Meşteşug, dar nu şi în iertare.

— Ba cred şi în iertare. Cînd e meritată.

Sam se retrase, îndesîndu-şi mîinile în buzunare.

— Am venit aici în seara asta cu gîndul să te farmec. Să înlătur cîteva straturi din neplăcerea şi resentimentele tale. O parte din mîndrie. E greu ca soţia celui mai vechi prieten al tău să te deteste.

Luă sticla de vin şi turnă puţin în paharul pe care Nell încă nu-l spălase.

— În parte, era o strategie.

Bău.

— Ştiu foarte bine că tu şi Ripley o apăraţi pe Mia.

— Nu voi lăsa să mai fie rănită.

— Şi eşti sigură că asta voi face.

Puse paharul pe bufet.

— Apoi, am venit în casa ta, şi am simţit ce e între tine şi Zack. Ce aţi făurit între voi. M-am aşezat la masa ta, şi mi-ai dat de mîncare, deşi ai fi preferat să mă spînzuri de picioare deasupra focului. Aşa că, în loc să te farmec, sînt eu fermecat,

Se uită priii bucătărie. Întotdeauna fusese o încăpere caldă şi prietenoasă. Cîndva, fusese binevenit acolo.

— Te admir, pentru ceea ce-ai făcut din viaţa ta. Şi te invidiez pentru clarviziunea ta, şi pentru căminul tău fericit. Zack e foarte important pentru mine.

O privi din nou, în timp ce Nell nu spunea nimic.

— Ţi-e greu, cred, să accepţi toate astea, dar ăsta-i adevărul. N-am de gînd să fac nimic care să complice relaţia dintre voi doi. Am. Să plec prin spate, în timp ce el e ocupat cu Lucy.

Nell îşi şterse mîinile.

— Încă n-am făcut cafeaua.

Din uşă, Sam se mai întoarse o dată. Doar privind-o.

Iar Nell văzu de ce se îndrăgostise Mia de el. Nu numai pentru felul chipeş şi periculos cum arăta.

În ochii lui se citea pe cît de multă putere, tot pe-atîta durere.

— Nu te iert, spuse ea scurt. Dar dacă Zack te consideră prieten, înseamnă că ai şi unele calităţi care te reabilitează. Pe undeva. Stai jos. Avem trufe la desert.

Îl umilise, îşi spuse Sam mai tîrziu, în timp ce mergea pe jos înapoi spre casă. Blonda cu ochi albaştri care iniţial fusese acid-politicoasă, apoi brutal de francă, şi la urmă prudent-înţelegătoare, şi toate acestea numai într-o singură seară, îl îngenunchease.

Rareori i se întîmplă să dorească să cîştige respectul cuiva, dar acum voia din tot sufletul să-l cucerească pe al lui Nell Todd.

Se plimba pe plajă, aşa cum obişnuise să facă în copilărie. Neliniştit. Şi coti spre casă, tot cum făcea cînd era copil. Fără nici o plăcere.

Cum putea să explice că, oricît ar fi iubit casa de pe movilă, nu o considerase niciodată căminul lui? Nu simţise nici un regret, cînd tatăl său o vînduse.

Golful, peştera, da, acelea însemnaseră mult pentru el, cîndva. Dar casa în sine nu era decît lemn şi sticlă. cu prea puţină căldură înăuntru. Pretenţii, da. Să fie un Logan, să reuşească, să exceleze…

Ei bine, învăţase să le facă pe toate trei, dar acum sa întreba cît îl costase.

Se gîndi iar la spiritul din casa Todd.

Întotdeauna crezuse că fiecare casă avea un spirit, iar al lor era cald, afectuos. În cazul unor oameni, căsnicia chiar mergea bine. Angajamentul, unitatea, făgăduiala – nu doar de convenienţă, sau de ochii lumii, ci şi din inimă.

După părerea lui, acestea erau un dar rar, foarte rar.

În casa lui existase prea puţină afecţiune. A, în nici un caz răutate, abuzuri, neglijare… Părinţii lui fuseseră nişte parteneri corecţi, dar nu-şi amintea să-i fi văzut vreodată ca pe un cuplu. Iar căsnicia lor era la fel de eficientă şi de rece ca orice firmă de afaceri.

Încă-şi mai amintea cît de nedumerit, fascinat şi uşor jenat se simţise, în copilărie, la vederea efuziunilor sentimentale dintre părinţii lui Zack.

Acum se gîndea la ei, cum călătoreau cu casa lor pe roţi şi se distrau nemaipomenit de bine. Pe părinţii lui, o asemenea idee i-ar fi oripilat.

„Cît de mult ne formează cei din care ne tragem?” se întrebă el. Oare copilăria perfectă a lui Zack îi crease o predispoziţie de a întemeia la rîndul lui o familie la fel de fericită?

Sau totul ţinea numai de noroc?

Se opri, privind fasciculul de lumină albă al farului măturînd marea. Farul Miei, pe faleza Miei. De cîte ori stătuse cu privirea spre lumina aceea plină de speranţă, gîndindu-se la ea?

— Dorind-o.

Stînd la marginea plajei, îşi trimise gîndurile peste apele negre, spre sursa luminii. Spre casa de piatră de pe faleză. Spre ea.

Iar zidul pe care Mia şi-l înălţase în jur i le respinse, aruncîndu-i-le înapoi.

— Trebuie să mă laşi să întru, murmură el. Mai devreme sau mai tîrziu.

Dar pe moment se mulţumi cu atît şi-şi continuă drumul spre casă.

Simţea miros de pămînt, de apă, şi ştia că pînă dimineaţa avea să plouă.

Şi simţea puterea.

Mergea printre copaci, iar puterea îi pulsa prin piele, acel fior al magiei care-i deştepta toate simţurile.

Văzu, într-un loc unde nu erau decît frunze veştede împrăştiate pe pămînt, că acolo fusese trasat cercul.

Cele trei erau puternice cînd se uneau. Simţise acelaşi flux de energie şi pe plajă, şi ştiuse că acolo fusese trasat un cerc. Dar acesta se încheiase primul, aşa că venise aici mai întîi.

— Ar fi mai simplu dacă mi-ar spune, zise el cu voce tare. Dar, probabil, nu la fel de satisfăcător. Aşa că…

Ridică mîinile, cu palmele în sus, ca două cupe gata să fie umplute.

— Arătaţi-mi. Le chem pe cele trei, prin soartă, din mine pe vecie parte. Am drept oglindă

noaptea-adîncă, s-aducă-n ochii-mi ce-a fost încă. Să văd de ce-a fost acest cerc închis, spre a putea începe ce mi-e scris. Adu-mi această vedenie vie, şi cum vreau eu, aşa să fie.

Noaptea se subţie şi se învolbură ca o perdea înfoiată de vînt. Se despărţi. Spaimă, ca a unui iepure prins în capcană. Ură, tăioasă ca nişte colţi sălbătici. Şi iubire, învăluită cald în curaj.

Văzu ceea ce-i spusese Zack, o văzu pe Nell alergînd prin pădure, şi gîndurile ei îi erau limpezi. Frică şi durere pentru Zack, dorinţa disperată nu numai de a scăpa de ceea ce o urmărea, ci şi de a-l salva pe omul iubit.

Pumnii lui Zack se strînseră, cînd îl văzu pe Remington sărind asupra ei, cu cuţitul gata să-i ia gîtul.

Emoţiile îl zguduiau. O văzu şi pe Mia, într-o rochie neagră cu stele arginti, şi pe Ripley, cu un pistol în mînă. Pe Zack, plin de sînge, ochind cu arma.

Noaptea era plină de nebunie şi teroare.

Magia începea să zumzăie.

Pulsa din Nell, care devenise luminoasă, alungîndu-şi spaimele. Se iriza în jurul Miei, ai cărei ochi luceau la fel de argintii ca stelele de pe rochie. Şi, încet, aproape împotriva propriei voinţe, – scînteia dinspre Ripley, cînd îşi coborî pistolul şi strînse mîna Miei într-a ei.

În clipa următoare, cercul se aprinse ca un foc

albastru.

Lovitura lui îl prinse pe Sam pe nepregătite, împingîndu-l înapoi cu doi paşi, înainte de a-şi regăsi echilibrul. Dar îşi pierduse controlul asupra viziunii, iar aceasta oscila şi se şterse.

— Cercul e neîntrerupt.

Ridică faţa, privind norii care pluteau pe sub stele.

— Trebuie să mă laşi să întru, Mia, altfel totul a fost degeaba.

În aceeaşi noapte, fără premeditare, fără nici în plan, porni spre ea în vis. Plutind înapoi în timp, spre zilele cînd dragostea era proaspătă şi dulce, şi era totul.

Mia avea şaptesprezece ani, picioare lungi, părul ca o cascadă de foc şi ochii calzi precum ceţurile verii. Frumseţea lui îl frapa, ca întotdeauna. O lovitură de pumn în inimă.

Rîdea, intrînd în apa golfului. Purta un şort kaki şi o bluză albastră. Care-i lăsa mijlocul şi braţele goale.

— Nu vrei să înoţi?

Rîse din nou, stropindu-l.

— Sam cel cu ochii trişti, azi de ce eşti amărît?

— Nu-s amărît.

Fusese. Părinţii lui îl tratau cu răceală, pentru că preferase ca-n vara aceea să lucreze la hotelul de pe insulă, nu la New York. Se întrebase dacă nu cumva făcea o greşeală, o greşeală

îngrozitoare, dorind cu atîta disperare să rămînă pe insulă, datorită Miei.

Gîndul de a pleca de lîngă ea pentru cea luni era insuportabil.

Şi totuşi, începuse să-l rumege. Să se întrebe tot mai mult, ori de cîte ori pleca de pe insulă, la colegiu. Începuse să se gîndească să se pună singur la încercare, găsind o scuză de a nu se mai întoarce pe insulă, şi la ea, într-un weekend din timpul semestrului.

— Dacă nu eşti amărît, dovedeşte!

Mia mergea de-a-ndărătelea prin apa care-i scălda pulpele, genunchii, coapsele albe şi lungi.

— Hai în apă şi joacă-te.

— Am crescut prea mult pentru joacă.

— Eu nu.

Se lăsă în apă şi începu s-o străbată ca o sirenă. Iar cînd ieşi iar la suprafaţă, cu părul şiroindu-i şi bluza lipită seducător de sîni, Sam avu impresia că înnebunise.

— Dar am uitat. Tu ai aproape nouăşpe ani. Eşti prea distins ca să te bălăceşti.

Ca întotdeauna, rîsul ei îl vrăjea.

— Ţi-arăt eu ţie distincţie! se repezi Sam s-o bage cu capul la fund.

Se jucau, se războiau, înotau ca doi delfini. Apoi se împreunară ca întotdeauna, cu buzele întîlnindu-li-se mai întîi sub apă şi rămînînd unite în timp ce ieşeau la suprafaţă.

— Mia.

Ştiind că avea să moară dorind-o, Sam îşi îndesă faţa în părul ei ud.

— Trebuie să ne oprim… hai să ne plimbăm cîţiva paşi…

Chiar în timp ce vorbea, mîinile lui o cutreierau. Nu se putea stăpîni.

— Azi noapte, te-am visat, spuse ea încet, oftînd în braţele lui. Întotdeauna te visez pe tine. Şi cînd m-am trezit, am ştiut că avea să fie azi.

Îşi lăsă capul pe spate, iar Sam nu lipsi mult să cadă în ochii aceia uriaşi şi cenuşii.

— Vreau să fiu cu tine şi cu nimeni altul. Vreau să mă dăruiesc ţie şi nimănui altul.

Sîngele îi pulsa prin vene de dragul ei. Încerca să se gîndească la ceea ce se cuvenea şi ce nu, la ziua de mîine – dar în minte nu-i putea sta decît momentul prezent.

— Trebuie să fii sigură.

— Sam…

Începu să-i acopere faţa cu sărutări.

— Dintotdeauna am fost sigură.

Se îndepărtă de el, dar numai pentru a-l lua de mînă. Ea fu aceea care-l conduse afară din apă, spre grota ascunsă în peretele falezei.

Caverna era uscată şi răcoroasă. Sam văzu pătura întinsă lîngă peretele din fund şi lumînările risipite pe jos. Şi se uită la Mia.

— Ţi-am spus că ştiam. Aici e locul nostru.

Privindu-l, îşi duse mîinile la năsturaşii bluzei. Iar Sam văzu că-i tremurau degetele.

— Ţi-e frig.

— Puţin.

Făcu un pas spre ea.

— Şi frică.

Buzele ei se arcuiră.

— Puţin. Dar nu va dura mult.

— Voi avea grijă cu tine.

Mia îşi lăsă mîinile să cadă pe lîngă trup, pentru ca Sam să-i poată termina de descheiat bluza.

— Ştiu. Te iubesc, Sam.

În timp ce-i scotea bluza, îşi coborî buzele peste ale ei.

— Ştiu.

Micul fior de teamă din sufletul Miei dispăru.

O mai atinsese şi înainte, şi fusese atins. Mîngîieri delicioase şi frustrante, prea adesea grăbite. Acum, în timp ce se dezbrăcau unul pe altul, lumînările se aprinseră de la sine. În timp ce se culcau pe pătură, o peliculă subţire păru să acopere gura peşterii, închizîndu-i înăuntru.

— N-am să te părăsesc, murmură Mia – apoi icni, cînd gura lui hulpavă îi găsi sînul.

Se arcui sub el, mîngîindu-l, cu trupul la fel de fluid ca apa care-l parfuma. Cînd Sam o privi, văzîndu-i părul umed revărsat pe pătură, ochii înceţoşaţi de ceea ce-i aducea el, se cutremură sub impactul puterii.

Şi o făcu să zboare. Mia ţipă, cu un sunet prelung, din gît, care se undui prin el şi-l făcu să se simtă invincibil. Cînd se deschise pentru el, oferindu-i inocenţa ei, Sam începu să tremure.

Prin ardoarea sîngelui, prin turbarea dorinţei, se chinuia să fie blînd. Totuşi, îi observă tresărirea.

— Doar un minut…

În delir, îi acoperi faţa cu sărutări.

— Îţi promit, numai un minut…

Apoi cedă poftelor trupului şi o luă.

Pumnii ei se strînseră pe pătură, şi-şi înghiţi primul ţipăt. Dar, aproape imediat ce începu durerea, căldura o înlocui.

— Oh…

Respiră din nou, tremurător, într-un oftat.

— Sigur…

Îşi întoarse capul cu buzele spre gîtul lui.

— Sigur că da…

Şi începu să se mişte sub el. Se ridică şi-l luă şi mai adînc, căzu şi-l trase după ea. Cînd fierbinţeala trupurilor dădu în clocot, agăţaţi unul pe altul, năclăiţi se sudoare, se rostogoliră împreună.

În sfîrşit, rămase în braţele lui, pe jumătate visînd, în lumina aurie a lumînărilor.

— Aici l-a găsit.

Sam îi urmărea umerii cu degetele. Nu se putea opri s-o atingă. Ceaţa sexuală leneşă îi învăluia mintea, aşa că uitase cu totul de plajă.

— Hmm?

— Cea care era Focul. Cea care e a mea Aici şi-a găsit ursitul, cu chip omenesc, şi s-a îndrăgostit de el în timp ce dormea.

— De tinde ştii?

Mia începu să spună că ştiuse dintotdeauna, dar în schimb clătină din cap.

— l-a luat blana şi i-a ascuns-o, ca să-l poată păstra. Din dragoste. Nu putea fi. Ce va rău, dacă o făcea din dragoste.

Lăfăindu-se în voluptate, Sam îşi frecă nasul de gîtul ei. Voia să fie acolo, cu ea. Nu-şi dorea pe nimeni şi nimic altceva. Niciodată n-ar fi vrut, niciodată n-ar fi putut. Iar această descoperire mai degrabă îl liniştea, decît să-l îngrijoreze.

— Nimic nu e rău dacă e făcut din dragoste.

— Dar n-a putut să-l păstreze, continuă încet Mia. Peste ani de zile, după ce au avut copii, după ce ea şi-a pierdut surorile, şi cercul, el şi-a găsit blana. Nu s-a putut opri. Aşa era firea lui. O dată ce şi-a găsit blana, nimic, nici chiar iubirea, nu l-a mai putut face să stea pe loc. A părăsit-o, s-a dus în mare şi a uitat de ea. A uitat de casa şi de copiii lui.

— Te întristezi, cînd te gîndeşti la asta, îi spuse Sam, strîngînd-o şi mai tare. Nu fi tristă acum.

— Să nu mă părăseşti.

Îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Să nu mă părăseşti niciodată. Cred că aş

muri, la fel cum a murit şi ea, singură şi cu inima frîntă.

— N-am să te părăsesc.

Dar ceva se răcise înăuntrul lui.

— Sînt aici, cu tine. Uite.

O întoarse cu faţa spre peretele cavernei şi, ridicînd un deget, îl puse pe stîncă. Din vîrful degetului ţîşni o rază de lumină, gravînd cuvintele în piatră.

Mia citi fraza în gaelică şi ochii i se înceţoşară.

— *„Inima mea e inima ta. Acum şi-n vecii vecilor.”*

Ridică şi ea degetul şi întipări un nod celtic sub cuvinte. O făgăduială a uniunii.

Apoi întoarse faţa spre el, cu ochi languroşi.

— Şi a mea e a ta.

Singură în casa de pe faleză, Mia întoarse capul cu faţa în pernă. Şi-i murmură numele în somn.

Capitolul 4

Ploaia, o răpăială constantă şi monotonă, începuse înainte de zorii zilei. Le făcea bine la flori, îşi spuse Mia, în timp ce stătea la fereastră, privind plafonul neîntrerupt de nori mohorîţi. Pămîntul avea nevoie de apă, şi în ciuda frigului, n-avea să se formeze chiciură care să strice mugurii delicaţi.

În prima zi frumoasă, avea să-şi ia liber de la „*Cafe Book*” şi să lucreze ore întregi în grădină. Acesta era privilegiul şi frumuseţea de a avea propria ei firmă.

Un privilegiu ocazional, care o ajuta să echilibreze povara responsabilităţii. A afacerilor şi a magiei.

În ziua aceea, avea zeci de lucruri de făcut la librărie. Nu conta că dormise prost, cu vise agitate, nici că era atît de deprimată încît nu-şi dorea nimic mai mult decît să se îngroape sub pături. Dimineaţa uitase – iar ea nu uita niciodată nimic – că Nell şi Ripley urmau să-i facă o vizită. Cel puţin, aveau să-i distragă atenţia, să-i alunge din minte amintirile şi visele, intruşi în ordinea disciplinată a vieţii ei.

Se furişase în visele ei. Ticălosul.

— N-ai prefera s-o faci altă dată? Mia?

— Ce…?

Încruntată, ridică privirea. Şi clipi din ochi. Pe toţi sfinţii, nici măcar diversiunilor tui le mai dădea atenţie.

— Nu, nu… Iartă-mă. Sînt nervoasă din cauza ploii.

Exact.

Ripley se tolăni în fotoliu, cu un picior peste braţul acestuia. Ţinea în poală un castron cu popcorn, şi-şi arunca floricelele în gură cu gesturi rapide şi nepăsătoare.

Mia se ghemui pe canapea, strîngîndu-şi picioarele desculţe sub fusta largă, şi dădu un bobîrnac prin aer spre şemineu. Flăcările izbucniră printre buşteni.

— Aşa mai merge.

Îşi bătu una dintre pernele de catifea, ca şi cum nimic n-ar fi interesat-o mai mult decît să stea cît mai comod.

— la zi, Nell, despre ce voiai să-mi vorbeşti, înainte de a discuta planurile pentru solstiţiu?

— Auzi la ea, gesticulă Ripley cu paharul de vin, în timp ce cu mîna cealaltă îşi turna în gură o cascadă de popcorn. Parc-ar fi preşedinta unui club de cucoane.

— Nici mult nu mai am. Club, congregaţie… Dar, oricînd vrei să-mi iei locul, doamnă ajutor de şerif…

— Okay, ridică Nell mîna, întrerupîndu-le.

Întotdeauna trebuia să le împace, cînd Mia şi

Ripley petreceau mai mult de zece minute împreună. Uneori, se întreba dacă n-ar fi fost mai simplu să le dea cap în cap.

— Ce-ar fi să trecem peste episodul insultelor, la punctul următor din program? Voiam să spun că, după părerea mea, prima întrunire a clubului de artă culinară a mers destul de bine..

Mia îşi stăpîni nervii. Dădu din cap, şi alese un strugure vînăt şi lucios dintre cei pe care-i aranjase pe un platou verde pal.

— Într-adevăr. A fost o idee excelentă, Nell. Cred că vom constata că ne va aduce clientelă, atît în cafenea cît şi în librărie. În prima seară am vîndut o duzină de cărţi de bucate, şi de-atunci încoace, încă o dată pe-atîta..

— Mă gîndeam că, după ce stăm vreo două luni să vedem dacă interesul se susţine, s-ar putea să planificăm o acţiune în combinaţie cu clubul de carte. Poate prin jurul Crăciunului. Ştiu că mai e mult pînă atunci, dar…

— Dar niciodată nu strică să faci planuri, încheie Mia în locul ei. Există multe romane în care mîncarea joacă un rol important, iar unele conţin chiar şi reţete. Am putea sugera unul pentru clubul de carte, apoi clubul de artă culinară ar prepara mîncărurile, şi toată lumea are numai de cîştigat.

— Iar tu îţi vinzi cărţile, precizează Ripley.

— Ceea ce, în mod destul de ciudat, e principala funcţie a *„Cafe Book”*. Iar acum…

— Ar mai fi ceva.

Mia se întrerupse, înălţînd o sprinceană spre Nell.

— În regulă.

Nervoasă, Nell strînse din buze.

— Ştiu că vînzarea de cărţi e principala funcţie dar, mă rog, ideea asta mi-a venit de mai mult timp. Cochetam cu ea, încercînd să văd dacă ar merge, sau dacă merită. Poate-o să vi se pară

deplasată, dar…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Nell!

Pierzîndu-şi răbdarea, Ripley se foi în fotoliu, punîndu-şi bolul cu popcorn deoparte.

— Cred că ar fi cazul să extinzi cafeneaua.

— Ripley! N-ai de gînd să mă laşi ş-o spun cum ştiu eu?

— Ba te-aş lăsat dar n-am o săptămînă de pierdut pînă să ajung acasă.

— Să extind cafeneaua? le întrerupse Mia. Deja ocupă aproape jumătate din suprafaţa etajului..

— Da, aşa cum e acum.

După ce-i aruncă lui Ripley o privire aprinsă, Nell se întoarse iar spre Mia.

— Dar dacă ai scoate ferestrele dinspre est, ai adăuga o terasă de, ăă, şase picioare pe zece, să zicem, şi ai pune uşi glisante sau un glasswand de acces, ai avea mai mult loc pentru scaune, şi beneficiul unor locuri la aer, cînd e vreme frumoasă.

Întrucît Mia nu spuse nimic, ridicîndu-şi doar paharul de pe masă, Nell se repezi să continue:

— Aş putea să extind menu-ul pe ici, pe colo, adăugînd mai multe antreuri pentru o cină lejeră, în timpul serilor de vară. Desigur, ar trebui să mai angajezi ajutoare, şi… şi ar fi mai bine să-mi văd de treburile mele.

— N-am spus asta, replică Mia, rezemîndu-se de spătar. Ideea, însă, e cam complicată, iar în timpul

unor asemenea reamenajări, se poate pierde clientelă.

— M-am, ăă, ocupat şi de asta. Puţin.

Cu un zîmbet scurt, spăşit, Nell scoase din geantă un teanc de hîrtii.

Mia o privi lung, apoi începu să rîdă.

— Da văd că ai fost ocupată, surioară. În regulă, lasă-mă să mă uit peste toate astea, şi-am să mă gîndesc. Mă intrigă, murmură ea. Mai multe locuri, selecţiuni de antreuri.. Îmi imaginez că, dacă are succes, ar muşca din clientela hotelului, cel puţin îi timpul sezonului.

La vederea micului zîmbet de satisfacţie al Miei, Nell simţi un val de vinovăţie.

— Şi mai e ceva, izbucni ea. Sam Logan a venit la noi, la cină.

Miei îi pieri zîmbetul de pe buze.

— Poftim?

— L-ai primit pe şobolanul ăla nenorocit la masa ta? sări Ripley din fotoliu. I-ai dat de mîncare? Măcar i-ai pus otravă, dacă tot începuseşi?

— Nu, nu i-am pus otravă. Fir-ar să fie, nu eu l-am invitat, ci Zack. Sînt prieteni.

Îi aruncă Miei o privire nefericită şi vinovată.

— Nu-i pot spune lui Zack pe cine are voie să invite în casă şi pe cine nu.

— Numai să-ncerce Booke să ceară ca un nemernic trădător ca ăla să ne înfulece mîncarea, îşi dezveli Ripley dinţii, de parc-ar fi fost gata să

muşte un dumicat din proaspătul ei soţ. Zack a fost prost de cînd îl ştiu.

— Ei, ia stai puţin…

— Mie mi-e frate de mai mult timp decît de cînd ţi-e ţie soţ, ripostă Ripley. Pot să-l fac prost, mai ales cînd aşa şi e.

— N-are nici un rost să mai continuaţi, le întrerupse calmă Mia. Degeaba veniţi cu acuzaţii şi incriminări. Zack are dreptul să-şi aleagă prietenii şi să-i invite la el acasă. Nell nu are nici un motiv să se simtă vinovată. Ceea ce s-a întîmplat între Sam şi mine ne priveşte numai pe noi, şi nu e treaba nimănui altcuiva.

— Nu e? clătină din cap Nell. De ce nu mi-a spus nimeni că e unul de-ai noştri?

— Fiindcă nu este! explodă Ripley. Sam Logan nu e unul de-ai noştri.

— Nu cred că Nell s-a referit la faptul că Sam nu e femeie – sau insular, măcar, interveni sec Mia. Deşi, desigur, din moment ce a crescut aici, va fi considerat întotdeauna un insular.

Făcu un gest cu mîna, ca pentru a înlătura ideea.

— Faptul că are harul nu ne priveşte pe noi cu nimic.

— Eşti sigură de asta? întrebă Nell.

— Noi sîntem cele trei.

În căminul de piatră, flăcările se înălţară,. Trosnind.

— Formăm cercul. Nouă ne revine să facem ceea ce e de făcut. Simplul fapt că un… cum i-a zis Ripley, aşa, frumos, cum numai ea ştie?… a, da, că un şobolan nenorocit are puteri magice nu schimbă cu nimic situaţia.

Cu un calm deliberat, întinse mîna să mai ia un bob de strugure.

— Şi acum, în legătură cu solstiţiul…

Nu voia să lase să se schimbe nimic. Avea să facă ceea ce era de făcut, singură sau cu surorile ei. Dar nu putea primi pe nimeni în cercul lor. Nici în inima ei.

În cel mai adînc ceas al nopţii, pe cînd insula dormea, ea stătea pe faleza ei. Ploaia rece îi şiroia pe faţă, iar oceanul negru izbea stîncile ca pentru a le fărîmiţa într-o singură noapte. De jur împrejurul ei, vîntul nervos se învîrtejea, făcîndu-i mantia să fluture şi să se desfacă asemenea unor aripi.

Zboară, îi şoptea vocea. Zboară şi dă-ţi drumul, şi totul se va sfîrşi. De ce să înfrunţi inevitabilul? De ce să trăieşti în singurătate?

De cîte ori, se întreba, auzise acea voce? De cîte ori venise acolo, ca să-şi pună puterile la încercare în faţa ei? Chiar şi cînd inima-i fusese sfărîmată, venise. Şi învinsese. Niciodată n-avea să se dea bătută.

— N-ai să mă învingi.

Simţea frigul, în timp ce ceaţa murdară se

învolbura peste pământ şi stîncă. Îl simţea ca pe nişte degete de gheaţă cuprinzîndu-i gleznele, pentru a o trage, a o ispiti.

— N-am să cedez niciodată.

Ridică braţele şi le desfăcu larg.

Iar vîntul turbat, şuierător, sfîşie ceaţa în zdrenţe.

— Ce-i al meu slujesc, apăr şi păstrez.

Îşi ridică faţa în ploaie, lăsînd apa să-i şiroiască pe obraji asemeni unor lacrimi.

— Fie că-s trează, fie că dorm, n-am să mă dezmint nici în ce spun, nici în ce fac.

/Magia se scurgea în ea, pulsînd ca o inimă.

— Acest jurămînt îl leg, nicicînd să-l mai dezleg; destinul mi se va-mplini. Aşa voiesc, aşa va fi.

Cu ochii închişi, strînse pumnii ca şi cum ar fi putut lovi cu ei noaptea. Ca şi cum i-ar fi putut folosi ca să sfîşie voalul ce-i lua vederea, împiedicînd-o să vadă pericolul care o ameninţa.

— De ce nu ştiu? De ce nu pot simţi? De ce nu pot să fac nimic, decît să simt?

Ceva se înfioră în văzduh, ca nişte mîini calde atingîndu-i obrajii. Nu avea nevoie de mîngîiere, nici de îndemnuri de a avea răbdare. Aşa că le întoarse spatele, falezei şi mării. Mantia flutura în urma ei, în timp ce o luă la fugă spre luminile de la ferestrele casei.

În timp ce Mia se învăluia în izolare, ascunsă în casa de pe faleză, Lulu stătea rezemată de tăblia

patului, cu al treilea pahar de vin, cea mai recentă carte de criminalistică, *„Jurnalul unui canibal american”*, şi o pungă cu chipsuri de cartofi cu brînză şi usturoi. Pe ecranul televizorului din dormitor. Mei Gibson şi Danny Glover dădeau şuturi şi trăgeau cu pistoalele, în *„Arma mortală”.*

Pentru Lulu, era ritualul de sîmbăta seara.

Purta un şort jerpelit, un tricou care declara că e mai bine să fii bogat decît prost, şi un lămpaş de citit prins pe o şapcă de baseball.

Cuvintele de pe pagină începură să se înceţoşeze, aşa că-şi potrivi ochelarii şi se mai săltă puţin pe perne. Voia doar să termine capitolul şi să afle dacă tînăra prostituată era atît de proastă încît să-l lase să-i taie beregata şi s-o eviscereze.

Lulu era gata să-şi pună capul că da. Însă capul îi căzu de la sine – în piept.

Şi-l ridică la loc, smucit. Clipi din ochi. Putea să jure că auzise pe cineva şoptindu-i numele.

Halucinaţii auditive, îşi spuse ea, dezgustată. Bătrîneţea era farsa favorită a lui Dumnezeu.

Îşi termină vinul din pahar şi aruncă o privire ! spre televizor.

Şi-l văzu pe Sam, cu chipul său atrăgător ocupînd tot ecranul şi ochii de un albastru strălucitor, zîmbindu-i:

— Salut, Lu. Cum merge?

Lulu se frecă la ochi, apoi clipi rapid. Dar

imaginea era tot acolo.

— Ce naiba…?

- Exact asta voiam să zic şi eu! Ce naiba!

Imaginea se retrase, destul de departe ca să se vadă şi pistolul. Ţeava acestuia părea mare cît o gură de tun.

— Nimeni nu vrea să trăiască o veşnicie, aşa-i?

Detunătura bubui asurzitor, umplînd camera cu o lumină roşatică. Durerea cumplită din piept o făcu pe Lulu să ţipe, apăsîndu-şi înnebunită mîinile între sîni. Chipsurile de cartofi zburară care-ncotro. În timp ce sărea din pat, uitîndu-se după sînge.

Nu văzu nimic, nu-şi găsi decît propria inimă, care bătea nebuneşte.

Pe ecran, Mei şi Danny se certau în legătură cu o procedură poliţienească.

Zguduită şi simţindu-se ca o bătrînă proastă, Lulu se împletici spre geam. Puţin aer curat avea să-i limpezească minţile. Probabil aţipise, îşi Spuse ea, în timp ce trăgea la o parte perdeaua şi ridica fereastra-ghilotină.

Se înfioră. Afară era frig ca iama – mult mai frig decît ar fi trebuit să fie, în perioada aceea din an. Iar ceţurile care se învolburau pe pămînt aveau o tonalitate ciudată. Arătau ca nişte vînătăi plutitoare, numai în nuanţe de violet stins şi gălbui bolnăvicios.

Îşi văzu rondul de flori şi globul de piatră care

se înălţa dintre ele. Micul gargui rînjit cu limba scoasă spre trecători.

Ochelarii îi alunecară pe nas şi, după ce şi-i împinse la loc, fu gata să jure că garguiul se apropiase de casă şi stătea parţial întors spre ea.

Pieptul începu s-o doară, din cauza bătăilor nebuneşti ale inimii.

„Am nevoie de nişte ochelari noi," îşi spuse ea. *„Mă lasă vederea."*

În timp ce se holba încremenită de şoc, garguiul se întoarse complet cu faţa spre ea, Şi-şi dezgoli colţii prelungi şi ameninţători.

— Iisuse Christoase!

Aproape că-i auzea, aproape că le distingea clănţănitul lacom, în timp ce arătarea se tîra prin ceaţă, spre casă. Spre fereastra deschisă. În spatele lui, micul broscoi care cînta la fluier, cumpărat cu o săptămînă în urmă, porni şi el, ţopăind. În locul fluierului, acum ţinea în mîini un cuţit lung, cu tăişul zimţat.

— Nimănui n-o să-i pese.

Clătinîndu-se, întoarse brusc capul. La televizor, – un şarpe enorm de desen animat, cu chipul lui Mel Gibson, îi rînjea sardonic.

— Pe toţi o să-i doară-n cur c-ai murit. N-ai pe nimeni, nu-i aşa, Lu? Nu tu bărbat, nu tu plod, nu tu familie… Nimănui n-o să-i pese c-ai crăpat.

— Minţi!

Groaza o făcu să ţipe, cînd văzu că garguiul şi

broscoiul ajunseseră la un metru de casă. Dinţii garguiului clănţăneau, cu un sunet flămînd, iar cuţitul se legăna prin ceaţa deasă, ca un metronom.

— Vorbeşti aiurea…

Cu mîini tremurătoare, dibui la fereastră, şi o trînti chiar în timp ce cădea pe spate, izbind dureros podeaua de i se zdruncinară toate oasele.

Rămase acolo, chinuindu-se să-şi tragă respiraţia, să-şi recapete curajul. Cînd reuşi să se salte în genunchi, se tîrî scîncind spre coşul cu lucru de cusut şi-şi luă două andrele, ca arme.

Dar cînd îndrăzni să se uite pe fereastră, văzu că ceţurile se risipiseră, iar graguiul stătea ghemuit la locul lui, inofensiv, gata să se strîmbe la. Următorul trecător.

Lulu rămase pe loc, în timp ce la televizor izbucnea un nou schimb de focuri. Îşi frecă faţa transpirată cu palma.

— Tare trebuie să mai fi fost şi chardonnay-ul ăla, spuse ea cu voce tare.

Dar, pentru prima oară de cînd locuia în casa aceea, o străbătu – înarmată cu andrelele – şi încuie toate uşile şi ferestrele.

Orice om, oricît de harnic, avea dreptul şi la puţin timp liber. Aşa şi spunea Sam, în timp ce ieşea cu maşina din sat. Petrecuse ore întregi la birou, în şedinţe, inspectînd, citind rapoarte. Dacă nu-şi limpezea minţile, curînd avea să-i fileze cel

puţin o lampă.

Şi era duminică. Vîntul suflase în sfîrşit ploaia spre largul mării, lăsînd insula scînteietoare ca o nestemată. Văzu o familie culegînd scoici, şi un băiat alergînd după pescăruşi.

Şi case care nu fuseseră acolo la vremea plecării lui. Timpul nu stătea în loc. Nici chiar pe Trei Surori.

Cînd se apropie de vîrful nordic al insulei, coti pe un drum de ţară îngust, ascultînd cum scrîşnea nisipul sub cauciucuri. Ultima dată fusese acolo cu un jeep decapotabil şi boxele urlînd asurzitor.

Zîmbi cînd îşi dădu seama că, deşi acum avea un Ferrari, îi coborîse capota şi dăduse sonorul la maximum.

— Nu poţi lua băiatul de pe insulă, murmură el şi trase pe dreapta, vis-â-vis de faleză şi de casa ce se înălţa pe culme.

Clădirea nu se schimbase, constată Sam, întrebîndu-se de cît timp mai era nevoie pentru ca insularii să nu-i mai spună *„casa lui Logn”*. cu două niveluri, se întindea pe creasta falezei parcă în urma unui capriciu, iar obloanele vopsite recent în albastru închis contrastau cu lemnăria argintie.

Ferestrele erau late, iar uşile, de sticlă. Camera aceea avea vedere spre mare, iar Sam îşi amintea cît de mult timp petrecuse cu privirea în larg.

Cît de des toanele schimbătoare şi imprevizibile ale mării le reflectaseră pe ale lui.

Marea îi vorbise întotdeauna.

Şi totuşi, casa nu-i trezea nici un sentiment. Puteau insularii să-i spună *„casa lui Logan”* încă zece ani de-atunci încolo, că a lui Sam tot nu fusese niciodată. Nu era decît o proprietate de valoare într-o poziţie excelentă, şi fusese bine întreţinută de foştii proprietari.

Spera ca posesorul Land Rover-ului parcat în faţa casei să fie mulţumit de investiţie.

Doctorul MacAllister Booke, din New York. Un om cu o minte strălucită şi o pasiune neobişnuită. Ştiinţele paranormale. Fascinant. Se întreba dacă nu cumva Booke se simţise ca un cui pătrat în cercul familiei, la fel ca el.

Sam coborî din maşină, şi porni spre faleză. Nu casa îl chema, ci golful. Şi peştera.

Se bucură, mai mult decît se aşteptase, să vadă o ambarcaţiune cu velă galbenă legată la pontonul de jos. Şi el avusese una. Navigaţia fusese singura preocupare de real interes pe care o împărtăşise cu tatăl său.

Cele mai plăcute momente pe care le petrecuse cu Thaddeus Logan, singurele ocazii cînd simţiseră legătura de rudenie dintre ei.

— E frumoasă, nu-i aşa? Luna trecută mi-am luat-o.

Sam se întoarse şi, prin lentilele ochelarilor de soare, îl privi pe bărbatul care venea spre el. Îmbrăcat în blugi albiţi şi un tricou gri cu tivul

destrămat, era înalt şi avea un chip îngust şi puternic, umbrit de barba nerasă de-o zi. Părul de un blond închis îi flutura în briză, şi-şi ţinea ochii căprui şi prietenoşi mijiţi în soare. Avea o constituţie compactă şi disciplinată, pe care Sam recunoştea că nu s-ar fi aşteptat s-o vadă la un vînător de fantome prin biblioteci..

Îşi imaginase un cărturar slab şi palid, şi cînd colo se pomenise cu Indiana Jones.

— Cum face faţă pe mare agitată? se interesă el.

— A, ca un vis!

Stătură cîteva minute de vorbă despre barcă, după care Mac îi întinse mîna:

— Eu sînt Mac Booke.

— Sam Logan.

— M-am gîndit eu. Îţi mulţumesc pentru casă.

— Cu plăcere, dar n-a fost a mea.

— Hai înăuntru, să bem o bere.

Nu intenţionase să se împrietenească atît de repede, dar invitaţia fusese aşa de firească şi nestudiată, încît se pomeni pornind spre casă. cu Mac.

— Ripley e pe-aici?

— Nu, e de serviciu-n după-amiaza asta. Voiai să vorbeşti cu ea?

— În nici un caz.

Mac nu făcu decît să rîdă, în timp ce urca treptele terasei şi deschidea uşa.

— Gred că sentimentul va fi reciproc, o vreme.

Pînă se liniştesc apele.

Sam îşi amintea că livingul fusese lustruit, plin de pasteluri şi acuarele. Nici aici timpul nu stătuse în loc. Culorile erau vii şi puternice, iar mobila confortabilă. Peste tot zăceau, într-o dezordine primitoare, teancuri de ziare, vrafuri de cărţi şi grămezi de pantofi.

Unul dintre aceştia din urmă tocmai era ros cu sîrg de un căţeluş.

— La naiba!

Mac sări înăuntru, împiedicîndu-se de perechea încă intactă a adidasului, şi dădu să-l înhaţe. Căţelul fu mai iute, şi fugi să se ascundă, cu pantoful în bot.

— Mulder! Dă-l aici!

Sam îşi înclină capul, în timp ce omul şi cîinele începeau să tragă de adidas încoace şi-ncolo. Căţelul pierdu, însă nu păru descurajat.

— Mulder?

— Mda, ştii… tipul din *„Dosarele X”*. Ripley zice că de la mine i-a venit ideea. Micile ei glumiţe…

Răsuflă scurt. — N-o să-i mai ardă de glume, cînd şi-o vedea pantoful.

Sam se lăsă pe vine, iar căţeluşul, încîntat să-şi facă un nou prieten, se repezi să-l lîngă.

— Drăguţ căţel. Ogar auriu?

— Mda. Doar de trei săptămîni îl avem. E isteţ şi destul de învăţat, dar ar roade şi pietrele dacă nu eşti atent la el – cum eu n-am fost.

Oftînd, Mac luă căţelul în braţe, ridicîndu-l nas în nas cu el.

— Ştii cine-o să mănînce bătaie pentru chestia asta, nu?

Încîntat, căţelul îl linse pe bărbie. Renunţînd la predică; Mac şi-l vîrî sub braţ.

— Berea e în bucătărie.

Intră primul şi scoase două sticle din frigider. Pe masă se aflau cîteva dispozitive electronice, dintre care unul părea eviscerat.

Alene, Sam întinse mîna să ia şi el unul, şi declanşă o serie de bipuri şi luminiţe roşii.

— Scuze.

— Nici o problemă.

Ochii lui Mac se îngustară, cu o expresie speculativă.

— Ce-ar fi să bem pe terasa? Doar dacă nu vrei să arunci o privire prin jur. În fond, ai locuit aici…

— Nu, dar îţi mulţumesc oricum.

Totuşi, în drum spre uşă, Sam arunca o privire în susul scării, imaginîndu-şi camera lui aşa cum fusese pe vremuri, cînd el se uita pe fereastră, spre mare sau o aştepta pe Mia.

De la etaj se auzi un nou bip.

— Echipamentele, spuse Mac, abia stăpînindu-se să dea o fugă pentru a citi datele. Mi-am instalat un laborator, într-o cameră de oaspeţi.

— Hmm.

Pe terasă, Mac îl lăsă pe Mulder jos, iar căţelul

se repezi imediat să adulmece prin curte.

— Oricum…

Trase o duşcă de bere, rezemîndu-se de balustradă.

— Ripley nu mi-a spus că şi tu eşti vrăjitor.

Sam deschise gura, apoi o închise la loc şi clătină din cap.

— Da’ de unde ştii, îmi scrie-n frunte?

— Detectările de energie, arătă Mac spre casă. Şi, de fapt, mă cam gîndeam eu, după toate cercetările pe care le-am făcut despre insulă, despre familii, genealogii şi aşa mai departe. Ai practicat la New York?

— Depinde la ce te referi. N-am neglijat niciodată Meşteşugul, dar nici nu-mi fac reclamă.

— Mi se pare normal. Şi, ce părere ai despre legendă?

— Niciodată n-am considerat-o o legendă. Sînt fapte reale şi istorie.

— Exact.

Încîntat, Mac ridică sticla într-un fel de toast.

— Am făcut o bandă a timpului, proiectînd depănarea ciclului, ca să-i zic aşa. După calculele mele…

— Avem timp pînă în septembrie, îl întrerupse Sam. Cel tîrziu la echinox.

Mac dădu încet din cap.

— Ei bine, ai nimerit la fix. Bine ai venit acasă, Sam.

— Mulţumesc.

Sorbi din bere..

— Mă bucur că m-am întors.

— A fi dispus să lucrezi cu mine?

— Aş fi un prost să refuz colaborarea cu un expert. Ţi-am citit cărţile.

— Zău?

— Ai vederi deschise şi flexibile.

— Mi-a mai spus-o cineva, o dată.

Mae se gîndea la Mia, dar avu destul tact să nu-i menţioneze numele.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Da, atîta vreme cît şi eu îţi voi putea răspunde să-ţi vezi de treburile tale.

— S-a făcut. Dacă ştiai că în septembrie e un fel de scadenţă, de ce-ai aşteptat atîta pînă să te întorci?

Sam întoarse capul, privind spre golf.

— Nu-mi venise vremea. Abia acum mi-a venit. Şi dă-mi voie să te întreb şi eu ceva. După părerea ta de expert, cu toate cercetările pe care le-ai făcut, şi cu toate calculele şi proiecţiile tale, ce zici: le sînt necesar Celor Trei Surori?

— Încă mă mai ocup de asta. Ştiu că faci parte din ceea ce e necesar pentru rolul Miei – în etapa a treia.

— Şi trebuie să mă accepte.

Cînd Mac se încruntă, bătînd cu degetele în balustradă, Sam simţi un fior de nelinişte.

— Nu eşti de acord.

— Dacă e pe-aşa, alegerea nu poate avea de-a face decît cu propriile ei sentimente. Să şi le accepte – pe acelea, şi ceea ce e în regulă pentru ea. Asta ar putea însemna să te accepte şi pe tine, sau să-şi rezolve conflictul emoţional respingîndute – fară ostilitate.

Îşi drese glasul.

— Ultimul pas trebuie să aibă de-a face cu iubirea.

— Ştiu foarte bine asta.

— Nu-i impune să… Nu înseamnă, după părerea mea, că ar fi obligată să te iubească acum, ci doar să accepte ceea ce a simţit cîndva, şi faptul că n-a fost sortit să se împlinească. Să, în fine, să te lase să pleci Iară resentimente şi să preţuiască ceea ce a avut atunci. Oricum, e doar o teorie.

Poalele hainei lui Sam fluturară scurt în vînt.

— Nu-mi place teoria ta.

— Nici mie nu mi-ar plăcea, privind-o din punctul tău de vedere. A treia soră s-a sinucis, mai degrabă decît să accepte faptul că iubitul ei o părăsise. Cercul s-a întrerupt, şi a rămas singură.

— Ştiu şi eu povestea asta afurisită.

— Ascultă-mă pînă la capăt. Chiar şi atunci, a apărat insula, ca şi genealogia ei şi a surorilor. Atîta cît putea, cu ceea ce-i mai rămăsese. Nu putea, sau nu voia, să se salveze. Nu putea sau nu voia să trăiască fără iubirea acelui bărbat. Asta a

fost slăbiciunea ei – şi greşeala ei.

Era destul de clar ca să se înţeleagă. Era logic. Era înnebunitor.

— Iar Mia a trăit foarte bine fără mine.

— La un anumit nivel, fu Mac de acord. La altul, şi după părerea mea, nu şi-a clarificat niciodată sentimentele, niciodată nu te-a iertat şi nici nu te-a acceptat. Va trebui s-o facă, într-un fel sau altul, şi din toată inima. Dacă nu, va rămîne vulnerabilă – şi, o dată ce vraja protectoare o să slăbească, va pierde.

— Şi dacă nu m-aş fi întors?

— Concluzia logică ar fi că ţi-a fost hărăzit să te întorci. Iar dacă pe insulă e prezentă mai multă magie… mă rog, n-are de ce să strice.

Capitolul 5

Un moment, nu putu decît s-o privească, în timp ce amintirile şi dorinţele vechi se luptau cu cele noi. Pentru ei, timpul nu stătuse în loc. Nu mai era fetişcana cu picioare lungi care se arunca în apă cu îndrăzneală. Femeia care-l privea acum, măsurîndu-l din ochii ei reci, avea un strat de sofisticare şi strălucire care fetei îi lipsise.

Briza îi făcea părul să fluture în spirale de foc. Măcar atîta lucru nu se schimbase.

Îl aştepta cu cel mai desăvîrşit calm aparent, în timp ce venea spre ea, dar Sam nu vedea şi nici nu

simţea vreun semn că ar fi fost binevenit.

— Mă întrebam cît timp îţi va lua ca să vii aici.

Vocea-i era joasă şi măsurată, la fel de stăpînită ca şi privirea.

— Nu eram sigură că ai curaj.

Îi era dificil, oribil de greu, să vorbească raţional, cînd emoţiile şi imaginile din grotă încă mai clocoteau într-însul.

— Te întorci vreodată aici?

— De ce m-aş întoarce? Dacă vreau să mă uit la ocean, pot să stau pe faleza mea. Dacă mi-e dor de plajă, am de făcut doar cîţiva paşi, de la magazin. Aici nu e nimic care să justifice un drum atît de lung.

— Acum, însă, ai venit.

— Din curiozitate.

Îşi înclină capul într-o parte: Pietrele albastre de la urechi luciră în lumină.

— Tu ţi-ai satisfăcut-o pe a ta?

— Te-am simţit înăuntru. Pe amîndoi ne-am simţit.

Spre surprinderea lui, buzele Miei se arcuiră, într-un zîmbet aproape afectuos.

— Sexul are energii puternice, atunci cînd e practicat corect. În privinţa astă, noi doi n-am avut niciodată probleme. Cît despre mine – ei bine, o femeie are o anumită imagine sentimentală a primei ocazii cînd i s-a dăruit unui bărbat. Îmi amintesc cu drag acel eveniment anume, deşi am

ajuns să regret partenerul pe care mi-l alesesem.

— N-am vrut să…

Sam se întrerupse, înjurînd.

— Să mă răneşti? Mincinosule.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate.

Indiferent ce avea să urmeze, dacă-i era într-adevăr sortit s-o piardă, putea şi avea să fie sincer măcar în legătură cu acest lucru.

— Am vrut într-adevăr să te rănesc. Şi aş spune că am făcut o treabă al naibii de bună.

— Mă rog, în sfîrşit mă surprinzi.

Mia se întoarse, căci o durea să-l privească, să-l vadă stînd acolo, cu spatele spre gura întunecată a peşterii care fusese a lor.

— Un adevăr limpede, după atîţia ani.

— Faptul că am vrut să fac un lucru la douăzeci de ani nu înseamnă că acum nu pot să-l regret. — N-am nevoie de regretele tale.

— Atunci ce naiba vrei, Mia?

Mia privi apa care. Mîngîia ţărmul, flirtînd cu el la nesfîrşit. Îi auzise tonul devenit tăios, semn al nervozităţii crescînde şi necugetate. Şi se bucura. cu cît era mai neliniştit, cu atît îl putea domina mai bine.

— Atunci, un adevăr pentru un adevăr. Vreau să suferi, să plăteşti, şi să te duci înapoi la New York sau la dracu’, ori unde vrei tu, numai aici să nu mai stai.

Întoarse capul spre el, privindu-l peste umăr, cu

un zîmbet rece ca frigul iernii.

— Cred că nici nu-ţi cer prea mult, zău aşa.

— Vreau să rămîn definitiv pe Trei Surori.

Mia se răsuci din nou către el. Arăta dramatic, îşi spuse. Şi romantic. Frămîntat şi plin de furie – ceea ce o încurajă să-i mai dea un mic brînci.

— De ce? Ca să conduci un hotel? Tatăl tău a reuşit ani de zile acelaşi lucru, fără să stea aici.

— Eu nu sînt tatăl meu.

Felul cum o spusese, acea mică explozie verbală, îi declanşă şi alte amintiri. Întotdeauna fusese hotărît să-şi dovedească propria valoare, lui însuşi. Necontenitul război lăuntric al lui Samuel Logan. Mia ridică din umeri.

Ei, în orice caz, cred că în curînd te vei plictisi de viaţa pe insulă şi-ai să fugi. La fel cum ai făcut şi data trecută. *„Prins în capcană”,* cred că aşa ai spus. Te simţeai aici ca într-o capcană. Aşa că nu se mai pune decît problema să aştept pînă cînd pleci singur.

— Vei avea mult de aşteptat, o preveni el, agăţîndu-şi mîinile de buzunare. Să fie clar un lucru, ca să nu ne repetăm la nesfîrşit. Şi eu am rădăcini aici, la fel ca tine. Faptul că tu ţi-ai petrecut tinereţea pe insulă, iar eu nu, nu schimbă cu nimic situaţia: amîndoi provenim din acelaşi loc. Amîndoi avem aici interese de afaceri, iar dincolo de ele mai avem şi un scop, unul vechi, are datează de secole. Ceea ce se întîmplă pe Insula

Celor Trei Surori, şi cu ea, e la fel de important pentru mine ca şi pentru tine.

— Interesant discurs, pentru un om care a plecat cu atîta nepăsare.

— N-a fost nimic nepăsător la mijloc, începu Sam, dar Mia îi întorsese deja spatele, pornind spre culmea falezei.

„Las-o să plece," îi ordonă un glas, în sinea lui. *„Dacă aşa e sortit, n-ai ce face. Nu trebuie sa te împotriveşti, pentru binele tuturor."*

— Mai ducă-se dracului! scrîşni el printre dinţi, pornind pe urmele ei.

O apucă de braţ şi o răsuci în loc atît de repede, încît trupurile li se ciocniră.

— Nimic nepăsător n-a fost, repetă el. Nimic impulsiv, nimic nechibzuit.

— Aşa crezi că te justifici? replică Mia. Asta crezi că le îndreaptă pe toate? Ai plecat fiindcă-ţi convenea, iar acum te-ai întors tot pentru că-ţi convine. Şi o dată ce tot eşti aici, de ce n-ai încerca şi să aţîţi din nou nişte pasiuni vechi şi de demult?

— Am fost destul de reţinut în privinţa asta.

Îşi smulse ochelarii de soare şi-i aruncă pe jos. Ochii-i erau de un verde arzător.

— Pînă acum.

Şi-i strivi gura sub a lui, lăsîndu-se pradă furtunii de emoţii care-l cuprinsese de cînd o văzuse în faţa peşterii. Îi rosti numele o dată, cu

buzele mişcîndu-se peste ale ei, după care Mia i se smulse din braţe.

Respiraţia îi era la fel de neregulată ca a lui.

Iar ochii-i erau imenşi, întunecaţi, de nepătruns. Sam aştepta să fie blestemat şi considera că merita preţul, pentru acea secundă în care simţise gustul paradisului.

În schimb, Mia se repezi la el dintr-o mişcare, îşi încleştă braţele pe după gîtul lui şi se înfruptă la fel cum făcuse şi el înainte.

Gura-i era febrilă, iar pofta dureroasă îi pulsa prin tot trupul. Era singurul bărbat care-i dăruise vreodată cu adevărat plăcerea. Ambele muchii ale acelei spade ascuţite o tăiau dureros, şi totuşi nu se oprea.

Cînd se retrase, emoţiile încă-i mai erau aruncate încoace şi-ncolo de reverberările acelei împerecheri de guri.

Aşadar, ştia. Încă mai era singurul care se putea ridica la înălţimea patimilor ei.

Cu glas răguşit şi deloc sigur pe sine, Sam izbuti să vorbească în sfîrşit:

— Asta dovedeşte ceva…

Cumva, îi era mai uşor dacă vedea că şi el era la fel de răvăşit ca ea.

— Ce dovedeşte, Sam? Că încă ne mai putem pune pe jar unul pe altul?

Întinse mîna, iar în palmă îi apărură două mici flăcări albastre, dansînd.

— Focul se aprinde uşor…

Strînse degetele, iar cînd le desfăcu iar, palma-i era din nou goală.

— … şi tot atît de uşor se şi stinge.

— Nu chiar aşa de uşor.

O luă de mînă, simţind cum pulsa energia. Şi ştiind că şi ea simţea.

— Nici pe departe la fel de uşor, Mia.

— Faptul că trupul meu te doreşte înseamnă prea puţin.

Îşi retrase mîna dintr-a lui, privind spre peşteră.

— Sînt tristă că mă aflu aici, că-mi amintesc cît de mult aşteptaserăm amîndoi unul de la celălalt, şi de la noi înşine, cîndva.

— Nu crezi în noile începuturi?

Sam întinse mîna, s-o atingă pe păr.

— Amîndoi ne-am schimbat. De ce nu ne-am folosi timpul pentru a ne cunoaşte din nou?

— Nu vrei decît să te culci cu mine.

— A, da. Asta-i de la sine înţeles.

Spre surprinderea amîndurora, Mia rîse.

— Din ce în ce mai onest. În curînd, îmi va pieri graiul.

— Pînă le urmă tot am să te seduc, dar…

— Seducţia e depăşită, îl întrerupse ea. Nu-s o fecioară nevricoasă. Dacă mă hotărăsc să mă culc cu tine, atunci am să mă culc cu tine.

Sam răsuflă scurt.

— Bine, atunci. Întîmplător, am un hotel întreg

la dispoziţie.

— Cuvîntul cheie e *„dacă”*, preciză ea. În caz că *„dacă”* va deveni *„cînd*”, am să te-anunţ.

— Îţi stau la dispoziţie.

Ca să aibă un moment pentru a se calma, Sam se aplecă să-şi ridice ochelarii de soare.

— Dar voiam să spun că, deşi te-aş seduce în cele din urmă, tot m-aş mulţumi cu o cină ca între prieteni,

— Nii mă interesează să am o întîlnire cu tine.

Mia porni spre faleza care urca pînă la drum, iar Sam îşi potrivi pasul după al ei.

— O masă civilizată, conversaţie inteligentă, şansa de a vedea cine sîntem. Dacă nu-ţi place s-o consideri întîlnire sentimentală, putem spune şi că e întîlnirea de afaceri între doi patroni importanţi de pe insulă.

— Semantica nu schimbă cu nimic realitatea.

Ajunsă lîngă maşină, Mia se opri.

— Am să mă gîndesc.

— Bine.

Sam îi deschise portiera maşinii, dar încă n-o lăsă să între,

— Mia…

„Stai cu mine,” ar fi vrut să-i spună. *„Ţi-am dus dorul.”*

— Ce?

Clătină din cap şi făcu un pas înapoi.

— Ai grijă cum conduci.

În următoarele două zile, Mia avu prea multe treburi ca să se mai poată gîndi la cina cu Sam sau la. Posibilitatea de a se culca împreună. Lulu era distrată şi nervoasă. Mai nervoasă ca de obicei. Se certaseră de două ori, pentru nişte fleacuri de-ale gestiunii.

Ceea ce o silea pe Mia să recunoască faptul că şi ea era cam nervoasă. În orice caz, propunerea de extindere făcută de Nell îi dădea o şansă de a-şi consuma energia care o străbătea de cînd se întîlnise cu Sam pe faleză.

Se întîlni cu un arhitect, cu un antreprenor, cu bancherul ei, şi petrecu mai multe ore făcînd calcule.

Nu-i convenea că antreprenorul pe care-l dorise avea deja angajamente pe cîteva luni faţă de Sam, pentru renovările de la *„Magick Inn”*. Totuşi, încercă să ia lucrurile filosofic. Sam, fir-ar să fie, i-o luase înainte.

Atît renovările lui, cît şi extinderile ei, îşi reaminti ea, erau spre binele insulei.

Cum vremea continua să fie caldă, îşi petrecea timpul liber în grădina de-acasă şi printre rondurile de flori pe care le sădise în spatele magazinului.

— Bună, o salută Ripley, intrînd în grădina librăriei. Arată frumos.

— Într-adevăr, răspunse Mia, fără să se întrerupă. Luna a fost caldă şi galbenă toată

săptămîna. N-o să mai dea îngheţul.

Ripley îşi ţuguie buzele.

— Te ţii de chestiile astea?

— Mă instalez în cosmosul meu, nu?

— Tu ştii ce vrei să spui cu asta, nu eu. Pe

Mac îl furnică degetele să planteze cîte ceva în jurul casei. A studiat flora locală, solurile, una, alta… I-am spus că mai bine să te întrebe direct pe tine..

— Am să-l ajut cu plăcere.

— Va veni curînd în sat să discute cu Lulu, pentru cărţile lui şi alte chestii. Puteţi sta de vorbă atunci.

— Foarte bine.

— Acum două nopţi, am avut un vis foarte ciudat, despre Lu… ceva cu Mei Gibson şi nişte broaşte.

Mia se întrerupse, apoi ridică din nou privirea:

— Broaşte?

— Nu brotăcei din ăia care stau pe frunzele de nufăr, ci un broscoi mare şi urît…

Ripley îşi încreţi fruntea, dar visul nu-i revenea în minte decît sub formă de fragmente disparate.

— Şi mai apărea pe-acolo şi garguiul ăla al ei aiurit. O ciudăţenie.

— S-ar putea s-o intereseze şi pe Lulu visul – dacă Mei apărea gol…

— Mda, mă rog… Oricum…

Ripley îşi îndesă mîinile în buzunare, foindu-şi

picioarele în loc.

— Oricum, cred că ştii că Logan a trecut pe la noi, acu' cîteva zile.

— Da, răspunse Mia, în timp ce aranja o plantă, rostind un descîntec în sinea ei. E firesc să dorească să revadă casa.

— Poate, dar asta nu-nseamnă ca Mac să-l primească înăuntru şi să-i mai şi dea o afurisită de bere. Crede-mă, l-am jupuit de viu cînd am auzit.

— Ripley. Nu există nici un motiv pentru ca Mac să fi fost grosolan, şi-n nici un caz nu-i stă în fire.

— Mda, bine…

Exact acolo se sfîrşise şi cearta dintre ei doi.

— Dar nici eu n-am nici un motiv să mă bucur. Iar mi-a înşirat toate aburelile alea cu locul lui Sam în combinaţia destinului şi pasul făcut de tine spre a menţine cercul intact.

Mia simţi un junghi în stomac, dar mîinile îi rămaseră sigure, în timp ce alegea o altă plantă.

— Eu n-am considerat niciodată teoriile sau opiniile lui Mac nişte abureli.

— Tu nu trăieşti cu el, oftă Ripley, lăsîndu-se pe vine, lîngă ea. Okay, Mac e uluitor de deştept, şi meticulos, şi-n nouă cazuri din zece are dreptate – ceea ce e foarte enervant în viaţa de zi cu zi.

— Eşti nebună după el, murmură Mia.

— Ei, sigur că da. E cel mai sexy tip de pe planetă, şi-i numai al meu. Însă chiar şi uluitorul doctor Booke trebuie s-o mai dea în bară uneori.

Doar atît vreau să zic, că nu cred că Sam Logan trebuie să mai aibă ceva de-a face cu viaţa noastră de-aici, de pe insulă.

— Succint şi sentimental.

— Păi, şi de ce naiba ar avea?

Ripley îşi ridică mîinile, frustrată, apoi le lăsă să cadă la loc.

— Toată povestea aia dintre voi s-a-ntîmplat pe vremea cînd eraţi încă practic nişte copii, iar cînd s-a terminat, te-a durut. Dar la întoarcerea lui ai făcut faţă bine, ţi-ai văzut de treburi şi ai păstrat distanţa. L-ai tratat cu răceală, şi nu s-a făcut gaură în cer.

— Am să mă culc cu el.

— Deci, zic că-i foarte posibil să fie irelevant pentru partea ta din... Ce? Ce???

Rămasă cu gura căscată, Ripley se holbă la ea.

— Sfinte Iisuse Christoase!

Chiar în timp ce buzele Miei tresăreau, Ripley sări în picioare şi se lansă într-o predică:

— Ce-oi fi. Avînd în cap? Ţi-ai pierdut minţile? Să te culci cu el? Ai de gînd să-l tratezi cu sex, ca răsplată pentru că te-a părăsit?

Mia uită de orice amuzament. Scoţîndu-şi cu grijă mănuşile, se ridică încet în picioare.

— Am în cap ideea că sînt adultă şi capabilă să hotărăsc singură. Că sînt o femeie de treizeci de ani, sănătoasă şi necăsătorită, care e liberă să aibă o relaţie intimă cu un bărbat sănătos şi

necăsătorit.

— Nu e bărbat, e Logan!

— Poate reuşeşti să ţipi puţin mai tare. Cred că doamna Bigelow de vis-â-vis nu te-a auzit prea bine.

Ripley strînse din dinţi, legănîndu-se înainte şi-napoi pe călcîie.

— E clar, am avut prea multă încredere în tine. Am crezut c-ai să-l zbori c-un şut în fund, într-un fel sau altul. Şi pe urmă, să-ţi scuturi mîinile de praf şi să pleci. Nu ştiu de ce-am crezut c-o aveai în tine. N-ai avut-o niciodată.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce-am spus. Dacă vrei să te-mpaci cu Sam, n-ai decît – da' la mine să nu vii, să strîng cioburile, cînd iar o să-ţi frîngă inima.

Mia se aplecă să-şi pună jos săpăliga. Oricît de civilizată şi stăpînă pe sine era, prefera să nu ţină în mînă corpuri contondente.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Am avut şi cu tine experienţă, în privinţa asta. M-ai respins la fel de total şi rece ca el. Te-ai desprins pentru zece ani de mine, de harul pe care-l împărtăşim şi de toate bucuriile şi responsabilităţile lui. Şi totuşi, reuşesc să mă iau de mîini cu tine, cînd e nevoie.

— N-am avut încotro.

— E foarte comod, nu-i aşa, cum întotdeauna cînd cineva distruge sufletul altcuiva, o face pentru că nu are încotro.

— Pe tine nu puteam să te ajut.

— Mi-ai fi putut sta alături, măcar. Aveam nevoie de tine, lîngă mine, spuse Mia încet şi se întoarse să plece.

— N-am putut.

Ripley o luă de braţ, strîns.

— Numai el e de vină, afurisitul. Cînd te-a părăsit, n-ai făcut decît să sîngerezi, iar eu…

— Tu, ce?

Îşi lăsă mîna să cadă.

— Nu vreau s-o luăm iar de la-nceput, cu toate astea..

— Tu ai făcut paşi, domnişoară ajutor de şerif. Ai măcar atîta curaj şi recunoaşte.

— Bine, perfect.

Ripley făcu cîţiva paşi înainte şi-napoi. Avea încă obrajii înroşiţi de furie, dar ochii-i erau posomorîţi.

— Săptămîni de zile ai umblat ca o zombi, abia dacă te mai ţineai pe picioare. Ca şi cum nu ţi-ai fi revenit pe deplin după cine ştie ce boală îngrozitoare, şi nici n-aveai să-ţi mai revii vreodată.

— Probabil din cauză că-mi fusese smulsă inima din piept.

— Ştiu cum e, fiindcă şi eu am simţit.

Strîngînd pumnul, Ripley se bătu cu el în piept.

— Simţeam ceea ce simţeai şi tu. Nu puteam să dorm, nu puteam nici să mănînc… în cele mai multe zile, abia dacă reuşeam să mă dau jos din

pat. Parcă aş fi murit, dinăuntru spre înafară.

— Dacă vorbeşti despre empatia completă, eu. Niciodată n-am… se bîlbîi Mia.

— Nu ştiu cum se numeşte, o întrerupse răstit Ripley. Pe plan fizic, simţeam acelaşi lucru pe care-l simţeai şi. Tu. Şi nu suportam. Voiam să fac ceva, să faci tu ceva. Să i-o plăteşti, să-l faci să sufere… Şi cu cît dura mai mult, cu atît mă înfuriam mai tare. Dacă eram atît de furioasă, nu mă mai durea la fel de rău. Furia mă împiedica să gîndesc.

Îşi trase respiraţia.

— Stăteam afară, în spatele casei. Zack tocmai venise de pe mare. cu cîteva minute în urmă. Şi m-a cuprins furia. M-am gîndit la ceea ce voiam să fac, la ce puteam să fac. Şi am tras un trăsnet din cer. Un trăsnet negru. A lovit barca în care fusese Zack, cu cîteva minute înainte. Dacă o făceam atunci, l-aş fi omorît. Nu mă puteam stăpîni.

— Ripley.

Zguduită, copleşită, Mia întinse mîna să-i atingă braţul.

— Cît trebuie să te mai fi îngrozit…

— Cu cîţiva paşi uriaşi dincolo de simplul *„îngrozit”.*

— Trebuia să-mi vorbeşti. Poate reuşeam să te ajut.

— Mia, nici măcar pe tine însăţi nu puteai să te ajuţi.

Oftînd, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe umeri, Ripley clătină din cap.

— Şi nu puteam să-mi asum riscul de a face rău cuiva. Nu puteam rezista… nu ştiu… intimităţii legăturii dintre noi două. Ştiam că, dacă-ţi spuneam, m-ai fi convins să nu renunţ la Meşteşug. Nu vedeam decît o singură ieşire, şi anume, să mă îndepărtez de tine. De tine şi de toate, pînă nu făceam ceva ce nu mai puteam să îndrept.

— Iar eu m-am înfuriat pe tine.

— Mda…'

Ripley îşi trase nasul, deşi nu era decît puţin stînjenită.

— M-am înfuriat şi eu pe tine, şi aşa mi-a fost mai uşor, decît dacă-ţi rămîneam prietenă.

— Poate că şi pentru mine a fost mai uşor.

Îi era dificil s-o recunoască, după atîţia ani în care vina aruncată în seama altora o ajutase să suporte durerea.

— Sam plecase, dar tu încă mai erai aici. Te împungeam ori de cîte ori puteam, şi asta mă mai consola.

— Îţi reuşea de minune.

— Mă rog…

Rîzînd uşor, Mia îşi dădu părul pe spate.

— E doar unul dintre micile mele talente.

— Întotdeauna ne-am iubit, chiar şi atunci cînd te făceam albie de porci.

Era gata să izbucnească în plîns. Piatra pe care o avusese în inimă atîta vreme se dizolvase într-o clipă. Parcurgînd distanţa de doi paşi care le mai despărţea, Mia o cuprinse pe Ripley de talie şi o ţinu strîns.

— Bine, murmură ea, cu voce întretăiată.

Ripley o bătu pe spate.

— Bine…

— Mi-ai lipsit atît de mult… Atît de mult mi-ai lipsit.

— Ştiu. Şi tu mie.

Expiră nesigur, apoi clipi din ochi, cînd o văzu chiar lîngă uşă pe Nell, care plîngea încet.

— Iertaţi-mă că am dat buzna, se scuză ea, oferindu-le o cutie de şerveţele, dar sînt aşa de fericită…

— Ce mai trio, scînci Ripley. Acum, o să-mi termin rondul cu ochii roşii. Mai mare ruşinea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă o vrajă şi scapă de roşeaţă.

Mia închise ochii şi murmură un descîntec. Cînd îi deschise din nou, erau strălucitori şi limpezi.

— Mereu ţi-a plăcut să te dai mare, mormăi Ripley.

— Eu nici acum nu pot s-o fac atît de repede, începu Nell. Crezi că dacă aş…

— Să lăsăm vrăjitorismele, deocamdată, făcu Ripley un gest cu mîna. Nell, dacă tot ai venit, am nevoie de o părere. la auzi: Mia o să se reguleze

cu Sam.

— Ce elocventă poţi să fii, remarcă Mia. Mă uimeşti încontinuu.

— Chestia e că, oricum ai numi-o, e o greşeală.

Ripley o împunse uşor pe Nell în braţ.

— Spune-i şi tu.

— Nu-i treaba mea. Intimitatea fizică n-o să rezolve conflictul decît la un anumit nivel – probabil, cel mai simplu. Ceea ce se întîmplă pe urmă va depinde de atitudinea ta: dacă te deschizi sau te închizi. Iar asta te priveşte numai pe tine.

— Eu o consider încheierea unei chestiuni mai vechi. Pînă n-o fac, nu pot să ştiu clar ce pas urmează.

— Atunci, uită-te doar, îi spuse Ripley nervoasă. Întotdeauna ai avut o clarviziune foarte puternică.

— Şi crezi că n-am încercat? se răsti Mia, începînd să-şi piardă răbdarea. Nu-mi pot vedea propriul viitor. O văd pe ea, stînd pe faleză, în furtună şi ceaţă. Îi simt forţa şi disperarea. Şi în clipa dinainte de a sări, pare să se întindă spre mine. Nu-mi dau seama dacă vrea să-mi predea ultima verigă, sau să mă tragă după ea.

Ochii i se împăienjeniră, iar aerul păru să devină mai dens.

— Şi pe urmă, sînt singură, şi simt cum mă apasă întunericul. Strîns, din toate părţile. Şi mi-e aşa de frig, încît noaptea pare gata să crape. Ştiu că dacă reuşesc să ajung în pădure, în poiana din

inima insulei, vom forma cercul şi bezna se va risipi, o dată pentru totdeauna. Dar nu ştiu cum să ajung acolo.

— Vei ajunge, o luă Nell de mînă. Ea era singură. Tu nu eşti, şi nici n-ai să fii vreodată.

— N-am ajuns atît de departe doar pentru ca acum să pierdem, spuse şi Ripley, luînd-o de cealaltă mînă.

— Într-adevăr.

Cercul îi dădea Miei putere. Avea nevoie. Căci chiar şi acolo, în lumina soarelui, cu surorile ei alături, se simţea singură, în întuneric.

Capitolul 6

Ceaţa învelea insula ca o pătură perlată, subţire şi luminoasă. Din ea se înălţau copaci şi stînci, cocoaşe şi turnuri pe o mare albă lăptoasă.

Mia ieşi din casă devreme, în zori. Pe panta peluzei, se opri un moment, absorbind seninătatea şi nemişcarea Celor Trei Surori într-o frumoasă dimineaţă de primăvară. I se părea că pămîntul aştepta să se trezească din somn, să se lepede de toate amintirile iernii şi să se însufleţească exploziv.

Putea admira la fel de mult somnolenţa, ca şi frumuseţea ce avea să vină.

Deschise portiera maşinii, îşi puse geanta cu hîrtii pe fotoliul de lîngă volan şi porni pe drumul

lung şi arcuit, spre sat.’

Avea de făcut cîteva treburi de rutină înainte de a-şi deschide magazinul. Librăria era mai mult decît o firmă pentru ea – era o iubire adîncă şi statornică. Dar niciodată nu uitase că era o firmă de afaceri, pe care o conducea eficient şi profitabil.

Păcat că nu era la fel de sigură şi pe restul vieţii ei.

Nu alesese ea viaţa, mulţumirea, chiar şi înflorirea – la fel cum Nell alesese curajul, iar Ripley, justiţia adevărată? Acestea ţineau strîns unit cercul lor.

Poate că blestemul se şi desfăcuse, iar tenebrele care pîndeau în jurul insulei, aşteptînd, fuseseră izgonite deja. Poate că totul se terminase…

Chiar în timp ce gîndea astfel, cu speranţă, în drum se învolbură un vălătuc de ceaţă. O lance de lumină fiinţă se înfipse lîngă maşină, cu o explozie roşie-murdară ce răspîndi miros de ozon.

În mijlocul drumului, un enorm lup negru mîrîia cu dinţii dezveliţi.

Instinctiv, Mia apăsă pe frîne şi smuci de volan. Maşina derapă şi se roti în loc, dezvăluindu-i imaginea ameţitoare a stîncilor ce defilau prin ceaţă, pînă la luciul mai al parapetului dintre drum şi prăpastia abruptă ce cobora spre mare.

Înfruntîndu-şi panica, Mia trase iar de volan.

Ochii lupului luceau ca doi tăciuni, iar dinţii îi

erau nespus de lungi. Pe ceafă avea o pentagramă albă, scrijelită în pielea neagră, ca o cicatrice.

Semnul ei – iar inima i se izbi dureros de coaste la vederea acestuia.

Prin vîjîitul sîngelui din cap, peste scrîşnetele cauciucurilor, îi simţi respiraţia îngheţată în ceafă. Auzi glasul viclean şi ademenitor şoptind, şoptindu-i în minte:

Lasă-te păgubaşă… Lasă-te, şi n-ai să mai fii singură. E aşa de greu să fii singură…

Lacrimile îi înceţoşară vederea. Un moment, braţele îi slăbiră, tremurînd, în timp ce imboldul de a se da bătută îi înghiontea voinţa. În acel moment, se văzu pe sine însăşi, cît se poate de limpede, zburînd peste marginea falezei.

Reveni la realitate chiar în timp ce se chinuia să controleze maşina, şi-şi adună puterile.

— Întoarce-te înapoi în infern, lepădătură.

Cînd lupul îşi aruncă pe spate capul ca să urle, Mia apăsă pe acceleraţie şi intră cu maşina drept în el. Prin el.

Simţi şocul – nu al vreunui impact, ci al exploziei de lăcomie ce răscoli aerul, în timp ce maşina trecea prin nălucire.

Ceaţa se risipi, lăsînd doar o pîclă subţire şi perlată care scînteia peste Insula Celor Trei Surori, în lumina tot mai puternică a soarelui.

Mia trase pe dreapta, îşi rezemă fruntea de volan şi începu să tremure. Gîfîitul i se auzea atît

de tare în maşină, încît deschise fereastra, iar foşnetul calm al mării o ajută să se mai liniştească.

Mai rămase un timp cu ochii închişi, după care murmură:

— Ei bine, cred că asta mi-a răspuns la toate întrebările, despre ce s-a terminat şi ce nu…

Lupul dispăruse, iar pîcla devenise deja subţire ca un voal.

— Vechi şi răsuflat, spuse ea cu voce tare. Lup negru, cu ochii roşii… Un basm de adormit copiii.

Şi foarte, foarte eficient.

Dar purtase semnul ei, semnul pe care i-l aplicase pe vremea cînd avusese altă formă. Nu-l putuse ascunde, iar asta o mai încuraja cît de cît. Un curaj de care avea mare nevoie, căci ambuscada fusese cît pe ce să reuşească.

Readuse maşina pe drum şi, cînd opri în faţă la „*Cafe Book*”, tremurul mîinilor îi încetase aproape complet.

— Bună dimineaţa, frumoaso.

La auzul glasului, tresări şi se întoarse spre uşă. Zîmbetul de pe chipul lui dispăru imediat, iar ochii i se întunecară la vederea expresiei ei şocate.

— Ce e? ce s-a întîmplat?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti…

Fir-ar să fie, iar aveau să-i tremure mîinile.

— M-ai speriat…

Se întoarse astfel încît să-şi ascundă tremurul mîinii, în timp ce descuia uşa.

— Îmi pare rău, Sam, n-am timp de conversaţii. Am o droaie de treburi.

— Fără chestii de-astea.

Sam intră pe uşă împreună cu ea, înainte ca Mia s-o poată închide şi încuia din nou.

— Te cunosc.

— Aiurea.

Îi venea să ridice tonul, şi se stăpîni. cu un gest cît se putea de firesc, îşi puse geanta pe tejgheaua din faţă.

— Nu mă cunoşti deloc.

— Ştiu cînd eşti tulburată. Christoase, Mia, tremuri. Ai mîinile reci ca gheaţa, remarcă el, înălţîndu-i-o pe una pentru a i-o strînge între ale lui. Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Nimic.

Crezuse că era calmă… Crezuse că era din nou stăpînă pe sine… Dar i se înmuiau genunchii sub trup. Mîndria o făcu să şi-i încordeze.

— La naiba, dă-mi drumul!

Fu cît pe ce să se supună.

— Ba nu, se hotărî el în sfîrşit, apropiindu-se. Ţi-am mai dat drumul, o dată. Hai să încercăm ceva nou.

Şi o ridică în braţe.

— Ce naiba te-a apucat?

— Eşti rece ca gheaţa, şi tremuri. Trebuie să stai jos. Hmm, te-ai cam îngrăşat, nu?

Mia îl fulgeră cu privirea.

— Ei, nu mai spune?!

— Îţi stă bine aşa.

O duse la canapea şi o aşeză. Apoi, luă pledul de pe spătar şi-i înveli umerii.

— Şi acum, spune-mi.

— Nu sta pe…

Se întrerupse, cu un oftat, căci Sam se aşezase deja pe măsuţa de cafea, în faţa ei.

— Văd că încă n-ai reuşit să înţelegi deosebirea dintre o masă şi un scaun.

— Ambele sînt piese de mobilier. Şi uite, îţi revine culoarea în obraji. Noroc c-am trecut eu pe-aici, să te enervez.

— Ziua mea norocoasă.

O luă iar de mînă, încălzindu-i-o într-a lui.

— Ce te-a speriat, fetiţo?

— Nu-mi spune aşa.

Nu obişnuia să folosească acel apelativ decît atunci cînd era deosebit de tandru – îşi amintea bine. Mia îşi rezemă capul de spătarul canapelei.

— Doar că… Era să am un accident, pe drum încoace. Un cîine a sărit în faţa maşinii. Carosabilul era alunecos, din cauza ceţii, şi am derapat.

Mîna lui o strînse şi mai tare pe a ei.

— Nu te cred.

— De ce te-aş minţi?

— Nu ştiu…

O ţinu strîns, pînă cînd nu mai încercă să şi-o

elibereze.

— Ceva nu e-n regulă… Cred c-aş putea să aflu şi singur, dacă fac un drum cu maşina pe şoseaua din lungul coastei.

— Nu.

Frica o strînse de gît ca o mînă cu gheare încleştate, aşa că vocea-i sună sugrumată şi subţire.

— Nu, repetă ea, mai stăpînă pe sine. N-are nimic cu tine, dar în momentul ăsta nu pot fi sigură dacă nu cumva s-ar repezi la orice-i iese-n cale. Dă-mi drumul, şi am să-ţi spun.

— Spune-mi, insistă el, şi am să-ţi dau drumul.

— Bine… se înduplecă Mia, după cîteva clipe de luptă cu sine însăşi. Cum vrei tu. De data asta…

Şi-i povesti, fără a cruţa nici un detaliu, dar vorbind pe un ton calm şi regulat, aproape ca de conversaţie. Însă chiar şi aşa, îi văzu expresia schimbîndu-se.

— De ce nu porţi nici o protecţie? o întrebă el.

— Ba o am, răspunse Mia, ridicînd cele trei cristale agăţate de un pandantiv în formă de stea.

Dar n-a fost de ajuns. E puternic. A avut la dispoziţie trei secole ca să-şi adune forţele, să-şi cultive puterile. Însă nici chiar aşa, n-a putut să-mi facă nici un rău real. Nu poate decît să ne joace farse.

— Farsa asta te-ar fi putut face să ai un accident. Precis conduceai prea repede.

— Te rog, nu mă obliga să citez vorba aia cu ciobul care rîde de oala spartă.

— Eu n-am fost cît pe ce să-mi iau zborul cu maşina de pe faleză.

Şi se ridică în picioare, începînd să se plimbe nervos, pentru a-şi alunga din minte imaginea înfricoşătoare cu Mia făcînd tocmai acel lucru.

Nu se aşteptase la un asemenea atac frontal şi direct asupra ei – nici el, şi nici ea. Încrederea în propriile lor puteri îi orbise pe amîndoi.

— Pentru casă, ai luat măsuri de prevedere suplimentare.

— Apăr ceea ce-mi aparţine.

— Ţi-ai neglijat maşina.

Aruncînd o privire peste umăr, avu satisfacţia de a o vedea roşind.

— În nici un caz nu mi-am neglijat-o. Am folosit descîntecele standard…

— Alea-standard nu mai sînt de ajuns, după cum tocmai ai descoperit.

Mia strînse din dinţi, revoltată că i se dădeau sfaturi cum să se comporte, dar înclină totuşi capul.

— Ce-i drept.

— Între timp, aş preferară contraatacăm şi noi puţin, în loc de a sta mereu în defensivă.

Drept răspuns, Mia se ridică în picioare.

— Toată povestea asta nu e pentru tine, şi nu te priveşte pe tine.

— Ne-am pierde vremea degeaba contrazicîndune pe tema asta, ştim amîndoi că şi eu sînt implicat.

— Tu nu faci parte dintre noi trei.

— Într-adevăr, nu fac.

Se întoarse din nou spre ea.

— Dar sînt legat de cele trei. Sîngele meu şi al tău, Mia, au acelaşi izvor. Puterea mea şi puterea ta se hrănesc din aceeaşi sursă. Iar asta ne uneşte, oricît de mult ai prefera tu contrariul. Ai nevoie de mine, ca să duci pînă la capăt toată povestea asta.

— Încă nu e clar de cine şi de ce am nevoie sau nu.

Sam ridică o mînă, mîngîindu-i faţa cu dosurile degetelor. Un vechi gest al lui…

— Dar ceea ce vrei?

— Faptul că te vreau pe plan sexual nu e o chestiune de viaţă, şi de moarte, Sam. E doar scărpinarea unei mîncărimi vechi şi vagi.

— Vagi?

Chipul lui deveni mai amuzant, în timp ce o cuprindea cu mîna pe’ după ceafă.

— Vagi, repetă Mia, lăsîndu-i gura să se lase peste a ei, într-o atingere aţîţătoare; şi ispititoare. Slabe…

— Eu aş fi crezut că mai degrabă…

Îşi coborî degetele mîinii libere dansînd pe şira spinării ei.

— … constantă, cronică…

O trase mai aproape, muşcînd-o uşor cu buzele.

Mia rămase cu privirea aspra lui şi braţele pe lîngă trup.

— Dorinţa nu e decît o formă a foamei.

— Ai dreptare. Hai să mîncăm.

Şi Sam începu să-i prade gura, trecînd atît de rapid de la tandreţea caldă la patima arzătoare, încît Miei nu-i mai rămase decît să se arunce o dată cu el.

Uşa de la intrare se deschise, în clinchete vesele de clopoţei ce părură asurzitoare ca nişte sirene.

— Închiriaţi-vă naibii o cameră, se răsti Lulu, lăsînd uşa să se trîntească în spatele ei; cînd văzu cît de şocaţi tresăriră, despărţindu-se, simţi o satisfacţie răutăcioasă. Sau măcar tîrîţi-vă pe bancheta din spate a unei maşini, dacă tot aveţi de gînd să vă purtaţi ca doi adolescenţi în călduri.

Îşi trînti poşeta enormă pe tejghea.

— Că eu, una, am treburi pe-aici.

— Bine zis.

Cu un gest posesiv, Sam o. Cuprinse pe Mia de talie.

— O să ne ducem pînă vis-â-vis.

— E o ofertă fermecătoare, serios, dar rămîne pe altă dată, replică Mia, desprinzîndu-se de sub braţul lui. Magazinul se deschide în… mai puţin de-o oră, adăugă ea, după ce se uită la ceas.

Atunci, o să ne mulţumim cu una mică.

— O ofertă şi mai fermecătoare. Nu-i aşa că-i dulce, Lu? Nu în fiecare zi primeşti o invitaţie la o tăvăleală scurtă, înaintea orelor de program.

— Adorabil, ripostă acru Lulu. În caz că n-ai observat, magazinul încă nu s-a deschis – aşa că, valea.

Sam încă mai simţea în gură gustul Miei. Pornind spre tejghea, se aplecă pînă în dreptul feţei încruntate a lui Lulu, pentru a-i mîrîi:

— Puţin îmi pasă dacă eşti de acord sau nu. N-ai să mă ţii departe de ea.

— În ultimii ani, figura asta ţi-a reuşit de minune şi fără ajutorul meu.

— Iar acum m-am întors, şi nu ne rămîne decît să ne împăcăm cu situaţia.

Se duse la uşă şi o deschise.

— Dacă vrei s-o faci pe dulăul de pază, există altceva de-o mie de ori mai periculos decît mine, ca să-ţi arăţi colţii.

Lulu îl privi cum traversa strada cu paşi mari.

Nu era sigură că putea exista ceva mai periculos pentru Mia decît Sam Logan.

Îşi contramandă prima întîlnire. Avea şi el priorităţile lui. Se duse cu maşina pe şoseaua din lungul coastei, cu preţul unui suprem efort de voinţă, îşi stăpîni furia şi conduse cu o viteză normală.

Dar nu-şi mai putu înfrîna oroarea şi şocul, cînd văzu urmele pneurilor care derapaseră. Nu mai

lipsiseră decît cîţiva centimetri, pentru ca maşina să spargă parapetul şi să se răstoarne peste marginea neiertătoare a falezei.

Ştia că-i plăcea să conducă repede, dar niciodată nu fusese iresponsabilă. Un derapaj ca acela sugera că depăşise o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Sau, poate, o ajutase cineva.

Nişte degete reci îi străbătură şira spinării, fiind sigur de-acum că tocmai asta se întîmplase. Ceva îi împinsese maşina mai repede decît ar fi fost normal.

Dacă n-ar fi fost destul de puternică, destul de isteaţă, destul de rapidă, s-ar fi putut să nu mai scape întreagă.

Studie cotitura marcată de o crăpătură neagră, ca o arsură veche, infectată. Sub ochii lui, lăsa să se prelingă ceva ca un sînge uleios. Simţea energia întunecată care emana din fisură vibrînd prin aer.

Mia trebuia să fi fost mai zguduită decît îşi dăduse seama oricare dintre ei, ca să fi lăsat în urma ei una ca asta.

Întorcîndu-se la maşină, deschise portbagajul şi alese lucrurile de care avea nevoie. cu ele în mînă, se uită în lungul drumului. Era pustiu. Un avantaj în plus, îşi spuse el – iar ceea ce avea de făcut nu lua mult timp.

Presără de trei ori în jurul crăpăturii sare

marină, iar unsoarea începu să fumege în contact cu cercul. cu puterea rece şi limpede în interiorul lui, folosi o baghetă de mesteacăn, pentru purificare. În timp ce presăra busuioc şi trifoi pentru protecţie, zgîrietura începu să bolborosească, sfîrîind – şi, încet, să se comprime.

— Nimeni care mai trece de-acum nu mai are de ce să se teamă. Aici nu mai poţi face nici un rău. Bezna înapoi în beznă, cum lumina zămisleşte lumină. Drum sigur pe-aici, la ceas din zi sau din noapte.

Se lăsă pe vine, în timp ce crăpătura se închidea singură.

— Ce mi-e drag, eu voi păzi, şopti el. Cum voiesc, aşa va fi.

Reveni la maşină şi porni, trecînd peste umbra crăpăturii, spre casa Miei, Era hotărît să adauge şi propriile lui farmece de protecţie pe lîngă ale ei, astfel încît să fie de două; ori mai apărată.

Tocmai terminase, cînd văzu apropiindu-se maşina poliţiei. În timp ce o privea, lăsă să-i cadă înapoi în buzunar o punguţă de mătase cu cristale. Însă plăcerea de a-l vedea pe Zack i se risipi, cînd din maşină coborî Ripley.

— Ei, ei, ia uite, ce interesant…

Fierbînd, şi bucuroasă că se simţea astfel, Ripley îşi vîrî mîinile în buzunarele de la spate şi porni spre el cu pas măsurat. Cozorocul şepcii îi stătea tras oblic peste ochelarii de soare.

— Trec şi eu pe-aici în patrulare, şi ce găsesc? Un personaj suspect, pe o proprietate privată…

Şi, cu un zîmbet feroce, îşi desprinse cătuşele de la centură.

Sam le privi, apoi ridică ochii spre ea.

— Nu că n-aş avea o slăbiciune pentru sexul cu cătuşe, din cînd în cînd, Rip, dar eşti măritata.

Cînd buzele ei se răsfrînseră, dezvelindu-i dinţii, Sam ridică din umeri.

— Okay, am făcut un banc prost. Dar şi astea-s acelaşi lucru.

— Legea nu-i un banc, nici bun, nici prost.

Deşteptule. Ai pătruns pe o proprietate privată, şi cred c-aş putea să-ţi trîntesc în cîrcă o tentativă de spargere.

Cătuşele îi zornăiră în mînă.

— Oricum, fie şi doar simpla încercare o să-mi facă plăcere..

— N-am intrat în casa asta afurisită.

Se gîndise, doar, s-o facă.

— Iar dacă-ţi închipui c-am să te las să mă arestezi şi să-mi pui cătuşele…

— I-auzi! Adăugăm şi împotrivire!

— Mai scuteşte-mă.

— De ce naiba aş face-o?

— N-am venit aici ca să-mi bag nasul.

Deşi şi-l băgase – puţin…

— Sînt la fel de îngrijorat pentru Mia ca tine»

— Păcat că nu e nici o lege care să-ţi interzică să

mănînci rahat cu polonicu'.

— Şi ce zici de asta, în materie de sinceritate? se aplecă el pînă ajunseră nas în nas. Mă doare-n fund ce crezi despre mine. O să am grijă ca femeia care locuieşte-n casa asta să fie protejată, mai ales după ceea ce era să păţească azi-dimineaţă. Iar dacă-ţi închipui c-ai să-mi pui căcaturile astea de cătuşe, scumpo, fă bine şi mai gîndeşte-te.

— Nu e treaba ta să protejezi casa asta, nici pe femeia care stă-n ea. Şi dac-aş vrea să-ţi pun cătuşele astea, filfizonule, ai zăcea pe burtă, cu nasu-n ţărînă, în timp ce eu ţi le-aş închide la spate. Şi ce naiba vrei să zici cu *„după ce era să păţească azi-dimineaţă"?*

Sam dădu să se răstească din nou, dar imediat îşi îngustă ochii, speculativ.

— Mia nu ţi-a spus? Ţie-ţi spunea toate blestemăţiile. De cînd o ştiu.

Obrajii lui Ripley începură să se înroşească.

— N-am văzut-o azi. Ce s-a întîmplat?

În clipa următoare păli, în timp ce-l apuca strîns de încheietura mîinii.

— E rănită?

— Nu, nu…

Furia lui Sam trecuse, lăsînd în urmă doar frustrarea. Îşi trecu degetele prin păr.-

— Dar nici mult n-a lipsit. Era cît pe ce.

Îi povesti totul, admirînd-o pe Ripley cînd începu să înjure ca un hamal din port, în timp ce se

plimba prin faţa casei în căutarea unui obiect pe care să-l ia în şuturi.

Îi reamintea de ce-i fusese întotdeauna simpatică.

— N-am văzut nici o urmă de derapaj.

— Le-am făcut să dispară, după ce am curăţat zona, explică el. M-am gîndit că s-ar fi tulburat, dacă le mai vedea din nou. Dumnezeu ştie că pe mine m-au întors pe dos.

— Mda, mă rog… mormăi' Ripley. Ai şi tu dreptate…

— Poftim? Cred că nu te-am înţeles prea bine.

— Am zis că ai dreptate. Acuma, să nu ţi-o iei în cap. Aici ai avut grijă de toate?

— Mda… Am mai adăugat doar un strat peste ce făcuse şi ea. E mai puternică decît pe vremuri, remarcă Sam, pentru sine. Şi e meticuloasă.

— Totuşi, e clar că nu de ajuns. Am să vorbesc şi cu Mac, el are tot felul de idei.

— Mda, e plin de idei, spuse el acru, apoi ridică din umeri, cînd Ripley îl privi încruntată. Mi-a plăcut. Aşa că, felicitări şi cele mai bune urări cu ocazia căsătoriei.

— I-auzi, mersi, ce politicos eşti!

Aceste cuvinte îl făcură să zîmbească.

— Poate că mi-e doar puţin cam greu să mi-o imaginez pe *Spintecă-Totu'* culcuşită în cuibuleţul conjugal.

— Mai tacă-ţi gura. Porecla asta o aveam în

liceu.

— Îmi plăceai, în liceu.

Şi, pentru că aşa era, mai încercă o dată:

— Mă bucur că Mac şi cu tine aţi cumpărat casa. E într-o poziţie excelentă.

— Mda, şi noi zicem la fel. Nu te-ai supărat că bătrînul ţi-a vîndut-o?

— N-a fost niciodată a mea.

Ripley deschise gura, apoi o închise din nou. Un moment, îl văzuse în Sam pe băiatul pierdut şi nelinişti pe care şi-l amintea. Şi la care ţinuse.

— Ai lovit-o, Sam. Foarte rău ai lovit-o.

Sam rămase cu privirea spre faleza care se înălţa alături, pentru a coborî apoi abrupt asupra mării.

— Ştiu.

— Şi pe urmă, am lovit-o şi eu.

Nedmerit, întoarse capul spre ea.

— Nu te înţeleg.

— Nu mi-a spus despre întîmplarea din dimineaţa asta, pentru că abia am început să ne înţelegem din nou, după multă vreme. Şi eu am părăsit-o la fel de dureros ca tine, aşa că mă gîndesc…

Îşi trase respiraţia.

— Mă gîndesc că n-am nici un drept să-ţi fac reproşuri, cînd în parte nu urmăresc decît să fiu eu cu cugetu-mpăcat. Tu i-ai zburat pămîntul de sub picioare, dar nici eu nu eram prea aproape, ca

să-i amortizez căderea.

— Şi nu vrei să-mi spui de ce nu i-ai stat aproape?

Ripley îl privi dur, drept în ochi.

— Dar tu, vrei să-mi spui de ce ai părăsit-o?

Sam clătină din cap.

— Nu. Ce-ar fi să începem mai bine să ne ocupăm de momentul prezent? Fac şi eu parte din toată povestea asta, iar acum am să rămîn aici.

— Destul de corect. Cred că nu ne strică să fim cît mai mulţi.

— Voi face tot ce pot s-o conving pe Mia să mă lase să mă întorc în viaţa ei.

— Ţi-aş ura succes…

La vederea privirii lui surprinse, Ripley zîmbi.

— Dar, pînă mă hotărăsc în legătură cu tine, amice, prefer să nu spun dacă-ţi doresc noroc sau ghinion.

— Rezonabil.

Îi întinse mîna şi, după un moment de ezitare, Ripley i-o strînse.

Între mîinile lor, aerul se văluri, încins, şi trosni o scînteie.

— Se leagă, remarcă ea.

— Conexiuni, confirmă şi Sam, strîngîndu-i încă o dată mîna, scurt, prietenos, înainte de a-i da drumul. Ce poţi să faci?

— Am să te-anunţ imediat ce aflu. Acum trebuie să-mi termin rondul.

Aşteptă o clipă, după care înclină capul:

— Ia-o înainte. Şi… continuă ea, arătînd cu degetul mare spre maşina lui… ai grijă să ţii simbolul ăla falie pe roţi în limita vitezei legale.

— A, categoric, doamnă ofiţer.

Sam reveni ţanţoş spre maşină, apoi se întoarse.

— Încă un lucru. Să nu-i spunem Miei despre scurta mea vizită aici. O să se-nfurie că mă-ndoiesc de talentele ei.

Ripley pufni, în timp ce se aşeza şi ea la volan. Trebuia să recunoască un lucru: Sam încă îşi mai cunoştea femeia.

Capitolul 7

N-avea să-i spună Miei, dar nu considera că era necesar că discreţia ei să-l includă şi pe Mac. Ripley era destul de sigură că legea confidenţialităţii avea vreo lacună care să li se aplice soţilor!

Ardea de nerăbdare să-i povestească lui Nell, dar după un conflict interior complex, conchise că Nell era prea apropiată de Mia şi nu intra sub incidenţa regulii dispensei.

Nu-i mai rămînea decît Mac.

— Stătea, continuă ea, în timp ce-şi devora tonul la grătar cu salată de avocado, stătea acolo, chipeş şi îngîndurat, cu o mutră tipică de erou chinuit, pînă l-am pus să plece.

— A făcut să dispară resturile de pe drum?

Nu-i era uşor să strecoare vreun cuvînt cînd lui Ripley îi venea cheful de vorbă, dar reperase un amănunt esenţial.

— Hmm – uite-aşa: puf! Poate fi o vrajă destul de intensă, în funcţie de, înţelegi, calitatea şi complexitatea influenţelor nefaste, şi aşa mai departe…

Ridică dintr-un umăr, luîndu-şi cafeaua.

— Dar n-am văzut nici urmă, iar la întoarcere m-am oprit şi m-am uitat bine, că nu cumva să-i fi scăpat ceva.

— Şi-i scăpase?

— Nnţ. Nici măcar vreo vibraţie rătăcită nu mai rămăsese, semn că a măturat totul perfect.

— Aş fi preferat să vorbeşti cu mine mai întîi, se plînse Mac. Aş fi putut face o expertiză la faţa locului, luam şi nişte mostre, pentru teste de laborator…

Rezemîndu-se de spătar, Ripley clătină din cap.

— Da, exact, tocmai voiam ca bărbatu-meu să-şi bage degetele, într-o mîzgă neagră şi malefică.

— Cu asta mă ocup eu…

Mac mai stătu îmbufnat cam un minut, apoi se hotărî să ia maşina şi să vadă dacă unele dintre echipamentele lui mai sensibile nu depistau totuşi cîte ceva.

— Deci, să revenim puţin, continuă el. Ţi-a spus că Mia văzuse un lup mare şi negru, cu semnul

pentagramei pe bot.

— Asta-i manifestarea. Lup negru, ochi roşii, colţi mari. Semnul ei pe el. A trebuit să fie o imagine nemaipomenită, ca s-o zguduie aşa pe regina ciudăţeniilor.

— O imagine, tocmai asta e, sublinie Mac. N-a fost un lup real. De data asta, n-a posedat nici o fiinţă vie. S-ar putea să aibă o legătură cu faptul că l-a stigmatizat, în iama trecută. Totuşi, încă mai era destul de puternic ca s-e facă să derapeze. Interesant…

— Şi mai e un lucru, şi mai interesant, se aplecă Ripley spre el, continuînd cu voce mai scăzută. Felul cum a apărut tipul în urma ei, ştergînd urmele şi privindu-i casă ca un fel de Heatheliff din zilele noastre, uitîndu-se peste mlaştini după Catherine…

— Că bine zici.

— Auzi, am mai citit şi eu. Oricum, e interesant cum stătea acolo, într-un vîrtej de emoţii, încercînd să facă pe nepăsătorul şi indiferentul.

— Din cîte mi-ai spus, au avut o relaţie foarte intensă.

— Au avut, confirmă Ripley. Pe-atunci, dacă Mia se supăra pe el, cădea imediat în butoiul cu melancolie. Dar el e cel care a părăsit-o.

— Asta nu înseamnă şi că a lăsat-o în urmă.

— Nimeni nu poartă o femeie-n suflet un deceniu şi mai bine.

Zîmbind, Mac îi mîngîie dosul mîinii.

Aşteaptă, şi-ai să vezi.

— Ieşi afară.

— Ce-a fost între ei, şi ce mai este – sau nu mai este – va duce la ceea ce urmează. Am unele teorii…

— Tu mereu ai tot felul de teorii.

Mac zîmbi, aplecîndu-se înainte.

— Trebuie să ţinem o şedinţă. cu toţii.

— Am bănuit.

La fel ca el, şi Ripley coborîse vocea pînă la şoaptă. Parcă ar fi ticluit amîndoi o insurecţie.

— Hai s-o. Ţinem la Zack. Nell o să gătească…

O să adunăm ce mai găsim prin butoiul cu resturi de-acasă.

— Bine gîndit. Şi ce facem cu cît de mult ştim, şi cine ne-a spus ce cine nu vrea să ştie altcineva că ştim?

— Hai că te-am înţeles mai mult de-o grămadă! îi zîmbi Ripley. Cred că eşti îndrăgostit.

— la uite-i pe Bill şi Coo! constată Mia, venind spre masă. Zău dacă nu arătaţi adorabil.

— Mda, ne gîndeam să punem de-un concurs.

Ripley se rezemă de spătar, privindu-i faţa.

Trebuia să recunoască – nu se observa nimic altceva decît frumuseţea ei înnăscută.

— Cu tine ce mai e?

— A, una, alta…

Mia îşi puse o mînă pe umărul lui Mac. Prezenţa

lui o încurajase întotdeauna.

— De fapt, trebuie să vorbesc despre ceva cu tine… şi cu Nell.

Pe faţă îi trecu o umbră de îngrijorare, în timp ce aruncă o privire spre tejgheaua cafenelei.

— Va trebui să mai aştepte puţin, totuşi, hotărî ea. Pe moment, sînt destul de ocupată cu clienţii.

Ripley stătu un moment la îndoială, apoi îşi urmă instinctul.

— Dacă-i vorba despre tine dansînd cu lupii, ştiu deja cum a fost.

Cu un efort de a-şi păstra calmul, Mia se aşeză şi ea la masă, împreunîndu-şi mîinile.

— Nu ştiam că tu şi Sam aţi ajuns la asemenea confidenţe.

— Nici eu, replică Ripley, împingîndu-şi într-o parte farfuria cu resturile de la prînz. Am dat peste el pe drumul de coastă.

Ceea ce era foarte adevărat. Casa Miei se afla şi ea pe acelaşi drum afurisit.

— Curăţase urmele pe care le lăsaseşi.

— Urmele…

Lăsă fraza neterminată, pălind. Dumnezeule, cum putuse fi aşa de neglijentă?

— Fii mai îngăduitoare cu tine însăţi, îi spuse blînd Mac. Cred că ai fost foarte zguduită.

N-are nici o importanţă. Era responsabili ţîţa mea.

— N-ai înţeles, profesore.

Cu un gest nepăsător, Ripley rupse o bucată din eclerul pe care şi-l comandase Mac la desert.

— Domnişoara Perfecţiune, aci de faţă, n-are voie să facă greşeli, ca noi, făpturile inferioare.

— Trebuia să curăţ zona, repetă Mia.

— Ei bine, şi n-ai curăţat-o. A curăţat-o el, şi totul e-n regulă. Oricum, în timp ce-l ameninţam că-l bag în arest sub nişte acuzaţii inventate, doar ca să am o dimineaţă mai plăcută, m-a pus la curent. Eu i-am povestit lui Mac, aşa că ţie nu-ţi mai rămîne decît s-o pui în temă pe Nell, cînd iese din schimb.

— Da, bine… oricum, Mac, aş vrea să discutăm totul mai în amănunt. Tind să cred că n-a vrut decît să mă sperie, dar nu vreau să-mi scape ceva important.

— Ai dreptate, şi află că, întîmplător, Ripley şi cu mine tocmai spuneam că ar trebui să ţinem o şedinţă. Ce-ar fi să vedem dacă ne putem întîlni cu toţii acasă la Nell şi Zack, diseară?

— La ora cinei, preciză Ripley, făcînd-o pe Mia să zîmbească.

— Exact, de ce să pierdem vremea, sau ocazia unei mese pe gratis? Am să vorbesc cu Nell.

Mia se ridică în picioare, apoi o privi din nou pe Ripley.

— Voiam să-ţi povestesc personal, dar mai întîi aveam nevoie să-mi limpezesc minţile. Nu vreau să crezi că aş ţine ceva secret de tine. Vremurile

alea au trecut de mult, între noi.

— Lasă, n-are nimic. Şi-n plus, aşa am avut şi eu o scuză să-l împung pe băieţaşu' drăgălaş.

— Ei, tot e ceva. Atunci, ne vedem mai încolo.

După ce Mia se îndepărtă, spre tejgheaua lui

Nell, Mac se aplecă din nou peste masă.

— Eşti tare, doamnă ajutor de şerif. Foarte tare.

— Te-ai îndoit vreodată? Şi acum, trebuie să fac paşi şi să-i spun lui Sam ce i-am spus şi ei şi ce nu i-am spus, înainte s-ajungă ea la el şi să se-aleagă praful de toate.

— Las'c-o rezolv eu.

Mac se ridică, împingîndu-şi farfuria cu eclerul în faţa ei.

— Oricum aveam de vorbit cu el. Trebuie să consemnez pe hîrtie toate astea.

— Bună treabă! Se bucură Ripley, înhăţînd prăjitura.

— Iar tu faci cinste cu prînzul.

— Nimic nu-ţi scapă, mormăi ea, cu gura plină.

Mac nu putuse obţine decît o oră de la Lulu, ceea ce-i convenea de minune. Mai trebuia să se întoarcă acasă, să se întîlnească iar cu Ripley şi să revină la întîlnirea stabilită acasă la soţii Todd.

Pentru moment, însă, îşi pregătise reportofonul şi caietul, şi o stimulase pe Lulu cu

O cutie de Godiva.

— Îi sînt foarte recunoscător, Lulu.

— Mda, bine…

Lîngă bomboane, Lulu îşi pregătise o cafea neagră. Lăsa vinul în pace, pentru un timp.

— Ţi-am spus că nu-mi prea plac interogatoriile astea. Îmi amintesc de-atunci cînd m-a săltat poliţia pentru proteste.

— Şi pentru ce protestai?

Îl privi cu milă.

— Haide. Erau anii şaizeci. Pentru ce să nu fi protestat?

Era un subiect bun pentru a începe discuţia, conchise Mac.

— Ai trăit într-o comună, da?

— Pentru o vreme, ridică din umeri Lulu. Dormeam prin baruri, pe plajă, oriunde se nimerea. Am văzut multe locuri din ţara asta pe care altfel nu le-ai vedea, cînd călătoreşti cu familia şi te opreşti la Holiday Inn.

— Pun pariu. Şi cum ai ajuns aici? Pe Trei Surori?

— Venind spre est.

— Lulu…

— Okay, nu te uita la mine cu ochii ăştia de căţel, se înduplecă ea, aşezîndu-se mai comod pe canapea. Am pornit la drum cînd aveam vreo Şaişpe ani. Nu mă înţelegeam bine cu familia.

Întinse mîna şi mai luă o bomboană de ciocolată.

— Aveai vreun motiv anume?

— Destule. Bătrînii meu avea vederi înguste şi palmă grea, iar maică-mea-i cînta-n strună. Am

întins-o cu prima ocazie, şi oricum fusesem o belea aşa de mare pe capul lor, că nu şi-au dat prea multă osteneală să mă găsească.

Mac găsea trist şi elocvent tonul firesc cu care vorbea despre dezinteresul părinţilor ei. Dar, cunoscînd-o pe Lulu, ştia că la cel mai mic semn de compasiune ar fi primit un şut în gură.

— Şi unde ai vrut să te duci?

— Oriunde, numai să nu-i mai văd. Pentru un timp, am stat în San Francisco. Mi-am pierdut virginitatea într-o ceaţă dulce de marijuana, cu un băiat dulce la mutră pe nume Bobby.

Zîmbi, semn că, în ciuda anilor şi a împrejurărilor, era o amintire plăcută.

— Făceam mărgele şi le vindeam ca să am ce mînca. Ascultam multă muzică şi'rezol vam toate problemele lumii. Am mers prin New Mexico şi Nevada cu un tip pe nume Spike – dacă-ţi vine să crezi!

— Care-avea o Harley.

— La şaişpe ani?

— Poate că-ntre timp făcusem şaptişpe. Nu poţi să ai şaişpe mai mult de-un an. Mă mîncau tălpile, ca pe ţigani.

Îşi mişcă degetele de la picioare, în şosetele ef Birkenstocks vechi.

— Din cînd în cînd, mai făceam cîte un popas, în comună din Colorado, de pildă. Acolo am învăţat să plantez o grădină, şi să gătesc ce cultivam în

ea. Şi să tricotez. Dar…

Înapoia ochelarilor, ochii îi de veniră mii tăioşi.

— Vrei ciudăţeniile, da? Nu amintirile nostalgice de hippiotă.

— Vreau orice-mi poţi spune.

— Aveam şi eu visele mele. Nu ca nişte idealuri, adăugă ea. Pe-atunci, n-aveam nici o ambiţie – dar visam insula asta… casa de pe faleză, şi o femeie cu păr lung şi roşu.

Mac schiţase faţa lui Lulu pe o coală din caiet, dar acum se întrerupse, ridicînd privirea.

— Mia.

— Nu.

Pentru că-i amintea de vechile vremuri, Lulu aprinse un cornet de lămîie cu aromă de vanilie.

— În vise, plîngea şi-mi spunea că trebuia să am grijă de copiii ei.

Mac făcu o însemnare rapidă. Existase o soră, iar cea numită Pămînt îşi lăsase în grija ei copiii, înainte de a sări de pe faleză.

— Reîncarnare? întrebă el, în timp ce scria. O verigă în interiorul cercului?

— Ori de cîte ori îmi venea visul, trebuia să pornesc iar la drum. Ca să scurtez povestea, am ajuns la Boston, fără nici un ban. Şi, într-o zi, o fată pe care-o chema Buttercup – Iisuse!

— A propus să luăm feribotul pînă pe Insula Celor Trei Surori. Îi plăcea să creadă că era vrăjitoare, dar din cîte-mi amintesc era fiica unui

avocat bogat, căruia îi toca banii în colegiu, şi voia să ne plătească traversarea, tur-retur. M-am dus şi eu, că tot era pe gratis. Ceilalţi. S-au întors pe continent, eu am rămas pe insulă.

— De ce?

Un moment, nu-i răspunse. În pofida relaţiilor sale cu Mia, Ripley şi Nell, ca şi cu insula propriu-zisă, Lulu nu prea vorbea despre propriile ei contacte cu magia.

— Am ştiut că ajunsesem acasă, imediat ce am văzut-o înălţîndu-se din ape. Eram drogată, continuă ea. cu toţii eram. Buttercup era o cretină, dar avea întotdeauna iarbă clasa-ntîi. Am văzut insulă ca şi cum ar fi fost din cristal, atît de limpede şi viu se distingea totul. Poate din cauza marijuanei, dar părea ce, a mai frumoasă privelişte pe care o văzusem vreodată.

— Şi te-ai dus să lucrezi pentru bunica Miei.

— Nu imediat. O vreme, am stat în pădure, unde mîncam fructe sălbatice sau ce mai completam de prin grădinile de zarzavaturi ale oamenilor. Cred că treceam printr-o fază vegetariană, reflectă ea, concentrată.

Era interesant să se uite în urmă şi să se vadă pe sine însăşi, tînără şi lipsită de griji.

— N-a durat mult. Cine se naşte carnivor, carnivor moare. Aşa că… într-o zi, mergeam pe drum, şi a venit o femeie cu o maşină scumpă. Şi a oprit. M-a măsurat cu privirea… Să tot fi avut

şaizeci şi ceva de ani, dar la vîrsta cînd ţi se pare că treizeciul le pune capăt la toate, şaizeci înseamnă babetă de-a binelea.

Se opri, rîzînd, în timp ce-şi punea ochelarii.

— La naiba, eu beau un pahar de vin. Vrei şi tu unul?

— Nu, mulţumesc. Sînt cu maşina.

— Disciplinat mai eşti, nu-i aşa, Mac?

Porni spre bucătărie, strigînd peste umăr:

— Niciodată n-am arătat prea grozav, iar după săptămînile alea cît trăisem în pădure, eram ca o sălbatică. Pe-atunci, aveam păr lung, îl purtam împletit în cozi. Ce-oi fi avut în cap? Pe cînd femeia, oricît de bătrînă mi se părea mie că era, arăta bine. Păr roşcat, strîns, şi un taior, de parcă tocmai ar fi venit de la un ceai. Avea ochi negri, iar cînd şi-i îndrepta spre mine, puteam să jur că auzeam valurile spărgîndu-se de stînci, simţeam cum sufla vîntul peste mine, deşi afară era cald şi linişte… Şi am auzit un copil plîngînd.

Cu paharul de vin în mînă, Lulu reveni şi se trînti pe canapeaua colorată.

— Mi-a spus să urc în maşină – aşa, pe nepusă masă. Şi n-am stat pe gînduri. Doamna Devlin avea putere, la fel ca nepoată ei. Şi m-a dus la casa de pe falezã.

Lăsîndu-şi sentimentele să-i umple gîtul o dată cu vinul, Lulu continuă:

— Am iubit-o. Am respectat-o şi am admirat-o.

Mi-a fost mai apropiată decît orice rudă de sînge. Şi am învăţat multe de la ea. Mi-a transmis pasiunea ei pentru citit, şi mă punea să muncesc ca să-mi cîştig întreţinerea. Am făcut curăţenie-n casa aia de-atîtea ori, c-aş fi putut-o face şi-n somn.

— Nu ştiai că era vrăjitoare?

Lulu stătu un moment pe gînduri.

— Cred că mi-am dat seama treptat -? la fel cum am aflat şi despre legendă.

— Cînd s-a născut Mia, a fost firesc să-i accepţi puterea.

— Cred că tot doamna Devlin s-a ocupat şi de asta. La naşterea Miei, părinţii ei s-au mutat în casă, şi am înţeles destul de curînd că veniseră ca să aibă două doici interne – egoiştii de ei!

Făcu o pauză, luînd o înghiţitură de vin.

— În aceeaşi seară, s-au dus la hotel să ia cina, iar doamna Devlin m-a chemat în camera fetiţei şi mi-a spus: *„Ia-o în braţe. Are nevoie de iubire şi de îngrijire, şi de o mînă fermă. Ei nu i-o pot dărui – n-au cum. Iar cînd eu nu voi mai fi, n-o să te aibă decît pe tine. Acum e a ta, şi tu eşti a ei.”*

Şi m-a lăsat s-o legăn pînă a adormit.

Îşi trase nasul.

— Vinul ăsta mă pleoşteşte.

Mişcat, Mac se aplecă şi-i acoperi mîna cu a lui.

— Şi pe mine.

Un grup strîns unit, îşi spuse Sam, în timp ce

mînca din uluitoarea lasagna a lui Nell. Limbajul corporal, privirile, gîndurile neduse pînă la capăt pe care şi le completau unii altora – toate îi spuneau că acele cinci persoane erau mai apropiate decît dacă ar fi fost lipite cu clei.

După cină, cînd se aşezară în living, se simţea deştul de nervos. Niciodată nu-şi făcuse probleme pentru ceea ce era. Un vrăjitor, şi cu asta, basta. Şi nici nu discuta despre harul lui. Nu făcea parte din nici un cerc vrăjitoresc. Şi cu toate că numai patru din şase moşteniseră puterea, grupul de aici semăna foarte mult cu un cerc tradiţional.

— Ştim cu toţii legenda, începu Mac.

— Istoricul, îşi spuse Sam. Omul de ştiinţă.

Mintea limpede şi uşurinţa detaliilor.

— În timpul proceselor din Salem, cele trei vrăjitoare care erau cunoscute ca Focul, Pămîntul şi Aerul au plăsmuit Insula Celor Trei Surori, ca un refugiu împotriva persecuţiilor.

— În timp ee fiinţe nevinovate erau vînate şi asasinate, adăugă Ripley.

Ajutoarea de şerif, îşi spuse Sam, mîngîind alene motanul, care catadicsise să i se alăture pe canapea. Femeia bărbată. Pămîntul.

— Nu i-ar fi putut opri, spuse Zack. Sau, dacă încercau, ar fi putut să moară şi mai mulţi oameni.

Iar el, conchise Sam, reprezenta raţiunea şi autoritatea.

— Dacă schimbi un unghi ăl destinului, le

schimbi pe toate, dădu din cap Mac, înainte de a continua. Cea numită Aer s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit cu un negustor care a dus-o înapoi pe continent, l-a dăruit copii, i-a ţinut casa. Dar el n-a putut-o accepta niciodată aşa cum era. A maltratat-o şi, în cele din urmă, a ucis-o.

Nell, cultivatoarea, reflectă Sam. Motanul se întinse sub mîna lui, a pentru a-i da dreptate. Ea era Aerul.

— Şi-a salvat propriii copii şi i-a trimis înapoi la surorile ei. Dar cercul se împuţinase. Slăbise. Iar oroarea şi furia au dospit în sufletul celei cunoscute ca Pămîntul, pînă s-a lăsat pradă mîniei, turbării şi poftei de răzbunare.

— A greşit, spuse Ripley. Înţeleg ce a simţit, şi de ce a simţit aşa, dar nu era bine. Şi a plătit pentru asta. Faptul de a-şi folosi puterea pentru a-l ucide pe cel ce-i omorîse sora a distrus-o şi s-a întors întreit asupra ei. Şi-a pierdut soţul, un bărbat pe care-l iubea; niciodată nu şi-a mai putut revedea copiii; şi a sfărîmat ceea ce mai rămăsese din cerc.

— Mai rămăsese doar una.

Vocea Miei era limpede, iar privirea, neabătută.

— Una singură, ca să-l ţină.

Intelectul, mîndria şi pasiunea. Era de mirare că-l aţîţa? Se întrebă Sam. Ea era Focul.

— Disperarea îi poate zdrobi chiar şi pe cei mai puternici, spuse Nell, acoperind mîna Miei cu a ei.

Însă chiar şi singură fiind, chiar şi cu inima frîntă, a urzit o reţea de protecţie. Puternică pentru trei sute de ani.

— S-a asigurat că avea cine să-i îngrijească şi copiii, completă Mac, cu gîndul la Lulu. Ceea ce ne aduce la momentul actual.

Se încruntă, cu privirea spre ceaşca de cafea.

— Un cerc încă neîntrerupt.

— Eşti îngrijorat că voi da greş cînd o să-mi vină vremea. Nell şi-a înfruntat demonii, iar Ripley, pe ai ei.

Cu un gest ce părea leneş, Mia îl mîngîie pe Mulder cu latura piciorului.

— Dintre noi trei, eu am cele mai extinse cunoştinţe şi experienţe în practicarea Meşteşugului.

— De acord. Dar…

Mia ridică o sprinceană spre el.

— Dar…?

— Mă întreb dacă, pe de altă parte, forţa cu care ai tu de-a face nu e… cum să spun… mai insidioasă. Nell a trebuit să-l înfrunte pe Evan Remington ~ care era un bărbat ca toţi bărbaţii…

— Era un căcat ca toţi căcaţii, îl corectă Ripley.

— Fie şi cum spui tu, tot uman era. Nell a trebuit să-şi găsească undeva curajul de a-l înfrunta, de a-l învinge şi de a-şi îmbrăţişa harul. Nu vreau să spun că a fost floare la ureche, dar a rămas totuşi ceva destul de tangibil… dacă mă

înţelegeţi…

— Un om înarmat cu un cuţit, vorbi Sam pentru prima oară de cînd începuse consfătuirea, atrăgînd asupra lui atenţia tuturor. Un sociopat, un psihopat, care-o fi termenul pentru un individ ca el, în pădure, sub luna în ultimul pătrar. Nu, numai floare la ureche n-a fost. Nell a avut nevoie de mult curaj, de o credinţă profundă şi de o putere formidabilă, pentru a face ceea ce-a făcut. Dar era un rău căruia îi cunoştea chipul.

— Exact! Se bucură Mac, ca şi cum Sam ar fi fost elevul lui favorit. Iar în cazul lui Ripley…

— În cazul lui Ripley, repetă Ripley însăşi, a trebuit să accept puterea pe care o respinsesem, şi să merg pe linie, cînd o parte din mine voia să treacă dincolo.

— Tumult emoţional, fu Sam de acord. Poate afecta tonul puterii în acelaşi fel în care îţi poate afecta tonul vocii sau al acţiunilor. Harul nu ne apără de greşeli sau de defecte. Acel gen de tumult a fost croit spre tine, iar al lui Nell. A fost întors spre ea, ca o armă puternică. Iar cu…

Se întrerupse, aruncînd o privire spre Mac.

— Nu» continuă, îl îndemnă acesta. Îmi place să ascult şi punctul de vedere al altcuiva.

— În regulă. Forţa care s-a dezlănţuit acum cîteva secole l-a folosit pe Remington ca agent, şi s-a hrănit din reporterul care a urmărit drumul lui Nell de-a latul ţării, pînă pe Insula Celor Trei

Surori.

— Ai cercetat toate detaliile, remarcă încet Mia.

— Mda, le-am cercetat. Nu e deloc uşor să stau pe linie, în echilibru între cele două puteri. Pentru asta, e nevoie de convingere, compasiune, forţă. Însă chiar şi aşa, în cele din urmă Ripley, la fel ca Nell, s-a confruntat cu un bărbat. Indiferent de ceea ce avea în el, era făcut din carne şi sînge.

— Se pare că Sam şi cu mine am ajuns la aceleaşi concluzii.

— Atunci, de ce naiba nu treceţi direct la subiect? Se plînse Ripley.

— Bine.

Întrucît Sam îi făcuse semn să ia cuvîntul, Mac continuă:

— Ceea ce-a apărut azi în faţa Miei n-a fost o fiinţă în carne şi oase, ci o manifestare. Asta-mi indică vreo două lucruri. S-ar putea, s-ar putea numai că, întrucît cercul e intact şi a fost învins de două ori, să-i fi scăzut puterea. Nu mai poate posedă, poate numai să amăgească.

— Sau îşi conservă puterile, în aşteptarea momentului şi a locului decisiv.

— Într-adevăr, dădu din cap Mac spre Sam. Aşteaptă împrejurările cele mai potrivite. N-a mai rămas mult timp – cînd îl măsori în secole. Vă tot insista, încercînd să slăbească cercul, şi pe Mia în mod special, îţi va submina fundamentul puterii, se va folosi de temerile, de îndoielile şi de

slăbiciunile tale. E croit pe măsura ta, repetă el cuvintele lui Sam. Va încerca să te prade, la fel cum a făcut şi cu ea, acum trei secole, folosindu-i singurătatea şi deznădejdea pentru ceea ce pierduse.

— Sînt conştientă de asta, recunoscu Mia. Dar eu nu sînt singură, şi nici n-am pierdut nimic. Cercul meu rezistă.

— Da, dar... Nu cred că cercul poate fi considerat complet, şi întreg, pînă nu faci şi tu pasul tău.

Întrucît se aflau pe un teren nesigur, Mac nu se grăbea.

— Pînă atunci, există o zonă de vulnerabilitate, iar asupra acesteia va aplica presiunile cele mai mari. N-a avut nevoie decît s-o frîngă pe Nell, şi a eşuat. S-o seducă pe Ripley, şi a eşuat. cu tine...

— Are nevoie să-mi cauzeze moartea, încheie Mia cu voce calmă. Da, ştiu. Am ştiut-o dintotdeauna.

Cînd vru să plece, Nell o prinse de braţ.

— Nu te mai îngrijora aşa, surioară, o linişti Mia, rezemîndu-şi obrazul de părul ei. Ştiu cum să mă apăr.

— Da, dar aş vrea să mai rămîi. Ştiu ce copilăreşte sună, însă aş dori să stai cu unul dintre noi pînă cînd se termină toate astea cu adevărat.

— Am, nevoie de faleza mea. Voi fi în siguranţă, îţi promit.

O strînse pentru o ultimă oară în braţe.

— Fii binecuvîntată.

Rămăsese pe loc mai mult decît ceilalţi, sperînd să evite şi alte conversaţii. Dar, cînd ieşi. Îl văzu pe Saim stînd rezemat de maşina ei.

— Am venit pe jos. Nu mă duci tu înapoi, cu maşina?

— E o seară frumoasă, numai bună pentru o scurtă plimbare.

— Ia-mă cu tine, Mia.

Cînd Mia încercă să treacă pe lîngă el. O prinse de încheietura mîinii.

— Vreau să-ţi vorbesc, măcar cîteva minute. Între patru ochi.

— Presupun că-ţi datorez o favoare.

— Îmi datorezi?

Mia ocoli maşina şi se aşeză la volan. Abia după ce porni motorul, vorbi din nou.

— Pentru c-ai făcut curăţenie în urma mea, pe drumul de coastă, azi-dimineaţă, spuse ea, în timp ce întorcea maşina… Ripley mi-a spus că v-aţi întîlnit. Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

— Ei bine, nu mi-a fost prea greu. Şi acum, despre ce voiai să-mi vorbeşti?

— Mă gîndeam la tine şi la Mac..: E ceva la mijloc.

— Serios?

Cu deliberare, Mia îşi luă privirea dinspre drum

doar atîta cît să bată din gene.

— Crezi că încerc să-l ispitesc pe soţul surorii mele într-o aventură ilicită?

— Dacă o voiai, s-ar fi întîmplat deja.

Mia rîse.

— Ce compliment fermecător – chiar dacă te înşeli. Îşi iubeşte la nebunie soţia. Dar ai dreptate

— E ceva între noi. Întotdeauna te-ai priceput să percepi atmosfera şi emoţiile.

— Cee?

— Sîntem veri.

— Veri?

— Întîmplător, nepoata primei surori s-a măritat cu un Macailister – familia lui Mac după mamă.

— Aha…

Sam încercă să-şi întindă picioarele în spaţiul strîmt al micii maşini.

— Deci, şi el e rudă de sînge. Asta explică mai multe lucruri. Am simţit o conexiune în clipa cînd l-am cunoscut, dar nu reuşeam să-i spun pe nume. La fel cum am simţit şi cu Nell, chiar şi cînd voia să mă arunce într-o groapă şi să mă lase să putrezesc acolo. Îmi plac prietenii tăi.

— Vai, nici nu ştii ce uşurată sînt.

— Nu-ţi rîde de mine, Mia. Vorbesc serios.

Ştiind că era adevărat, Mia oftă.

— Sînt obosită. Asta mă face să fiu ironică.

— Îşi fac griji pentru tine.

— Ştiu. Şi-mi pare rău.

— Eu nu-mi fac.

Făcu o pauză, în timp ce Mia oprea maşina în faţa. Casei galbene.

— Niciodată n-am cunoscut o fiinţă mai vitală ca tine – vrăjitoare sau femeie. N-ai să te dai bătută.

— Într-adevăr. Dar nici n-am să spun că nu-mi place încrederea pe care mi-o arăţi, după o zi atît de grea. Noapte bună, Sam.

— Vino în casă.

— Nu.

— Vino cu mine, Mia.

Îşi strecură o mînă prin părul ei, pentru a-i masa ceafa.

— Şi rămîi cu mine.

— Aş vrea să stau cu cineva în noaptea asta, să fiu mîngîiată şi alinată, recunoscu ea. Să fiu atinsă şi dorită. Aşa că n-am să vin.

— De ce?

— Fiindcă nu m-ar ajuta să fiu fericită. Noapte bună, Sam.

Ar fi putut să insiste, şi o ştiau amîndoi. Dar o parte din strălucirea ei se risipise, iar Sam îi distinse pe faţă oboseala.

— Noapte bună.

Coborî din maşină şi o privi cum se îndepărta. Şi rămase cu gîndul la ea, pînă cînd ştiu că ajunsese la adăpost, în casa de pe faleză.

Capitolul 8

— Parcă spuneai că nu e o întîlnire sentimentală.

Mia îşi prinse primul cercel.

— Nici nu e – e doar o cină de afaceri.

Sonor, Lulu îşi trase nasul.

— Dacă-i o cină de afaceri, ce caută rochia asta pe tine?

Luîndu-şi şi al doilea cercel, Mia îl legănă un moment în degete.

— Mi-am luat-o fiindcă-mi place.

Ştiuse că făcea o greşeală, aducîndu-şi hainele de schimb la birou în loc de a mai trece pe acasă – dar aşa, economisea timp şi energie. Şi-n plus, nu era nimic în neregulă cu acea rochie neagră şi foarte – foarte – sumară.

— Cînd o femeie îşi ia pe ea o rochie ca asta, înseamnă că vrea ca bărbatul să se gîndească la ce are pe dedesubt.

Mia nu făcu decît să fluture din gene.

— Mie-mi spui?

— Şi nu face pe deşteapta cu mine. Încă mai pot să-ţi ard o mamă de bătaie, cînd ai nevoie.

— Lu, nu mai am zece ani.

— Dacă vrei să ştii, la zece ani aveai mai multă minte decît acum.

Oftaturile nu dădeau nici un rezultat, aşa că Mia încercă altă strategie.

— Mi-am terminat lecţiile şi am făcut ordine în

cameră. Te rog, pot să mă duc şi eu afară, la joacă?

Buzele lui Lulu tresăriră, dar reuşi să şi le ţină strînse în aceeaşi linie subţire şi tăioasă.

— Niciodată n-a trebuit să te bat la cap să-ţi faci ordine-n cameră. Ba din contră, îmi făceam griji pentru că erai un copil prea ordonat.

— Nici în legătură cu asta nu e nevoie să mă baţi la cap, fiindcă ştiu cum să mă descurc cu Sam Logan.

— Îţi închipui că a-ţi sugruma trupu-n rochia asta, cu jumate din ţîţe afară, înseamnă să te descurci cu el?

Mia coborî privirea. După părerea ei, sînii i se vedeau foarte frumos, elegant chiar. Ca şi picioarele – pînă la jumătatea coapselor.

— Da, aşa cred.

— Ai şi lenjerie pe dedesubt?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, smulgîndu-şi jacheta vătuită de pe umeraş.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Mi se pare o întrebare cam ciudată, din partea unei foste hippie. Între 1963 şi 1972, cred că tu nici măcar nu aveai lenjerie, necum s-o mai şi porţi.

— Ei bine, află că aveam o pereche de chiloţi foarte drăguţi, vopsiţi în cratiţă, pentru ocazii speciale.

Nemairezistînd, Mia izbucni în rîs.

— Of, Lu… Şi pentru ce ocazii speciale aveai nevoie de chiloţi vopsiţi în cratiţă?

— Nu schimba vorba, şi mai bine răspunde la-ntrebare.

— Mă rog, eu n-am nici un articol atît de festiv, dar mi-am luat pe mine lenjerie – şi e destul de modernă. Aşa că, dacă mi se întîmplă vreun accident, am să fiu în siguranţă.

— Nu accidentele mă îngrijorează, ci scopul pe care-l urmăreşti.

Îndreptîndu-se de spate, Mia îi cuprinse faţa între mîini.

— N-ai de ce să-ţi faci nici o grijă. Îţi dau cuvîntul meu.

— Datoria mea e să-mi fac griji, mormăi Logan.

— Atunci, ia-ţi şi tu o pauză, măcar azi. O şi iau o cină foarte plăcută, voi afla ce afaceri pune la cale Sam, şi pe deasupra am să mă mai şi distrez scoţîndu-l din minţi.

— Încă mai eşti aprinsă după el.

— N-am fost niciodată „*aprinsă*" după el. L-am iubit.

Umerii lui Lulu se înmuiară.

— O, scumpa mea…

Îşi ridică o mînă, făcîndu-şi de lucru cu părul Miei.

— Mai bine rămînea în afurisitul ăla de New York City.

— Ei bine, n-a rămas. Nu ştiu dacă ceea ce simt

acum sînt doar rămăşiţe ale dragostei de-atunci. Ce zici, oare n-ar trebui să aflu?

— Aşa cum te ştiu, n-ai încotro. Dar aş prefera ca mai întîi să-i arzi un şut în fund.

— Am avut de la cine-nvăţa, replică Mia, în timp ce-şi ruja buzele într-un roşu ucigaş; apoi îşi scutură claia de păr că flacăra, întorcîndu-se. Ei, cum arăt?

— Ca o mîncătoare de bărbaţi.

— Perfect.

Avu un moment de surprindere cînd privi prin salon şi văzu schimbările. Sam nu stătuse degeaba, îşi dădu ea seama, simţind un fior nedorit de mîndrie.

Feţele de masă standard, albe, fuseseră înlocuite cu altele, bleumarin, contrastînd puternic cu vesela albicios-argintie ca luna. Sticlăria era masivă, aproape medievală, şi pe fiecare masă era pusă cîte o căldăruşă de aramă. Prin tăieturile în formă de stele şi semilune licărea lumina lumînărilor.

Pe perete era agăţat un tablou reprezentînd trei femei, în mărime naturală. Cele Trei surori, cu pădurea şi cerul înnoptat în spate, o priveau dintr-o ramă antică aurie cu ornamentaţii. Purtau robe albe, iar faldurile acestora şi şuviţele lor de păr păreau să fîlfîie uşor în vînt.

Văzu ochii albaştri ai lui Nell, cei verzi ai lui Ripley… şi propria ei faţă.

— Îţi place? întrebă Sam, din spatele ei.

Înghiţi în sec, ca să-şi limpezească vocea.

— E uluitor.

— Acum aproape un an l-am comandat. Azi mi l-au adus.

— E minunat. Modelele…

— N-au fost nici un fel de modele. Pictoriţa a lucrat după descrierile mele. Din vise.

— Înţeleg…

Se întoarse cu faţa spre el.

— E foarte talentată.

— Este. O artistă Wicca din Soho. Cred c-a reuşit să imortalizeze…

Lăsă fraza în aer, pe cînd îşi abătea privirea spre portretul Miei. O poftă primordială, pătimaşă, făcu să i se împrăştie toate gîndurile.

— Arăţi uluitor.

— Îţi mulţumesc. Să ştii că-mi place foarte mult ce-ai făcut cu restaurantul.

— E un început.

Vru s-o ia de braţ, apoi îşi dădu seama.că i se umeziseră palmele.

— Am pus să proiecteze şi nişte lămpi noi. În montură de alamă, cam ca nişte felinare. Şi mai vreau… da, ştii, ce-ar fi să stăm noi jos, şi pe urmă să-şi vorbesc despre toate planurile?

— Mai bine nu…

Îl lăsă totuşi s-o conducă spre un separeu intim din colţ, unde o sticlă de şampanie era deja pusă

la frapat.

Mia se aşează, apoi îşi scoase jacheta, cu mişcări deliberate. Văzu cum ochii lui Sam se înceţoşau – dar, spre lauda lui, continuă să-i privească numai faţa.

— E cam cald aici, remarcă ea, după care dădu din cap spre chelner, care începuse să le toarne şampania. Pentru ce bem?

Sam se aşează la rîndul său, şi-şi luă paharul.

— O întrebare, înainte de a ajunge şi la asta. Ai de gînd să mă omori?

— Nu. Doar să-ţi trag un şut în fund.

— Ai reuşit. Nu cred că mi-a mai făcut o femeie palmele să-mi transpire, de… mă rog, ’ de la tine încoace. Stai numai să-mi revină sîngele-n cap.

Cînd Mia rîse, Sam îi atinse paharul cu al lui.

— Pentru succesul comun în afaceri.

— Avem afaceri în comun?

— Tocmai despre asta e vorba. Dar, mai întîi, în legătură cu cina… Am comandat dinainte. Cred că nu ţi-am uitat gusturile. Oricum, dacă nu-ţi convine, pot să-ţi aduc o listă.

— Nu mă deranjează cîte o surpriză, din cînd în cînd.

Mia se rezemă de spătar, lăsîndu-şi privirea să cutreiere încăperea.

— Văd că vînzările merg bine.

— Într-adevăr. Şi am de gînd să meargă şi mai bine. Renovările de la parter ar trebui să se

termine în două săptămîni. Noul apartament prezidenţial e rupere!

— Am auzit. Lucrezi cu acelaşi antreprenor ca şi mine.

— Şi eu am auzit. Cînd ai de cînd să-ţi începi extinderea?

— Curînd.

Mia se uită peste diversele aperitive aduse la masă de ospătari tăcuţi. Gustă puţin pate de languste.

— Sper să-mi deranjeze cît mai puţin clienţii.

Totuşi, în cea mai mare parte a timpului, cred că o parte din clientela mea de la prînz se va muta la tine.

Tăcu o clipă.

— Temporar.

— Dacă firma ta se modernizează, a mea nu are decît ce cîştigat – şi viceversa.

— Nu te contrazic.

— De ce n-am exploata situaţia? Vreau să stochez nişte cărţi de interes local, eventual şi cîteva bestseller-uri curente, în apartamentele de lux. O carte de vizită discretă, sau un semn de carte, ar putea face reclamă la librăria ta.

— Şi…?

— Şi ţi-ar veni o mulţime de vizitatori. Apoi, mergînd pe ideea interesului local, dacă ar cumpăra o anumită carte, selecţionată de tine – una despre istoricul insulei, sau aşa ceva – ar avea

şansa de a cîştiga un weekend gratuit în hotelul meu. Ar completa un formular, cu numele şi adresa, iar noi o dată pe lună le tragem la sorţi, să vedem cine-i norocosul…

— Şi am avea toate acele nume pe lista de expediţii.

Sam umplu din nou paharele cu şampanie.

— Ştiam eu că aveai să mă-nţelegi. Tu vinzi cărţi, mie-mi mai vin turişti în hotel, şi amîndoi ne extindem baza de clienţi potenţiali.

Alegînd o tartină delicată cu crab, continuă:

— Vacanţe, lecturi pe plajă, în hoteluri… Pe urmă, voiajele de afaceri… Tot aşa. Încerc să atrag încoace cît mai multe convenţii, iar o parte din pachetul de bun-venit va fi un cupon de discount la *„Cafe Book*”, care-i va face să intre-n librăria ta, peste drum.

— Şi dacă depun formularul pentru tombolă, vor reveni în hotelul tău, pentru un weekend gratuit.

— Drept la ţintă.

Mia stătu un moment pe gînduri, în timp ce ie erau servite salatele de verdeţuri.

— Pentru fiecare dintre noi, costurile sînt neglijabile. Ceva hîrţogăraie, acolo, şi atît. E destul de simplu. De fapt, mult prea simplu ca să merite o cină de afaceri pentru a discuta cîteva detalii.

— Nu e numai atît. Am observat că, de regulă, nu organizezi prezentări de autori.

— Una sau două pe an, tot în ideea interesului local, ridică ea din umeri. *Insula Celor Trei Surori* şi *„Cafe Book*” sînt departe de drumurile bătătorite ale turneelor de scriitori standard. Editurile nu-şi trimit autorii pe insule îndepărtate din largul Noii Anglii, iar majoritatea autorilor nu vor plăti pentru a veni aici să lucreze.

— Situaţia asta o putem schimba.

Îi captase interesul. Mia acceptă felia de chiflă pe care i-o unsese cu unt, fără să observe că, de cînd se aşezaseră, Sam tot împingea mîncare spre ea.

— Crezi?

— Am şi eu relaţiile mele, la New York. Mai sînt de apăsat nişte butoane, dar încerc să conving cîteva persoane-cheie că merită să-şi sacrifice timpul şi banii pentru a trimite un scriitor în turneu şi pe Insula Celor Trei Surori. Mai ales de vreme ce *„Magick Inn”* le va oferi condiţii corporatiste generoase şi servicii clasa întîi. Pe urmă, mai există şi avantajul de a avea o librărie independentă fi elegantă chiar vis-â-vis. O singură dată dacă facem figura asta, ceilalţi se vor repezi să prindă locuri la coadă la feribot.

Mia simţi un fior scurt de emoţie, dar încercă să privească problema din toate unghiurile.

— Tu n-ai simţi aproape deloc o reducere de preţ corporatistă, pentru o singură cameră, de cîteva ori pe an.

— Poate că încerc doar să-mi ajut vecina. Ca să zic aşa.

— Atunci, ar fii cazul să ştii că vecina ta nu-i nici credulă, nici naivă:

— Nu, e doar cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Îţi mulţumesc. Şi acum, ia să vedem… Ce rost.au toate ideile astea pentru hotel?

— Okay, atîta despre farmece.

Se aplecă spre ea.

— Există mulţi editori care au şi mai mulţi scriitori şi cărţi de lansat. În plus, editorii mai au şi conferinţe de vînzări. Dacă agăţ interesul unui editor cu ajutorul unei lansări de succes, îmi creşte prestigiul şi pot racola o conferinţă majoră. O obţin pe aia, şi vor mai urma şi altele.

Ridică paharul..

— Ceea ce e valabil şi, pentru tine. Dacă-ţi poţi asuma o lansare de volum în prezenţa autorului.

— Ştiu cum să organizez o întîlnire cu un scriitor.

Mia mînca pe negîndite, pentru că mintea-i era deja la detalii.

— Dacă poţi apăsa pe toate butoanele aiea pentru, să zicem, iulie sau august, chiar şi la începutul lui septembrie, o să avem clienţi destui. Dă-mi un roman poliţist, un thriller, un romînce, şi vom vinde cel puţin o sută în ziua lansării, şi încă cincizeci în săptămîna următoare.

— Scrie propunerea.

— O s-o ai mîine, pînă la sfîrşitul programului.

— Bun, răspunse Sam, luînd puţină salată. Cum ţi-ar plăcea John Grisham?

Bine dispusă, Mia îşi luă din nou paharul cu şampanie.

— Nu face pe deşteptul cu mine. Grishamnu merge în turnee, iar cărţile lui apar în februarie, nu vara. O lansare în iulie… murmură ea meditativ, privind-i chipul. Poţi să mi-o aduci pe

Caroline Trump?

— Fă-mi propunerea.

Mia se rezemă iar de spătar.

— Te-am judecat greşit. Credeam că foloseai afacerile ca un pretext ca să mă aduci aici. Că aveai cine ştie ce planuri meschine de a încerca să mă seduci, fără nimic viabil.

— Dacă nu aveam ceva viabil, aş fi recurs şi la un asemenea plan, replică el, mîngîindu-i dosul mîinii cu vîrfurile degetelor. Chiar dacă însemna că puteam doar să mă uit la tine o oră, şi nimic mai mult.

— Iar eu credeam, continuă Mia, că la un moment dat, în timpul conversaţiei, îmi vei reaminti că aveai cîteva camere goale la etaj, şi-mi propuneai să folosim una.

— M-am gîndit şi la asta.

Îşi amintea ce-i spusese Mia în maşină, în faţa casei galbene.

— Dar nu ţi-ar fi plăcut.

O clipă, Miei i se tăie respiraţia.

— O, cît aş vrea să ştiu dacă e sincer ce spui, sau tot un text şmecher…

— Mia…

— Nu, nu ştiu ce e între noi. Nu reuşesc să-mi dau seama, oricît am încercat. Oare de ce, chiar dacă avem destulă minte, ne amăgim spre a crede c-o să fie totul bine, numai de-am şti ce se va întîmpla în continuare?

— Nu ştiu. Nici eu nu-mi pot da seama.

Cînd Mia îl privi, Sam aproape că oftă abătut.

— Niciodată n-am ştiut la fel de bine ca tine să limpezesc prezentul ca să văd cum ar putea să evolueze, dar a trebuit să încerc.

Mia se uită la portretul Celor Trei Surori.

— Singurul lucru gravat în stîncă e ziua de ieri. Îţi dau cuvîntul meu că n-am de gînd să las să se distrugă ceea ce-au început ele. Asta-i casa mea. Tot ce e important pentru mine se găseşte pe insula asta. Sînt mai mult decît eram cînd ai plecat, şi mai puţin decît voi fi cînd am să termin. Măcar atîta lucru ştiu..

— Şi crezi că dacă vei fi cu mine ai să fii mai puţin decît atît?

— Dac-aş fi crezut asta, nu stăteam acum aici.

Buzele i se arcuiră, în timp ce li se serveau antreurile.

— Voiam să mă culc cu tine.

— Christoase.

Sam îşi lovi inima cu pumnul.

— Un medic..

Rîsul ei fu scăzut şi intim.

— Şi cred c-am s-o fac, pînă să termini cu toate. Dar, de vreme ce avem relaţii atît de prietenoase, îţi spun sincer: vreau ca mai întîi să te chinuieşti puţin.

— Crede-mă, replică el cu pătrundere, luîndu-şi paharul cu apă. Hai să revenim la discuţia de afaceri, pînă nu-ncep să mă smiorcăi, pierzînd respectul tuturor angajaţilor din restaurant.

— În regulă, spune-mi ce alte planuri mai ai pentru hotel.

— Vreau să se simtă că e important. Vreau ca oamenii care locuiesc aici să rămînă cu o experienţă de neuitat. Acum. Cîţiva ani, am umblat şase luni prin Europa, studiind hotelurile mici. Am deja o bază de date, dar vreau să mi-o folosesc cît mai bine.

— Văd că ştii ce vrei, şi cum să ajungi acolo. E foarte incitant.

— O fi incitant, dar de la ceea ce vreau şi pînă la ce voi avea e cale lungă.

— Şi, uneori, calea se întoarce în cerc.

Sam îşi puse mîna peste a ei, dar Mia şi-o retrase uşor.

— Iar alteori, lucrurile se schimbă pur şi simplu.

După ce Mia plecă, Sam îşi schimbă hainele şi se duse în pădurea întunecată. Fără greş, merse pînă în cercul unde simţea unduirea magiei ei înălţîndu-se pentru a se contopi cu a lui Nell şi a lui Ripley.

Pregătindu-se, păşi în mijloc şi se lăsă scăldat de puterea lor, şi de a lui proprie.

— Ce-i al meu, adaug la ce-i al vostru. cu puterile laolaltă, veriga dăinuie.

Lumina crescu, răspîndindu-se în jurul cercului, strălucitoare ca soarele.

— Ca să-ţi cuceresc inima, voi înfrunta focul şi tot ceea ce conspiră sorţii. Prin pămînt şi aer, prin foc şi apă,. Voi sta lîngă fiica surorilor. Şi totuşi, o aştept să vină la mine, ca să ne putem făuri destinul.

Trase adînc aer în piept şi-şi desfăcu braţele.

— La noapte cînd va străluci luna, va fi ocrotită în visele ei. Aici la mine chem din noapte ceea ce se hrănlueşte din durere şi mană. Să ştii că mă alătur celor trei surori şi te desfid să mi te arăţi.

Pămîntul se cutremură, se ştimi o rafală ee vînt. Dar flăcările care înconjurau cercul ardeau drept în sus, neabătute, spre cerul nopţii.

Şi, în afara cercului, o ceaţă întunecoasă se tîra pe pămînt, închegîndu-se sub chipul unui lup cu o cicatrice în formă de pentagramă pe bot.

Prin urmare, reflectă Şam, hîi să ne înţelegem.

— Celui ce caută viaţa ei s-o ia, din acest cerc

astfel i-oi jura. Prin orice putere în mine-i trăită, de mîna ta va fi ea ferită. Praf te voi face fără s-aştept, prin tot ce înseamnă că-i drept sau nedrept.

Urmărea cu privirea lupul care se învîrtea prin jurul cercului, mîrîind.

— Crezi că mi-e frică de tine? Nu eşti decît fum şi duhoare.

Făcu un gest, iar. Lumina din jurul cercului coborî. cu un aer provocator, păşi în afara protecţiei.

— Putere la putere, murmură el, în timp ce aerul din jur se învolbura spurcat.

Îl privi pe lup cum se încorda, cu muşchii unduindu-i-se, pentru ca apoi să sară spre beregata lui. Greutatea trupului fiarei îl şocă, precum şi durerea scurtă şi adîncă din umăr, unde

I se înfipseseră ghearele.

Folosindu-şi atît puterea fizică, precum şi pe cea magică, Sam azvîrli lupul într-o parte şi-şi smulse de la centură cuţitul ritual.

— Să terminăm, spuse el printre dinţi.

De astă dată, cînd lupul atacă, Sam se răsuci şi-l zgîrie pe coaste cu cuţitul.

Se auzi un sunet, mai mult zbieret decît urlet. Sînge negru curse pe pămînt, sfîrîind ca uleiul încins. Iar lupul şi ceţurile se mistuiră.

Sam studie cicatricea nouă de pe pămînt, apoi vîrful înnegrit al lamei. Absent, îşi trecu o mînă

peste umăr, unde-i fuseseră sfîşiate cămaşa şi carnea.

Prin urmare, sîngeraseră amîndoi. Dar numai unul zbierase şi fugise.

— Unu zero pentru mine, murmură el, şi se pregăti să cureţe pămîntul.

Capitolul 9

Aşezată la birou, Mia recitea propunerea scrisă, căutînd orice greşeli sau detalii care i-ar fi putut scăpa. La auzul bătăii în uşă, fruntea i se încreţi. Deşi nu răspunse, intenţionat, Ripley intră în încăpere.

— Sînt ocupată. Vino mai tîrziu.

— Avem o problemă.

Fără ceremonie, Ripley se apropie şi se trînti pe un scaun.

Nemulţumită, Mia ridică privirea – pentru a o vedea şi pe Nell, în uşă.

— Nell. Azi nu aveai liber?

— Crezi c-aş fi tîrît-o pînă aici în ziua ei liberă, dacă nu era ceva important? i-o întoarse Ripley, înainte ca Nell să poată răspunde.

— În regulă.

Cu regret sincer, Mia îşi puse hîrtiile deoparte.

— Intră şi închide uşa. Ai avut o viziune?

Ripley se strîmbă.

— Încercă să n-am – şi, nu, asta n-are nici o

legătură ci ştii tu ce. Sau, nu în mod direct, oricum. Azi-dimineaţă l-am auzit pe Mac vorbind la telefon, şi încercînd să nu mă lase să-l aud cum vorbea la telefon.

— Ripley, zău că n-am timp să-ţi rezolv ţie disputele casnice în timpul programului.

— Vorbea cu Sam… Ei, văd că asta te-a înviorat! comentă ea.

— Nu e de mirare că discută între ei.

Mia îşi luă din nou propunerea, încruntîndu-se spre liotă de paragrafe, apoi renunţă şi o lăsă iar pe masă.

— Bine. Despre ce vorbeau?

— Nu ştiu precis, dar Mac era foarte interesat. Şi i-a spus lui Sam: *„Am să trec pe la casa galbenă în dimineaţa asta.”*

— Aşa, şi? Poţi să treci la subiect?

— Ajung şi acolo. Deci, m-a trimis la lucru, încercînd să nu bată la ochi că voia să scape de mine. Eu m-am dus, hotărîtă să trec şi eu pe la casa galbenă, dar mai întîi am ajuns la secţie – unde, ce găsesc? Zack, vorbind la telefon! Şi cînd mă vede, se opreşte drept în mijlocul fazei şi-mi dă bună dimineaţa, pronunţîndu-mi foarte clar numele.

Se încruntă şi mai tare, amintindu-şi.

— Aşa că, m-am prins că vorbea sau cu Sam, sau cu Mac. Şi pe urmă, a-nceput să-mi dea tot felul de treburi de făcut, numai fleacuri care să mă ţină

la secţie timp de două, trei ore. Cică el era ocupat cu altele. Aşa c-am aşteptat pîn-am fost sigură că plecase, şi atunci am luat maşina şi m-am dus pînă la casa galbenă, şi ce crezi c-am văzut? V

— Sper c-ai să-mi spui, răspunse Mii.

— Maşina şerifului şi Rover-ul lui Mac. Aşac- am înhăţat-o pe Nell, iar acum te înhaţ şi pe tine, fiindcă-ţi spun eu, ăştia acolo nu joacă poker, nici nu se uită la filme cu gagici goale.

— Da, pun ceva la cale, fără noi, fu Mia de acord. Ceva ca-ntre bărbaţi, unde muieruştile n-au ce să caute.

— Dacă fac asta, spuse şi Nell, Zack o să-şi blesteme zilele.

— Hai să mergem să vedem, bine? propuse Mia, scoţîndu-şi cheile maşinii din birou. Îi spun lui Lulu că trebuie să plec, şi vin şi eu după voi.

Mac stătea pe vine, plimbîndu-şi scannerul portabil pe deasupra solului.

— Energie pozitivă cît cuprinde, mormăi el.

Toate vibraţiile negative au fost curăţate. Data viitoare, să mă anunţi mai repede. Nu mi-ar strica o mostră.

— Era cam tîrziu pentru experimente ştiinţifice, îi spuse Sam.

— Pentru ştiinţă nu e niciodată prea tîrziu. Poţi să schiţezi manifestarea?

— Era aceeaşi imagine pe care a descris-o Mia:

un lup negru, masiv, cu semnul pentagramei.

— Au făcut foarte bine că l-au însemnat, în iama trecută cînd l-au prins pe plajă, spuse Mia. Simplifică identificarea – şi-i reduce puterea.

Sam îşi răsuci umerii.

— Mai mult ca sigur că azi-noapte n-a fost o pisicuţă.

— Gred că tumultul emoţional despre care am discutat alaltăieri seară e un element principal al ecuaţiei. Dacă…

— Eu zic, îi întrerupse Zack, că Sam ar trebui să-şi examineze umărul. Şi pe urmă, să n-o mai frecăm cu teoriile, şi să ne luăm după nenorocitul ăsta. Dacă-l poate răni pe Sam, poate răni şi pe altcineva. N-am să-l las să umble liber pe insula mea.

— N-ai să poţi nici să-i iei urma şi să-l împuşti ca pe-un cîine turbat, îi aminti Mac.

— Mai mult ca sigur, pot să-ncerc.

— N-o să se ia după nimeni care n-are legătură, continuă Sam, privind încruntat pămîntul. De fapt, cred că nici n-ar putea.

— Nu, tocmai, se îndreptă Mac. Entitatea aste” are nevoie să se hrănească din puterile şi emoţiile acelora dintre, noi care sînt legaţi de cercul iniţial.

— Mulţi insulari au legături cu cercul iniţial, oricît de diluate, precizã Zack.

— Da, dar pe ei nu-i vrea. Sau n-are nevoie de ei.

— Aşa e, confirmă Sam. Are doar o singură ţintă, un singur scop, şi nu-şi poate irosi timpul sau energia cu altele. Puterile lui magice sînt limitate, dar şi abile. În trecut, s-a hrănit din emoţiile lui Ripley. De astă dată, s-a hrănit din ale mele. N-o să se mai întîmple.

— A, mda, întotdeauna ai avut un temperament calm, mormăi Zack. Tu însuţi l-ai atras asupra ta.

— Şi a mers, aminti Sam. Problema e că nu lam rănit chiar atît de rău. Ar fi trebuit să mă mai atace. Încă o şarjă, şi l-aş fi putut aduce în cerc. Iar acolo, puteam să-l ţin.

— Nu e pentru tine, spuse simplu Mac.

— Mi se rupe. N-am să stau pe margine, în timp ce el pîndeşte ocazia să se repeadă-n beregata Miei. Ea n-are decît să facă ce vrea, da-ntre timp, eu am să-i smulg nemernicului din piept inima aia împuţită!

— Vezi? remarcă Zack. Ce ţi-am spus eu? Cel mai calm temperament din lume.

— Pupă-mă-n fund.

— Bine, bine, păşi Mac între ei, bătîndu-i pe umeri. Să ne păstrăm capetele limpezi.

— Vai, frumos! se auzi vocea Miei, dulce ca mierea. Băieţii au ieşit să se joace în pădure!

— Fir-ar să fie, bombăni Zack, văzînd ochii furioşi ai soţiei sale. Ne-au prins.

Ripley îşi agăţă degetele mari de centură, bătîndu-se cu celelalte peste buzunare, şi porni

înainte. Nu se opri decît cînd ajunse în faţa lui Mac.

— Lucy, se pare că ai treabă.

— N-are nici un rost să-i hărţuiţi şi pe ei. Eu i-am chemat.

— O, ajungem noi şi la voi, îi promise Ripley lui Sam, dar aici e o ordine naturală a ciugulitului în cap.

Mia înaintă şi ea, simţind cum se unduiau valurile puterii.

— Ce s-a întîmplat aici?

— Mai bine zi, îl sfătui Zack pe Sam. Crede- mă pe cuvînt, am avut de-a face cu astea trei mai mult ca tine.

— Haideţi să mergem în casă şi înainte ca Sam să poată trece pe lîngă ea, Mia îi trînti o mînă în piept.

— Ce s-a întîmplat aici? repetă ea.

— Am făcut o plimbare în pădure.

Mia îşi coborî ochii, privind scurt pămîntul.

— Ai folosit cercul.

— Era acolo.

O parte din ea era nemulţumită că Sam putea folosi ceea ce era al ei, ce le aparţinea celor trei. Strîngea conexiunea, făcea că legătura dintre ea, Nell şi Ripley să fie indisputabilă.

— În regulă, spuse ea, destul de calmă. Şi ce s-a întîmplat?

— M-am întîlnit cu demonul lup din iad.

— L-ai…

Ridică o mînă, mai mult ca să se calmeze ea însăşi, decît pentru a-l face pe Sam să tacă.

— L-ai chemat. Ai venit aici în toiul nopţii, singur, şi l-ai provocat ca un pistolar din filmele proaste.,

Sam nu ştiuse că temperamentul ei încă mai era atît de puternic. Sau că mai putea, ca pe vremuri, să-l declanşeze întotdeauna şi pe al lui.

— Prefer să-mi imaginez filmele cu Gary Cooper.

— Ţie-ţi arde de glumă, de glumă-ţi arde?

Furia aproape că o înghiţea întreagă.

— Cum îndrăzneşti să chemi ceea ce-i al meu? Poţi să stai între mine şi ce am eu de făcut, în timp ce eu… ce eu… rămîn pe margine, frîngîndu-mi mîinile?

— Dacă e cazul…

— Nu eşti scutul meu, nici salvatorul meu.

Ceea ce-i în mine nu e mai prejos decît ce-i în tine.

Îl împinse înapoi cu un pas.

— N-am să-ţi permit să te mai amesteci. Îmi încurci mie treburile numai ca să te simţi tu ca un erou, şi…

— Nu te repezi, Mia, interveni Zack.

Privirea ei tăioasă se întoarse spre el, aproape zgîriindu-i chipul. Ştiind să recunoască o femeie care era gata să muşte din inima unui bărbat, Zack nu făcu decît să ridice mîinile, păşind într-o

parte.

Lui Sam nu-i mai rămînea decît să se descurce singur.

— Crezi că am nevoie de ajutorul tău? Se răsuci ea iar spre Sam, împungîndu-l cu degetul în piept.

— Nu mă mai înghionti.

— Crezi că dacă n-am penis sînt incapabilă să lupt pentru ceea ce-i al meu? Ca să poţi tu să-mi vii cu grozăvelile tale idioate, şi să-ţi chemi şi prietenii ăştia şi mai idioţi ca să vă înţelegeţi cum să le apăraţi pe muierile neajutorate?

— Niciodată n-am mai văzut-o aşa, şopti Nell, fascinată, în timp ce Mia îl împingea pe Sam înapoi cu încă un pas.

— Nu se întîmplă prea des, vorbi Ripley din colţul gurii. Iar atunci cînd o apucă, e mişto de tot.

Ridică privirea, în timp ce deasupra lor se adunau pe cer nori groşi şi negri.

— Mamă, da' ştiu că-i ofticată rău!

— Am zis să nu mă mai înghionteşti, se răsti Sam, cuprinzînd cu mîna pumnul cu care Mia începuse să-l lovească în piept. Dac-ai terminat cu dracii… Ai grijă! o preveni el, cînd de deasupra lor bubui un tunet.

— Ţi-arăt eu ţip draci, băi nesimţitule şi arogantule şi prostule…

Îl împinse în umăr cu mîna liberă – şi-l văzu cum se strîmba de durere.

— Ce-ai făcut?

— Acum am vorbit despre asta.

— Scoate-ţi cămaşa.

Sam reuşi să zîmbească sardonic.

— Bine, puişor, dacă vrei s-o rezolvi pe calea asta, n-am nici o obiecţie. Da’ uite c-avem şi spectatori…

Mia rezolvă problema sfîşiindu-i cămaşa cu propriile ei mîini.

— la stai…

Sam uitase cît de repede putea să se mişte. Greşeala lui.

— Urmele de gheare de pe umărul său erau încă proaspete şi roşii. Cu un mic sunet deznădăjduit, Nell porni înainte, dar Ripley o ţinu pe loc.

— Las-că se descurcă ea.

— Ai ieşit din cerc.

Frica o făcea să tremure, laolaltă cu furia, dureros.

— Te-ai expus intenţionat atacului.

— A fost o probă.

Cu demnitatea amarnic terfelită, Sam îşi trase la loc ce-i mai rămăsese din cămaşă.

— Şi a reuşit.

Mk se răsuci dinspre el şi, întrucît Zack se afla cel mai aproape de ea, îl întrebă furioasă:

— Ai uitat că Nell l-a îngenuncheat pe nebun, chiar în timp ce-i ţinea cuţitul la beregată?

— Nu, răspunse el calm. Şi n-am să uit niciodată asta.

— Şi tu, se întoarse ea spre Mac. Ai privit-o pe Ripley cum s-a luptat cu întunericul, şi l-a alungat.

— Ştiu.

Mac îşi vîrî în buzunar senzorul pe care energia ei turbată îl făcuse să se ardă.

— Nimeni de-aici nu vă subestimează, pe nici, una dintre voi.

— Serios?

Ochii ei îi pîrjoliră pe toţi la rînd, în timp ce se ducea lîngă Nell şi Ripley.

— Noi sîntem Cele Trei.

Îşi aruncă mîinile în sus, iar din vîrfurile degetelor îi ţîşniră dîre de lumină, strălucitoare ca flăcările.

— Iar puterea de-aici e mai presus de voi.

Apoi se răsuci pe călcîie şi plecă.

— I-auzi… răsuflă scurt Mac.

— Un comentariu cu adevărat ştiinţific, maestre.

Ripley îşi vîrî mîinile în buzunare şi dădu din cap spre Sam.

— Ai aţîţat-o, aşa că acum fă bine şi găseşte o cale s-o linişteşti. Dacă eşti atît de prost încît să faci ce-ai făcut aseară, atunci eşti destul de prost şi ca să te duci după ea cînd trage cu muniţie de război.

— Cred că ai dreptate.

Mia era aproape de marginea pădurii, cînd Sam o ajunse din urmă.

— Aşteaptă naibii doar un minut.

O luă de braţ, apoi sîsîi printre dinţi, cînd un şoc electric îi curentă degetele.

— Lasă-te!

— Nu m-atinge.

— Ba am să fac mult mai mult decît să te-ating doar, uite-acuş!

Totuşi, îşi ţinu mîinile acasă pînă cînd Mia ajunse la maşină.

Deschise smucit portiera! Sam o trînti la loc.

— Dacă pleci de-aici n-ai să rezolvi nimic.

— Ai dreptate, îşi aruncă ea pe spate părul. De obicei, tu foloseşti soluţia asta.

Simţi un junghi de durere în burtă, dar dădu din cap.

— Iar tu tocmai ai demonstrat recent că eşti mult mai deşteaptă şi mai matură. Hai să terminăm chestia asta, departe de trecătorii nevinovaţi. Să mergem la o plimbare.

— Îţi arde de plimbări. Perfect. Treci în maşină.

Deschise iar portiera şi se aşeză la volan. După ce Sam se instală alături, porni.

Menţinu viteză scăzută, cît timp trecură prin sat. În clipa cînd ajunse pe şoseaua de coastă, îşi dădu drumul.

Voia viteză, şi vînt, şi muchea tăioasă a pericolului. Toate aceste lucruri o ajutau să i se mai risipească o parte din furie şi să se concentreze din nou.

Cauciucurile scrîşneau la curbe. Şi, întrucît îl

simţea pe Sam încordat lîngă ea, băgă viteză şi mai mare, trase de volan, iar maşina se zgîlţîi, ţinîndu-se de carosabil la cîţiva centimetri de marginea insulei.

Sam scoase un sunet gutural. Cu deliberare, Mia îi aruncă o privire îngheţată.

— Ai vreo problemă?

— Nu.

Cel puţin, dacă pentru el distracţie însemna să străbată cu nouăzeci de mile pe oră un drum care cotea spre hău, cu o vrăjitoare supărată foc la volan.

În timp ce şoseaua urca, Sam nu scăpa din ochi casa de piatră de pe faleză. Pe moment, era Nirvana lui. Nu trebuia decît să rămînă în viaţă, ca să ajungă acolo.

Reuşiră să ajungă în bucătărie, înainte de a se arunca unul asupra altuia. Rezemată de uşa din spate, Mia îşi lăsă trupul să se descătuşeze sub mîinile lui.

O, să fie atinsă din nou, mîngîiată de mîini aspre, atît de străine şi de familiare… Libertatea nebunească şi sălbatică o inunda, înecînd orice întrebări, griji, îndoieli. Să fie din nou dorită astfel, devorată pînă la disperare…

Îi trase într-o parte cămaşa ruptă şi-şi umplu mîinile cu pielea lui fierbinte şi netedă. Îl muşcă, flămîndă după gustul lui. Ceva căzu, cu un clinchet melodios de sticlă, cînd se loviră de o

masă din antreu. Cioburi din fostele aripi ale unei zîne de cristal se transformară într-o pulbere sclipitoare, sub tălpile lui.

Nu mai putea să respire, nu mai putea să gîndească. Buzele îi treceau, peste rănile de pe umărul lui. Nici unul dintre ei nu observă cînd zgîrieturile se şterseră.

— Atinge-mă… Nu înceta să mă atingi…

Mai degrabă ar fi murit.

Sam îşi umplu mîinile cu ea – contururi curbe, suple, simţindu-şi propriul fior primitiv cînd Mia se cutremură lîngă el.

— Trebuie să…

Şi-şi înfipse degetele într-însa.

— O, Doamne… Dumnezeule mare…

Avea chipul îngropat în părul ei, cînd Mia erupse.

— Iar, iar, iar…

Îl cuprinse sălbăticia, aşa că-şi înfipse dinţii în gîtul ei, făcînd-o să se zbuciume din tot trupul.

Se traseră unul pe altul, în sus pe scări. Cu degete repezi şi înnebunite, Sam începu să tragă de nasturii mici de la spatele rochiei. Aţele se rupeau, dezvăluind pielea.

— Vreau să te văd… Trebuie să te văd…

Rochia alunecă la podea şi rămase acolo. În capul scării, Mia se lăsă pe spate, savurînd senzaţia de neputinţă şi euforie a abandonului. Se simţea vie – brutal de vie. Chiar şi cînd inimă îi

bubuia sub buzele lui lacome, trupul ei cerea tot mai mult şi mai mult.

Cînd Sam o apucă de şolduri, braţele ei îl cuprinseră ca două frînghii încordate, posesive. Pînă la pat mai aveau cîţiva paşi, dar la fel de bine ar fi putut să fie şi cîteva mile. Ochii lui, de un verde pur, ardeau în fumul întunecat al ochilor ei. O clipă, lumea păru să se fi oprit în loc.

— Da, spuse ea. Da.

Sam se afundă în trupul ei.

Se posedară unul pe altul acolo unde se aflau, repede şi adînc. Gurile li se întîlniră, înfruptîndu-se frenetic una din alta, pe cînd trupurile li se unduiau neabătut.

Orgasmul o sfîşie ca nişte gheare – o mişcare prelungă, care-i spintecă tot trupul, dezgolind-o. Neajutorată, se lăsă în voia lui. Şi-l simţi pe Sam aruncîndu-se după ea.

Transpiraţi, slăbiţi, tremurători, se ţinură unul de altul în timp ce se ridicau. Se clătinau pe picioare, rezemaţi laolaltă. Sprijinindu-şi fruntea de a ei, Sam se chinui să tragă aer în piept. Îşi simţea trupul de parcă ar fi căzut de pe un munte, într-un lac de aur topit.

— Sînt cam ameţită, bîigui ea.

— Şi eu. Hai să vedem dacă reuşim să ajungem în pat.

Se împleticiră ca prin ceaţă şi căzură împreună pe vechiul pat cu baldachin al Miei. Zăcînd pe

spate, rămaseră cu ochii holbaţi, în tavan.

Nu era tocmai reuniunea sexuală pe care o prevăzuse Sam. Fantezia sa implicase seducţie, sofisticare şi mult mai multă fineţe din partea lui.

— M-am cam grăbit…

— Nici o problemă.

— Ştii că-ţi spuneam că te-ai mai îngrăşat?

— Hmm, mîrîi ea, ca lin semnal de avertisment.

— Îmi place la nebunie.

Îşi mişcă mîna doar atît cît să-i atingă o latură a sînului.

— Vreau să zic, chiar îmi place.

— Şi tu te-ai cam împlinit.

Sam se lăsă să plutească, studiind frescă de pe tavan. Pe cerul nopţii, licăreau stele şi zburau zîne.

— Ţi-ai mutat dormitorul în camera asta.

— Da.

— Bine că nu mi-am urmat impusul de a mă căţăra pînă la fereastră, acum două nopţi.

Pentru că vorbele lui îi readuceau în minte nopţile în care Sam făcuse tocmai acest lucru, Mia oftă.

Trecuse mult, foarte mult de-atunci, de cînd nu-şi simţise trupul atît de liber. Îi venea să se ghemuiască torcînd, ca o pisică.

Zilele acelea se duseseră pentru totdeauna – dar, în materie de zbenguială, se descurcaseră de minune.

— Trebuie să mă întorc la birou, spuse ea.

— Şi eu.

Întoarseră capetele, se uitară unul la altul şi-şi zîmbiră.

— Ştii care-i marele avantaj de a avea o firmă proprie? îl întrebă Mia.

— Mhm…

Sam se întoarse pînă ajunse cu gura la o respiraţie distanţă de a ei.

— Nimeni nu ne poate tăia din salariu.

Capitolul 10

Nimeni nu le tăia din salariu, dar asta nu însemna nici că scăpau pe gratis.

Cînd Mia reveni în librărie, Lulu îi aruncă o singură privire şi se prinse.

— Te-ai culcat cu el!

— Lulu! şuieră Mia, oripilată, uitîndu-se prin zonă după clienţi.

— Dacă-ţi închipui că nu se cunoaşte, şi că oamenii n-au să dea din gură, înseamnă că partida asta de sex te-a zăpăcit la cap.

— Cum zici tu… Dar n-am de gînd să stau aici şi să discut despre asta la casă.

şi, cu capul sus, porni spre scară. Imediat, în cale îi ieşi Gladys Macey.

— Bună, Mia. Vai, ce bine arăţi azi!

— Bună ziua, doamnă Macey.

Mia îşi înclină capul, pentru a citi titlurile cărţilor pe care le alesese Gladys.

— Abia aştept să-mi spuneţi ce părere aveţi despre asta, bătu ea cu degetul într-un nou bestseller. Eu încă n-am citit-o.

— Neapărat am să-ţi spun. Ara auzit că ai luat cina la hotel, îi zîmbi ea radios. Sam Logan face nişte schimbări pe-acolo, din cîte-am auzit. Mîncarea e la fel de bună ca întotdeauna?

— Da, mi-a plăcut mult.

Mia se uită peste umărul ei, la Lulu. Ţinînd seama de vocea lui Lulu şi urechile lui Gladys, nu încăpea nici o îndoiala că aceasta din urmă îi auzise şi digerase remarca din întîmpinare.

— Aţi dori să ştiţi dacă Sam şi cu mine am făcut sex? întrebă ea amabil.

— Ei, iubito, o bătu Gladys pe braţ, cu un gest matern. Nu te ambală. Şi-n plus, mi-ar fi şi greu să mă uit la tine şi să nu văd imediat că ai o culoare bună şi sănătoasă. E un băiat foarte chipeş.

— O belea la casa omului, bombăni Lulu printre dinţi, dovedind încă o dată ce auz fin avea Gladys.

— Haide, Lulu, băiatul ăsta n-a cauzat niciodată mai multe belele decît oricare altul de pe-aici, ba chiar mai puţine decît unii.

— Ceilalţi n-au venit s-o adulmece pe fata mea.

— Ba bine că nu!

Gladys clătină din cap, vorbind de parcă Mia ar fi fost invizibilă – sau surdă.

— N-a existat nici un băiat pe insulă care să n-o adulmece. Adevărul e că Sam e singurul pe care l-a adulmecat şi ea. Mereu am fost de părere că fac un cuplu foarte reuşit.

— Mă scuzaţi, ridică Mia un deget. Aş dori să vă reamintesc că băiatul şi fata care se adulmecau sînt acum adulţi în toată firea.

— Dar tot faceţi un cuplu reuşit,. Insistă Gladys.

Renunţînd, Mia se aplecă şi o atinse cu buzele peobraz.

— Ai o inimă foarte bună.

Şi o gură ca o moară neferecată, îşi mai spuse ea, în timp ce se ducea în birou. Că focul avea să se răspîndească pe insulă vestea că Sam Logan şi Mia Devlin iar erau combinaţi.

Pe la ora patru, ignorînd privirile celor din jur, Mia traversă strada şi intră în hotel, unde lăsă la recepţie plicul cu propunerea ei, cerînd să-i fie predat lui Sam cît mai rapid posibil. Apoi, ieşi din nou.

Ca să recupereze timpul pierdut, intră în magazie şi începu să facă o listă cu bunurile de inventar care erau pe terminate. Cînd o termină, o luă de pe masă şi se ridică, dar fu nevoită să se aşeze la loc, simţind un val de ameţeală.

O prostie, îşi spuse ea. Toată ziua, nu mîncase decît o jumătate de brioşă. Ce neglijenţă! Se ridică iar, hotărîtă să-şi ia o farfurie de supă în cafenea – şi-n minte i se contură o imagine.

Evan Remington stătea lîngă o fereastră zăbrelită, zîmbind. Avea ochii goi că ai unei păpuşi. Dar, în timp ce întorcea capul spre ea, încet, foarte încet, ochii aceia începură să i se umple cu ceva neomenesc.

Fu nevoită să facă un efort pentru a nu o lua la fugă, trăgîndu-şi starea de calm în jurul ei ca pe o mantă. În timp ce imaginea i se şterge din minte, Mia ieşi din magazie, lăsîndu-şi lista pe masă.

— Am un drum de făcut, îi spuse ea lui Lulu, mergînd spre ieşire. Mă întorc cît pot de repede.

— Pleci, vii, pleci, vii… bombăni Lulu.

Mia porni direct spre secţia de poliţie. Străzile erau deja pline de turişti iar magazinele făceau tot mai multe vînzări. Camioneta lui Pete Stubens trecu pe stradă, cu cîinele lui iubit pe locul din dreapta, iar Dennis, vărul mai mic al lui Ripley, fulgeră pe-alături, cu skateboardul. Tricou său Red Sox flutura ca un steag.

Totul era atît e normal, îşi spuse Mia. Atît de simplu, firesc şi real…

Şi avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru ca lucrurile să nu se schimbe.

Cînd intră, Zack era la birou şi imediat sări în picioare.

— Ei, Mia…

— N-am venit aici ca să te trag de urechi.

— Ce uşurare! A avut grijă Nell de asta.

Ca s-o dovedească, Sam îşi frecă urechile.

— Aş vrea să mă crezi că nu voiam să facem nimic fără ştirea voastră. Încercam doar să analizăm o situaţie. Sînt dator să mă ocup de problemele de pe insulă.

— Putem discuta despre asta mai tîrziu. Te rog, ai putea să-l verifici pe Evan Remington?

— Să-l verific?

— Să te asiguri că e acolo unde trebuie să fie. Cum progresează tratamentul, ce prognoze sînt, cum s-a mai comportat în ultima vreme…

Zack vru s-o întrebe de ce, dar expresia ei îl înştiinţă să răspundă mai întîi, apoi să pună întrebări.

— Pentru început, poţi să-ţi spun că e tot închis şi aşa o să rămînă. În fiecare săptămînă, dau cîte două telefoane.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Sper că, după părerea ta, nu-mi depăşesc atribuţiile.

— Lasă-te de bancuri. Poţi să obţii nişte rapoarte despre evoluţia lui?

— La fişele medicale nu am acces, dacă la asta te referi. Aş avea nevoie de un mandat, şi de motive pentru a cere unul. Care-i problema?

— Încă mai face parte din combinaţie, cu toată celula capitonată în care e închis.

Din doi paşi, Zack ieşi de după birou, luînd-o strîns de braţ:

— Nell e în pericol?

— Nu. Nu direct. Nu ca înainte. Dar este folosit. Mă întreb dacă ştie.

Esenţialul era să afle.

— Ripley unde-i?

— Afară, la datorie.

Mîna lui o strînse şi mai tare.

— A păţit ceva?

— Zack, atît Nell cît şi Ripley au făcut ceea ce erau datoare să facă. Dar trebuie să vorbesc cu ele. Vrei să le spui, te rog, să treacă diseară pe la mine? În jur de şapte, dacă pot.

Strînsoarea slăbi, iar Zack o mîngîie uşor pe braţ şi pe umăr.

— Ai probleme.

— Nu am.

Vocea ei era calmă şi limpede.

— Sînt stăpînă pe situaţie.

Abia făcuseră primii paşi în pădure, prin lumina tot mai slabă a înserării, cînd Riplev se opri.

— N-ar trebui să fii tu cea care face treaba asta. O luptă te lasă prea expusă, prea vulnerabilă.

— Motiv pentru care am nevoie de cercul meu, replică Mia.

Nell o atinse pe braţ.

— Ar trebui s-o fac eu. Cu mine are Evan legătura cea mai directă.

— Tocmai de-asta n-ar trebui s-o faci, insistă Ripley. Legătura e prea strînsă. Eu am mai făcut-o o dată, aşa că e firesc s-o fac din nou.

— Ţi-ai luat zborul fără pregătire şi fără protecţie, şi ai fost rănită.

Reamintindu-şi că era nevoie de răbdare, Mia îşi continuă mersul încet, la pas.

— Am avut viziunea în mod spontan, fără s-o chem. E clar că mie-mi revine rolul, şi sînt pe deplin pregătită. Tu încă nu controlezi atît de bine totul, îi spuse ea lui Ripley. Iar tu, surioară, n-ai destulă experienţă.

— Nu-mi convine, protestă Ripley. Mai ales după ceea ce i s-a întîmplat lui Sam, aseară.

— Spre deosebire de unii bărbaţi, eu n-am nevoie să-mi dovedesc eroismul. Trupul meu va rămîne în cerc.

Ajunsă în poiană, îşi puse geanta jos şi începu să traseze cercul.

Nell aprinse lumînările. Îşi păstra calmul, căci aveau nevoie de calm.

— Spune-mi ce să fac, dacă se întîmplă ceva neprevăzut.

— N-o să se întîmple nimic, o asigură Mia.

— Dacă.

— Bine, dacă… Mă tragi înapoi.

Ridică privirea şi văzu printre copaci lumina lunii care răsărea.

— Începem.

Se dezbrăcă, stînd în braţele nopţii tinere, fără să poarte altceva decît cristale. Întinzînd mîinile spre ale surorilor ei, începu cîntarea care avea să-i

elibereze conştiinţa din carapacea trupului. Ca să zboare.

— *Deschide-te fereastră-n cer, deschide-te uşă din nor. Caut să văd şi caut să zbor. Peste mare, pînă-n cer, spiritul mi se înalţă, cătuşele pier. Dintr-al puterii mele caier, poruncesc acestui ceas de aer, cerînd ca orice viziune va să vie, să nu le facă rău nici lor, nici mie. Cum voiesc, aşa să fie.*

Un asemenea dar era o comoară, dar Mia ştia că panglicile care o ţineau legată de pămînt se puteau rupe uşor. Oricît de miraculos era zborul, nu l-ar fi dat în schimbul realităţii.

Zbură peste mare, într-ale cărei ape stelele se reflectau ca nişte cioburi scînteietoare împrăştiate pe o catifea neagră. Din adîncurile ei ieşea cîntecul balenelor, iar muzica o purta spre ţărmul celălalt.

Vuiet de trafic, rumoare de conversaţii din case, mirosuri de copaci şi de mîncăruri gătite – toate se învolburau sub ea, pe cînd viaţa mergea înainte.

Auzi ţipătul indignat al unui nou-născut venind pe lume. Şi ultima suflare a unui muribund. Foşnetul scurt şi mătăsos al sufletelor ce treceau. Păstră în jurul ei lumina lor, privind în întuneric.

Avea în el atîta ură., de o lărgime nemărginită, straturi-straturi – şi nu era toată numai a lui. În sufletul lui Evan Remington se adunase o amestecătură rîncedă, care ofensa simţurile. Dar, în timp ce privea infirmierii, paznicii, medicii din

instituţia unde era închis Remington, îşi dădea seama că nici unul dintre ei nu-i simţea mirosul.

Lăsă vocile şi gîndurile celorlalţi să se estompeze şi se concentră asupra lui Remington şi a forţei care se folosea de el.

Se afla în camera lui pentru noapte, o celulă aflată foarte departe de încăperile elegante pe care le ocupase cîndva. Văzu că se schimbase considerabil din noaptea aceea cînd Nell îl învinsese, în pădure.

Avea părul mai rar, chipul mai rotund, cu fălci cărnoase. Nu mai era arătos şi atrăgător, iar pe faţă începea să se reflecte ceea ce ţinuse ascuns înăuntrul lui atîta amar de vreme.

Purta o salopetă portocalie şi se plimba prin celulă ca un soldat în gardă.

— Nu mă pot ţine aici. Nu mă pot ţine aici. Am de lucru. O să pierd avionul. Unde-i curva aia?

Se răsuci în loc, privind în jur cu ochii lui goi. Gura i se strînse a nemulţumire.

— Iar a întîrziat. Va trebui s-o pedepsesc. Nam încotro.

Cineva de-afară strigă la el să tacă-n mă-sa din gură, dar Remington continua să se învîrtească, îndrugînd aceleaşi vorbe fără şir.

— Nu înţelege că am de lucru? Că am responsabilităţi? N-o să scape cu una, cu două. Cine dracu’ se crede! Nişte fufe, toate-s nişte tîrfe, pîn-la ultima!

Dintr-o dată, ca al unei păpuşi trase de sfori, capul i se ridică brusc, iar în ochi îi luci un amestec de nebunie şi ură. Nebunia avea o nuanţă roşiatică.

— Nu ştii că te văd, curvă tîrfa? Am să te-omor, pînă să se. Termine!

Valul de putere o izbi ca un pumn în burtă. Simţi că şovăia, apoi începu să coboare.

— Eşti jalnic. Te foloseşti de un nebun ca să-ţi arăţi puterile. Eu n-am nevoie decît de mine însămi.

— Ai să mori încet şi în chinuri. Te voi ţine în viaţă destul ca să vezi cum se distruge totul.

— Te-am învins deja de două ori.

Simţi următorul val de energie venind şi îl abătu din drum – dar fu nevoită să facă un mare efort, şi simţi cum legătura se cutremură, cînd capul lui Remington se transformă într-un cap de lup ce muşca în gol.

— Iar a treia oară, va fi pentru totdeauna, încheie ea, şi se retrase.

Se scurse înapoi în trupul ei, împleticindu-se pe picioare, şi ar fi căzut la pămînt, dacă n-o sprijineau Nell şi Ripley.

— Ai păţit ceva?

Tonul insistent al lui Nell o determină să facă un efort pentru a-şi reveni mai repede.

— Mia?

— Nu, n-am păţit nimic.

— Ai stat prea mult timp plecată, îi spuse şi Ripley.

— Exact atît cît trebuia.

— Aşa zici tu..

Continuînd s-o ţină de mînă, Ripley întoarse brusc capul.

— Avem musafiri.

Îi timp ce viziunile i se risipeau din minte, Mia îl văzu pe Sam stînd chiar în afara cercului. Era îmbrăcat. În negru, iar poalele lungi ale mantalei i se unduiau încet în adierea nopţii.

— Termină şi închide cercul.

Glasul lui era repezit, pragmatic.

— Pînă nu cazi de pe picioare.

— Ştiu ce să fac.

Mia întinse mîna după tonicul pe care Nell îi turna deja într-o ceaşcă. O luă cu ambele mîini şi bău pînă nu mai avu senzaţia că trupu-i era o ceaţă gata să fie risipită de prima rafală a vîntului.

— Închide cercul, îi ceru Sam. Sau, fie ce-o fi, intru-n el.

Fără să-l ia în seamă, Mia mulţumi pentru că zborul se terminase cu bine şi, împreună cu surorile ei, închise cercul.

— Continuă să se folosească de Remington.

Îşi luă pe ea roba şi o încinse cu cordonul, deşi îşi simţea încă pielea subţire şi fragilă ca mătasea.

— E mai mult un canal decît o sursă, dar păstrează totuşi ceva din amîndouă. Îl umple cu

ură împotriva femeilor, sau a puterii femeieşti, după care foloseşte amestecul ca să-şi hrănească propria energie. E puternic, dar nu-i lipsesc punctele vulnerabile.

Se aplecă şi-şi ridică geanta, clătinîndu-se uşor.

— De-ajuns.

Dintr-o mişcare, Sam o ridică în braţe.

— Are nevoie de odihnă. Ştiu ce să fac pentru ea.

— Aşa e.

Ripley îi puse lui Nell o mînă pe umăr, în timp ce Sam o ducea pe Mia din luminiş.

— Ştie el de ce are nevoie.

Miei i se învîrtea capul, ceea ce o înfuria.

— N-am nevoie decît să-mi regăsesc echilibrul. Şi cum să mi-l găsesc, dacă nu stau pe picioarele mele?

— Era o vreme cînd nevoia de ajutor nu-ţi cauza asemenea nevricale.

— N-aş fi nervoasă, dacă aş avea nevoie de ajutor. Şi n-am nevoie ca tu să.V.

Îşi înghiţi cuvintele.

— Iartă-mă. Ai dreptate.

— I-auzi. Da’ ştiu că eşti zguduită.

Mia îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Am greţuri.

— Ştiu, fetiţo. O să rezolvăm. Te doare capul?

— Nu. Prea tare. La naiba, Sam, ameţeala asta…

Vederea începea să i se tulbure, de la margini

spre centru.

— Nu-mi mai trece… Mă scufund…

— E-n regulă. Lasă-te.

În mod excepţional, Mia făcu ceea ce-i cerea el, fără să-l mai contrazică. Cu ea în braţe, Sam îşi continuă dramul spre casă.

Se vedea pe sine însăşi, în copilărie, aşezată în grădina de trandafiri pe care părinţii ei o neglijaseră. Fluturii dădea din aripi în palmele er, ca şi cum degetele i-ar fi fost petale de flori.

Ea şi Ripley, atît de tinere şi însufleţite, aprinzînd focul Beltane în poiană.

Tolănită pe podele, în faţa focului, pe cînd Lulu tricota în fotoliu.

Plimbîndu-se pe plajă, cu Sam, într-o noapte încinsă de vară. Şi bătăile, bătăile, bătăile inimii, în timp ce Sam o cuprindea în braţe, iar ea îl cuprindea în trupul ei. Lumea se oprea în loc, ţinîndu-şi respiraţia în clipa aceea magică dinaintea primului lor sărut.

Senzaţia lacrimilor, şuvoiul lor fierbinte, şiroind din inima ei zdrobită. O părăsise atît de nepăsător, o lăsase frîntă şi îndurerată, lîngă un rond de violete, în primele zile ale primăverii.

Nu mă mai întorc.

Şi, cu aceste cuvinte, o sfărîmase în bucăţi.

— Soarta ne mişcă, iar noi alegem.

Acum stătea pe faleză, cu cea care se numea Foc. Mia se întoarse, privind faţa atît de

asemănătoare cu a ei.

— Nu regret nici una dintre alegerile pe care le-am făcut, spuse ea.

— Nici eu n-am regretat. Şi nici acum n-aş putea-o face.

— Să mori din dragoste – proastă alegere.

Cea numită Foc îşi înălţă sprîncenele, cu o aroganţă înnăscută. În vîntul nopţii, părul i se înfoia ca o flacără.

— Şi totuşi, a fost alegerea mea. Dacă alegeam altfel, fiică, poate că tu n-ai fi fost acum aici. N-ai fi fost ceea ce eşti. Aşa că nu regret nimic. Vei spune şi tu acelaşi lucru, cînd ţi se va isprăvi sorocul?

— Îmi preţuiesc darul şi nu fac nici un rău. Îmi trăiesc viaţa, şi mi-o trăiesc bine.

— Cum am făcut şi eu.

Îşi desfăcu braţele.

— Stăpînim acest loc, dar se apropie ceasul. Iată.

Arătă spre locul unde ceaţa se învolbura la marginea stîncilor.

— Rîvneşte cel mai mult la ceea ce nu poate să aibă, şi ceea ce nu poate avea, în cele din urmă, îl va învinge.

— E ceva de făcut ce încă n-am făcut? întrebă Mia. Ce mi-a mai rămas?

— Totul.

Şi, cu acest ultim cuvînt, dispăru.

Iar Mia rămase singură.

Lulu era singură. Dormea adînc, sub plapumă ei din petice colorate, plutind pe apele viselor.

Fără să aibă cunoştinţă de ceţurile negre ce se adunau în jurul casei, tîrîndu-se în sus pe ziduri, spre ferestre. Şi prin crăpături.

Se mişcă, tremurînd, cînd negura rece lunecă peste ea, strecurîndu-se sub acoperitoare ca să i se tîrască pe piele. Cu un mic sunet de protest, se vîrî şi mai adînc sub plapumă, dar nu reuşi să se încălzească

Auzi copilul plîngînd, cu tînguieli prelungi, deznădăjduite. Instinctiv, într-o reacţie maternă, aruncă plapuma într-o parte şi porni spre uşă.

— Bine, bine, vin..:

În vis, străbătea somnoroasă coridorul lung al casei de pe faleză. Simţea podelele netede sub tălpi – nu iarba aspră din curte, în timp ce ieşea din casă, mergînd prin ceaţa tot mai deasă. Avea ochii deschişi, dar vedea uşa de la camera fetiţei, nu strada şi casele adormite prin dreptul cărora trecea.

Nu vedea şi nici nu simţea lupul cel negru care se furişa pe urmele ei.

Întinse mîna, deschise uşa care nu era acolo, şi dădu colţul spre plajă.

Leagănul era gol, iar plînsetele copilului deveniseră urlete îngrozite.

— Mia!

O luă la fugă pe High Street, care în mintea ei era un labirint de coridoare.

— Unde eşti?

Alergă cu sufletul la gură, gîfîind, în timp ce bătea la uşile închise şi gonea în direcţia de unde se auzeau ţipetele fetiţei.

Căzu, julindu-şi mîinile pe nisipul plajei, în timp ce simţea cum degetele i se înfigeau în covor. Plîngea, chemîndu-şi fetiţa, pe cînd se ridica în picioare, clătinat, şi fugea mai departe, în vis, străbătu scara principală şi ieşi în noaptea neagră, şi se aruncă în mare.

Primul val o împinse înapoi, o doborî, dar ea continua să se lupte orbeşte, pentru a-şi găsi şi apăra copilul, croindu-şi iar drum înainte, prin văluri.

Chiar şi cînd apa îi acoperi capul, continuă să-şi ţină ochii deschişi. Ţipetele fetiţei îi răsunau în urechi.

O greutate uriaşă îi apăsa pieptul, iar în gît simţea gustul amar al vomei. Icni şi se încordă din nou.

— Respiră. E okay, Lulu, stai liniştită.

Ochii-i ardeau, refuzînd să se limpezească.

Prin ceaţa care-i învăluia, distinse chipul lui Zack. Din păr îi şiroia apa.

— Ce naiba-i asta…? horcăi ea dureros.

— O, Doamne, Lulu…!

Nell îngenunche pe nisip, alături, luîndu-i mîna

pentru a şi-o lipi de obraz.

— Slavă Domnului!

— E încă în stare de şoc.

Ripley îşi dădu fratele la o parte şi o acoperi pe Lulu cu o pătură.

— Aiurea, şoc.

Lulu reuşi să se ridice în capul oaselor, tuşind atît de tare încît se întrebă dacă n-ar fi fost mai comod să leşine. Totuşi, îşi adună puterile, privind feţele din jur. Nell lăcrima, iar Mac, ud leoarcă, stătea pe vine alături. Ripley, aşezată pe. Nisip, îi potrivea pătura în jurul umerilor, cu ajutorul fratelui ei.

— Unde-i Mia?

— Acasă, cu Sam, îi răspunse Nell. E-n siguranţă.

— Okay.

Încet, cu grijă, Lulu începu să respire.

— Ce naiba caut aici, udă ciuciulete, în toiul nopţii?

— Bună întrebare.

Zack stătu un moment pe gînduri, apoi trase concluzia că tot adevărul era cel mai bun.

— Nell s-a trezit şi a ştiut că aveai o problemă.

— Şi eu, adăugă Ripley. Abia adormisem, cînd ţi-am auzit în minte vocea, strigînd după Mia. Apoi, viziunea m-a lovit în plin, ca un tren.

Aruncă o privire spre Nell.

— Te-am văzut ieşind din casă, cu ceaţa

strîngîndu-se în jurul tău.

— Şi cîinele negru, murmură Nell, aşteptînd ca Ripley să dea din cap. Te urmărea. Mă temeam că nu vom ajunge la timp, ca să te salvăm…

Lulu ridică mîna pentru un moment, încercînd să-şi limpezească minţile.

— Am intrat în apă? Pentru Dumnezeu…

— El te-a ademenit acolo, răspunse Mac. Îţi mai aduci aminte şi cum?

— Am avut un vis, asta-i tot ce ştiu… Un coşmar. Am umblat în somn.

— Hai s-o ducem acasă, la căldură, propuse Nell, dar Ripley clătină din cap.

— Încă nu. Era cît pe ce să te îneci în somn.

Tonul îi deveni tăios.

— Aşa că nu-mi face pe încăpăţînata. Dacă Nell şi cu mine nu făceam legătura, dimineaţă te-am fi găsit moartă, adusă naibii la mal de valuri.

I se frînse vocea, aşa că strînse din dinţi şi vorbi printre ei, scrîşnit:

— Fratele meu şi cu bărbatu-meu te-au scos din apă, iar Zack ţi-a făcut reanimarea. Şi să nu-ndrăzneşti să zici c-a fost o nimica toată!

— Gata, termină… Nu mai plînge…

Zguduită, Lulu o scutură uşor de braţ.

— Mi-a fost doar puţin rău, atîta tot.

— Te-a atras aici, repetă Mac.

— Aiureli.

Dar începu să tremure din nou; înfrigurarea

părea să-i iasă dinăuntrul oaselor.

— De ce-ar fi vrut să-mi facă cineva rău? Eu n-am nici o putere.

— Dacă loveşte în tine, îi face rău Miei, răspunse Mac. Ce s-ar fi întîmplat cu insula – şi cu copiii pe care surorile i-au lăsat în urma lor – dacă nu era doica, să aibă grijă de ei? Trebuia să ţinem cont de asta. A fost o mare prostie, că n-am făcut-o. O neglijenţă de neiertat.

— De-acum, nu vom mai fi neglijenţi.

Nell o cuprinse pe Lulu cu braţul pe după umeri.

— Îi e frig. Trebuie s-o ducem acasă.

Lulu se lăsă dusă în braţe, răsfăţată şi cocoloşită, chiar şi culcată şi acoperită cu, plapuma. Îşi simţea vîrsta, dar încă nu terminase.

— Nu vreau ca Mia să afle.

— Poftim?

Ripley îşi propti pumnii în şolduri.

— După ce-ai văzut moartea cu ochii te-ai scrîntit la cap?

— Gîndeşte-te la ce a spus bărbatul tău, pe plajă. Dacă-mi face rău mie, îi face şi ei. Iar dacă Mia se îngrijorează pentru mine, nu va mai fi atentă.

Cu ochelarii din nou pe nas, întoarse capul spre Mac, văzîndu-l limpede.

— Are nevoie de toate puterile, de toată luciditatea, ca să termine cu povestea asta.

— Are nevoie să fie puternică, da, dar…

— Atunci, de ce s-o încurcăm?

Nu exista nimic – nimic – mai vital decît binele Miei.

— De unde ştim că n-a făcut asta tocmai ca s-o tulbure şi s-o îngrijoreze, astfel încît să devină mai vulnerabilă? Ce-i făcut. E bun făcut, iar dacă-i spunem ei, tot nu mai schimbăm nimic.

— Ar putea ajuta la protecţia ta, spuse Nell.

— Pot să-mi port şi singură de grijă.

Văzu sprîncenele înălţate sceptic ale lui Zack şi pufni scurt.

— O fac de mai mult timp decît sînteţi voi pe lumea asta. Şi-n plus, mai am şi un şerif mare şi puternic, un savant deştept şi două vrăjitoare, care mă păzesc cu toţii.

— S-ar putea să aibă dreptate.

Ripley îşi amintea cît de palidă şi fragilă arătase Mia la întoarcerea din zbor.

— Să ne înţelegem măcar să păstrăm secretul pînă cînd va avea un rost să i-l spunem şi Miei. Nell şi cu mine putem întinde un cerc de protecţie în jurul casei.

— Atunci, daţi-i drumul, le pofti Lulu.

— Pot să instalez şi eu un senzor, interveni Mac. Aşa că, dacă se produce vreo schimbare de energie, vom afla.

— Pare un plan bun.

Lulu îşi strînse fălcile.

— Ţinta lui e Mia. Nimeni şi nimic nu se va folosi

de mine ca să-i facă vreun rău. Vă promit.

Capitolul 11

Cînd se trezi, lumânările ardeau cu flacără mică, iar în aer se simţeau tot felul de arome. Îl simţi alături aproape înainte de a se simţi pe sine însăşi.

O clipă numai, anii dispărură, iar inima ei fu iar uşoară şi plină de iubire. Ceea ce simţise cîndva şi ceea ce simţea acum se ciocnea şi se rezolvau înainte ca ea să le poată captura pe oricare dintre aceste simţăminte.

— Uite, bea asta.

La fel cum făcuse cu cîteva ceasuri în urmă, Sam îi ridică uşor capul, aducîndu-i o ceaşcă la buze.

De astă dată, însă, Mia mirosi suspicioasă, înainte de a lua prima sorbitură.

— Isop. Bună alegere.

— Cum te simţi?

— Destul de bine. Mai bine decît tine, aş zice. Nu era nevoie să stai treaz toată noaptea.

Pisica stătuse ghemuită lîngă ea; acum se întinse sub mîna ei, ca s-o mîngîie.

— Ce oră e?

— Răsăritul soarelui.

Sam se ridică şi el, începînd să stingă lumînările.

— N-ai dormit decît nouă ore. Cred că n-a fost

de ajuns.

— Ba da.

Săltîndu-se în capul oaselor, Mia îşi scutură părul pe spate.

— Sînt perfect trează. Şi mor de foame.

Sam aruncă o privire în urmă. Stătea aşezată în patul vechi, cu faţa înroşită de somn şi pisica neagră în poală.

Ar fi vrut să se strecoare înapoi în pat, lîngă ea. Doar s-o ţină în braţe, doar să stea astfel. Doar să fie împreună:

— Am să-ţi pregătesc ceva.

— Faci tu micul dejun?

— La nişte ouă cu pîine prăjită m-oi pricepe şi eu, îi răspunse el, în timp ce ieşea din cameră.

— Arţăgosul, îi spuse Milui Isis.

Pisica dădu din coadă, apoi sări jos din pat şi o luă la trap după Sam.

Nell sări în picioare în clipa cînd o văzu intrînd pe uşă.

— Eşti bine? Îmi făceam griji.

— N-am nimic.

— N-arăţi deloc rău, comentă Lulu, după ce o studie atentă.

— I-am spus lui Lu, explică Nell. Am… am considerat că e mai bine.

— Sigur că da. Cafeaua e gata? Abia aştept să beau o ceaşcă normală. Şi, ca să facem economie de timp şi efort, mergem sus şi o bem împreună ca

să nu fie nevoie să mă iscodiţi despre cele întîmplate.

— Erai aşa de palidă, începu Nell, pornind prima pe scară. Ripley şi cu mine tocmai ne pregăteam să te tragem înapoi, cînd te-ai întors din proprie iniţiativă. Dar erai palidă ca o foaie de hîrtie.

Trecu grăbită după tejghea, pe teritoriul ei, pentru a turna cafelele.

— Fuseseşi plecată aproape o oră.

— O oră?

Mia era surprinsă.

— Nu mi-am dat seama. Nu păruse deloc… E viclean, adăugă ea, mai încet. Mi-a blocat noţiunea timpului. Nu eram pregătită să stau atît de mult, ceea ce explică de ce am fost aşa de slăbită, la întoarcere.

Luă cafeaua pe care i-o oferea Nell şi sorbi din ceaşcă, pe gînduri.

— Ar fi bine să nu uit asta, a doua oară. Pari cam nervoasă, Lu. Nu te simţi bine?

— Im stat pînă tîrziu, să mă uit la un maraton cu Charles Bronson, minţi Lulu.

Dincolo de tejghea, Nell se înroşi în obraji, cu vinovăţie.

— Băiatul ăla, Logan, a avut grijă de tine?

— Da, Lulu. Băiatul Logan a avut mare grijă de mine. Pari să fii răcită.

Cel mai sigur mod de a-i distrage atenţia, după cum Lulu ştia bine, era s-o tot întărîte.

— În dimineaţa asta nu i-am văzut maşina aia fandosită în faţa casei.

Fiindcă încă mai e parcată pe aleea mea. Toată noaptea a stat cu mine, iar dimineaţă mi-a pregătit un mic dejun imposibil de îngurgitat, după care l-am sedus sub duş. Iar acum mă simt foarte odihnită, foarte senină şi doar puţin flămîndă. Nell, ce-ai zice de-o brioşă din-alea cu mere?

— Şi-a vîndut condomeniul din New York City, declară Lulu şi avu satisfacţia de a o vedea pe Mia clipind din ochi.

— Serios?

— Stau cu urechea lipită de pămînt. Ieri a semnat hîrtiile. Nu pare să aibă de gînd să se întoarcă acolo prea curînd.

— Într-adevăr.

Nu se putea gîndi la asta. Nu acum.

.

— Şi, oricît ar părea de fascinant, avem griji mult, mai importante decît locul unde-şi va depozita Sam mobila din living.

— A zis c-o vinde.

— Hmm… în orice caz, trebuie să hotărîm ce facem cu Evan Remington. Nu cred că autorităţile ar aproba ca un cerc de vrăjitoare să descîntece un deţinut.

Muşcă din muffin, îngîndurată.

— Şi, sinceră să fiu, nu cred nici c-am reuşi, cel puţin nu aşa cum am făcut-o cu Harding, în iama

trecută. Harding era un pion, nu ştia ce făcea şi în mare parte nici nu voia, Remington pare să ştie, şi e clar că o şi doreşte. Nu numai că acceptă, ci se şi delectează cu forţa care-l posedă. Se bucură de ea.

— Aş putea să-l vizitez.

Nell o aşteptă pe Mia s-o privească.

— Ar fi de acord şi el. Cine ştie, poate reuşesc să stabilesc un contact.

— N-ai avea cum.

Mia o strînse de mînă.

— Faci parte din catalizatorul lui. Mai important, Zack mi-ar lua capul, şi pe bună dreptate, dacă te-aş încuraja să încerci. Încă o întîlnire faţă-n faţă între tine şi Remington e în orice caz prea periculoasă, dar acum ar fi cu atît mai mult, riscînd să-i facă rău copilului.

— N-aş încerca să…

Nell se întrerupse, făcînd ochii mari.

— De unde ştii despre copil? Azi-dimineaţă mi-am făcut testul de sarcină.

Îşi apăsă o mînă pe burtă.

— În după-amiaza asta mă duc la doctor, să mi-l confirme. Lui Zack încă nu i-am spus. Vreau ca mai întîi să fiu sigură.

— Fii sigură. Am simţit cînd te-am luat de mînă.

Bucuria strălucea pe faţa Miei, îi încălzea inima.

— O viaţă nouă. O, Nell…!

— Am ştiut, în noaptea cînd… cînd l-am

conceput, am ştiut. Am simţit o lumină în mine.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi-a fost frică să cred, să-mi, fac speranţe… Vom avea un copilaş!

Îşi apăsă mîinile pe obraji, învîrtindu-se în loc.

— Vom avea un copilaş! Trebuie să-l anunţ pe Zack.

— Hai, du-te şi spune-i. Chiar acum să te duci. Ne descurcăm noi aici, pînă te întorci, nu-i aşa, Lu? Lu?

Întorcîndu-se, Mia văzu că Lulu tocmai îşi scotea un şerveţel din bzunar.

— Am alergie, anunţă ea, cu vocea gîtuită. Haide, o alungă pe Nell, cu un gest. Du-te şi spune-i omului tău c-o să fie tătic.

— Tătic!

Nell ieşi de după tejghea în pas de dans şi-şi aruncă braţele după gîtul lui Lulu, apoi şi pe după al Miei.

— O, abia aştept să văd ce mutră o să facă! Şi. O, da, şi Ripley! N-am să întîrzii mult… Vin imediat…

O luă la fugă spre scară, apoi se mai răsuci o dată în loc, luminată la faţă.

— O să am un bebe!

— Ai zice că nimeni n-a mai reuşit să rămînă borţoasă pe lumea asta.

După ce-şi mai trase o ultimă dată nasul, Lulu îşi îndesă şerveţelul în buzunar.

— Cred c-o să am de tricotat nişte botoşei. Şi o păturică, şi o pereche de…

Ridică din umeri.

— Trebuie să joace cineva şi rolul de bunică.

Mia o luă de talie, rezemîndu-şi obrazul de părul ei.

— Hai să stăm puţin jos şi să plîngem.

— Mda, răspunse Lulu, scoţîndu-şi iarăşi şerveţelul din buzunar. Bună idee.

Cînd ieşi din librărie, Mia dădu nas în nas cu Mac.

— Bună, frumosule.

— Tocmai femeia pe care o căutam!

Zîmbind, îl luă de braţ.

— Toţi spun la fel. Te duci la cafenea, să iei prînzul cu Ripley?

— Nu, veneam la librărie ca să-ţi vorbesc. Coborî privirea şi observă că avea pantofi cu tocuri.

— Văd că n-are nici un rost să te invit la o plimbare pe plajă.

— Pot să mă descalţ.

— Ţi-ai distruge ciorapii.

— N-am.

— A…

Spre încîntarea ei, Mac roşi uşor.

— Ei, atunci, hai să ne plimbăm puţin, dacă ai cîteva minute libere.

— Pentru bărbaţii atractivi îmi găsesc întotdeauna cîteva minute. Cum mai merge cartea?

— Pe apucate.

— Cînd o termini, vreau să-i facem lansarea la *„Cafe Book”*.

— Volumele de non-ficţiune, cu comentarii academice despre ştiinţele paranormale, nu prea atrag mulţimile în goană după autografe.

— La *„Cafe Book”* au să le atragă, replică ea. Traversară strada, spre plajă. O dată ajunsă pe nisip, Mia îşi scoase pantofii.

— Cînd se va împuţina lumea din perioada solstiţiului, vor începe să vină cei pentru Patru Iulie. O să avem o vară bună, pe Trei Surori.

— Verile trec repede.

— Te gîndeşti deja la luna septembrie. Ştiu că eşti îngrijorat, dar am totul sub control.

Cînd Mac nu-i răspunse, Mia îşi coborî ochelarii de soare, privindu-l peste lentile.

— Nu mă crezi?

Mac se simţea vinovat pentru că-i ascunseseră incidentul cu Lulu, şi încerca să. Compare acest lucru cu propria lui linişte sufletească.

— Cred c-ai putea să rezişti oricăror forţe s-ar îndrepta spre tine…

— Dar…?

— Dar.

Îşi puse o mînă peste cea cu care Mia îl ţinea de

braţ.

— Joci conform regulilor.

— Nerespectarea regulilor ne-a adus aici.

— De acord. Ţin la tine, Mia.

Mia îşi rezemă capul de umărul lui. Ceva, la el, îi trezea dorinţa de a-l strînge în braţe.

— Ştiu. Cînd ai apărut în viaţa mea, mi-ai îmbogăţit-o. Ceea ce e între tine şi Ripley o îmbogăţeşte şi mai mult.

— Îmi place Şam.

Făcînd un pas înapoi, Mia înălţă capul.

— De ce nu ţi-ar plăcea?

— Ascultă, nu vreau să mă amestec… Bine, se corectă el. Mă amestec, dar numai în scopuri practice şi ştiinţifice.

— Gogoşi! rîse ea.

— În primul rînd în scopurile astea… Dacă nu ştiu cum staţi, nu-mi pot verifica teoriile şi ipotezele. N-am cum să calculez ceea ce-ar putea fi nevoie să facem.

— Atunci, îţi pot spune că, în cea mai mare parte, ne simţim bine împreună. Relaţia noastră e în primul rînd confortabilă şi în mare parte superficială. Şi, în ceea ce mă priveşte, aşa va rămîne.

— Okay.

— Văd că nu-ţi convine.

— N-am eu căderea să-mi convină sau nu. Doar tu poţi alege.

— Exact. Dragostea, devoratoare şi obsesivă, a distrus-o pe ultima dintre surori. A refuzat să trăiască fără dragoste. Eu refuz să trăiesc cu dragostea.

— Dacă atîta ar fi de ajuns, s-ar termina totul.

— Şi se va termina, îi promise ea.

— Ascultă, Mia, a fost o vreme cînd şi eu credeam că poate fi atît de simplu.

— Iar acum nu mai crezi?

— Acum, nu. Azi-dimineaţă am fost pînă la tine acasă. Mi-ai spus că pot să mă duc să citesc nivelurile energetice.

— Şi?

— L-am luat şi pe Mulder cu mine, ca să mai facă puţină mişcare. Fără s-o mai lungesc, pot să-ţi spun că valorile au început să salte încă din curtea din faţă. Vibraţii pozitive şi negative. Ca şi cum…

Îşi lovi podurile palmelor unul de altul, într-un gest demonstrativ.

— Ca şi cum s-ar fi ciocnit între ele. Rezultate similare am obţinut şi de-a lungul grădinii, spre faleza de dincolo de far, şi în pădure.

— Am fost foarte atentă cu protecţia.

— Ai fost, într-adevăr, ceea ce e foarte bine. Am urmărit valorile în direcţia opusă poienii, centrului. Senzorii mei au început s-o ia razna – şi Mulder la fel. Era cît pe ce să rupă lesă. S-a format o fîşie de energie negativă. Puteam s-o

urmez, să văd cum ocolea casa şi curtea, ca un animal care dă tîrcoale prăzii.

— Ştiu că e acolo, Mac. Am simţit-o şi eu.

— Mia, cîştigă tot mai multă putere. Pe porţiunea, aia, erau locuri unde toate muriseră – iarba, copacii, păsările… Căţelul a încetat să mai tragă de lesă şi s-a ghemuit, scheunînd. A trebuit să-l duc în braţe, şi n-a încetat să tremure pînă n-am ieşit din nou. Cărarea aia ne-a dus în capătul de nord al falezei pe care e casa ta.

— Spune-i lui Ripley să descîntece căţelul ca să-l cureţe – şi pe tine la fel. Dacă nu-şi mai aminteşte ritualul…

— Mia.

Mac o prinse strîns de mînă.

— Nu înţelegi ce vreau să spun? Te-a înconjurat.

— Şi ce-a zis cînd i-ai spus?

Privindu-l pe Sam cum se învîrtea prin biroul lui, Mac ridică mîinile.

— Că toată viaţa a înconjurat-o, iar acum nu face decît să fie mai bătător la ochi.

— Mda, parc-o şi aud. Cînd eram… înainte să plec de pe insulă, am vorbit despre asta de vreo două ori. Citise mai mult decît mine, pînă atunci

— Şi cred că nici acum n-am reuşit s-o întrec. Femeia asta e-n stare să absoarbă o carte înainte ca majoritatea dintre noi să termine primul capitol. Era plină de încredere – că binele va învinge răul, atîta vreme cît binele e puternic şi

nu-şi pierde credinţa.

— Ea e şi puternică, şi credincioasă. Ceea ce nu i-am spus, a fost că senzorii mei au depistat mai multe… să le zicem „amprente” diferite, pe partea dinspre ea a liniei. Presupun, că sînt ale tale.

— Simplul fapt că nu-mi doreşte protecţia nu înseamnă că n-o s-o obţină.

— Orice-ai face, nu te lăsa.

Sam se du. Se la fereastră, privind spre terasă nouă de vis-â-vis. Mia luase înăuntru mesele pe care le scosese în weekend, iar lucrătorii placau pardoseala cu gresie.

— Azi cum arăta?

— Spectaculos..

— S-o vezi cînd îşi foloseşte cu adevărat puterea.

Apoi întoarse capul spre Mac.

— Dar bănuiesc că ai văzut-o.

— Iama trecută – o chemare a celor patru elemente. Am avut nevoie de o jumătate de zi ca să-mi vin în fire. Mă întreb dacă foloseşte echivalentul wiccan al unui reostat cu cursor, ca să-şi regleze intensitatea luminii de pe faţă.

— Nu. Puterea i-o amplifică – de parcă n-ar fi deja destul de tare. O asemenea frumuseţe orbeşte omul şi ia minţile. M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva tocmai asta e ceea ce mă atrage la ea.

— La asta nu pot să răspund.

— Eu, acum, pot. Toată viaţa am iubit-o. Încă dinainte de a şti ce înseamnă dragostea, şi după ce-am încercat s-o redefinesc. E o lovitură foarte neplăcută, s-o înţeleg în sfîrşit abia acum, cînd nu mă mai iubeşte. Sau n-o să mă mai iubească.

Se' întoarse şi-şi săltă un şold pe colţul biroului.

— În regulă, vorbind din punct de vedere ştiinţific – sau teoretic, academic, intelectual, cum preferi – prezenţa mea aici – ba nu… faptul c-o iubesc acum – o pune într-un pericol mai mare?

— Sentimentele tale nu au nici o importanţă.

Imediat ce rostise aceste cuvinte, Mac se strîmbă.

— N-aş vrea să mă înţelegi greşit…

— Nu-i nimic, m-am prins. Sentimentele ei sînt cele care înclină balanţa, într-o direcţie sau în cealaltă. În cazul ăsta, voi presupune că orice încercare de a-i reaprinde sentimentele, sau de a le schimba, n-o să-i facă nici un rău. Dacă eşti de altă părere, am să mă abţin pînă după ce trece luna septembrie.

— Nu pot să-ţi spun.

— Atunci, îmi voi urma instinctul. Am de gînd ca, la momentul culminant să stau cît mai aproape de ea, cel puţin – dacă mai mult de-atît nu se poate. Pînă şi cercului îi poate prinde bine un cîine de pază.

În aceeaşi seară, îi dădu un telefon, tocmai cînd

Mia se pregătea să citească o carte, cu un pahar de vin.

— Sper că nu te-am prins într-un moment prost. Sper să luăm cina împreună. Putem zice că e o întîlnire de afaceri. Mîine seară îţi convine?

„Ce plăcut”, îşi spuse ea. *„Ce simplu*.” Acelea erau momentele cînd trebuia să fie cel mai atentă la el.

— Da, cred că merge.

— Atunci, să trec să te iau… pe la şapte şi jumătate, să zicem?

— Nu e nevoie. Pot foarte uşor să traversez strada.

— Aveam în minte alt loc, iar tu de obicei îşi iei liber joia seara, şi n-are nici un rost să-ţi schimbi programul numai pentru întîlnirea asta. Vin să te iau. N-o să ne complicăm.

Era cît pe ce să-i ceară amănunte, cînd îşi dădu seama că de fapt el tocmai asta voia.

— Atunci, ne vedem mîine.

Închise şi reveni la carte.

Dar constată că nu mai putea să se concentreze.

În cealaltă latură a satului, Sam dădu, grăbit, încă un telefon.

— Nell? Sam Logan la aparat. Am o urgenţă.

O urgenţă confidenţială.

Capitolul 12

Totul era să finiseze detaliile. Pentru a le cizela pe unele, trebuia să aştepte pînă cînd Mia pleca de la librărie, în după-amiaza următoare. Mai conchise şi că nu putea trata cu Lulu altfel decît pe faţă. După ce intră în *„Cafe Book”*, îi arătă o vitrină cu CD-uri. Un CD intitulat *„Forest Serenity” era introdus în fanta lîngă care scria: „Acum ascultaţi…”*

— Care e favoritul ei?

Lulu îşi potrivi, ochelarii pe nas.

— De ce?

— Fiindcă aş dori să i-l cumpăr.

Gata oricînd să facă o vînzare, Lulu îşi trecu limba peste dinţi.

— La cinci cumpărate, pe-al şaselea îl obţii la jumătate de preţ.

— N-am nevoie de şase…

Sam se întrerupse, oftînd.

— Bine, am să cumpăr şase. Care sînt favoritele ei?

— Îi plac toate, altfel n-ar fi aici. E magazinul ei, nu?

— Exact.

Începu să aleagă cîteva, la întîmplare.

— Nu te mai grăbi aşa, îi dădu Lulu mîna la o parte. Cînd ajunge aici înaintea mea, obişnuieşte să pună unul din astea trei.

— Atunci, am să le iau pe astea trei. Şi pe astea..

— Vindem şi cărţi.

— Ştiu că vindeţi şi cărţi. Doar că… Ce mi-ai recomanda?

Îl jumuli, dar Sam conchise că erau bani cheltuiţi cu cap. Sau, cu destul cap. Cel puţin, cînd Lulu îi factură suma, rîse. Cu sinceritate.

Ieşi din „*Cafe Book*” cu cîteva sute de dolari mai sărac, şi cu o mulţime de treburi pe care le avea de terminat într-un timp foarte scurt.

În pofida acestui lucru, ajunse la uşa Miei exact la şapte şi jumătate.

Mia fusese la fel de punctuală. Ieşi avînd în mînă un dosar subţire.

— Însemnări, îi spuse ea. Despre lansare. Şi copii după fluturaşul pe care l-am difuzat, buletinul informativ al magazinului şi reclama care va fi publicată în următoarele două săptămîni.

— Abia aştept să le văd.

Făcu un gest spre maşină.

— Vrei să ridic capota?

— Nu, mai bine las-o jos.

Mia observă ce înţelesese Sam prin „f*ără complicaţii*”. Purta nişte pantaloni închişi şi un tricou alb. Încă o dată, fu nevoită să-şi reprime nevoia de a-l întreba unde luau cina.

— Apropo, continuă el, sărutînd-o uşor, înainte de a-i deschide portiera maşinii. Arăţi minunat.

„În regulă,” îşi spuse Mia. *„Simplu şi puţin curtenitor.”* Se pricepea la jocul ăsta.

— Şi eu îmi spuneam acelaşi lucru despre tine, replică ea, în timp ce se aşeza în maşină. E o seară minunată ca să facem un drum pe coastă.

— Exact la ce mă gîndeam şi eu.

Ocoli capota şi se aşează la volan.

— Muzică?

— Da.

Se rezemă de spătar, calculînd cînd timp să-i acorde pentru a o seduce, apoi înălţă surprinsă din sprîncene, cînd auzi din boxe sunete de flaut.

— Ciudată alegere din partea ta, comentă ea. Întotdeauna ţi-a plăcut mai mult rockul, mai ales dacă era destul de tare ca să ne spargă timpanele.

— Nu strică să mai schimbă ritmul din cînd în cînd… să explorăm stiluri diferite…

Sam îi luă mîna şi o duse la buze.

— Să ne lărgim orizonturile… Dar, dacă preferi altceva…

— Nu, asta merge foarte bine.

Cînd maşina se opri în faţa casei galbene, Mia privi îndelung clădirea.

— Ciudat, nu ştiam c-ai transformat-o în restaurant. Cred că ai încălcat condiţiile contractului de închiriere.

— E doar temporar.

Sam se dădu jos şi ocoli maşina, pentru a o ajuta să coboare.

— Nu spune nimic încă…

Din nou, îi ridică mîna, atingîndu-i dosurile

degetelor cu buzele.

— Dacă preferi să mergem în altă parte, mergem în altă parte. Dar acordă-mi mai întîi doar un minut.

Continuînd s-o ţină de mînă, o conduse în jurul casei.

Pe iarbă proaspăt tunsă era întinsă o pînză albă, înconjurată de lumînări încă ne aprinse şi perne multicolore. Alături se afla un coş plin cu flori de liliac.

Sam îl ridică.

— Pentru tine.

Mia studie florile, apoi îi privi chipul.

— Nu e sezonul liliacului.

— Mie-mi spui? replică el, aşteptînd-o să ia coşul. Întotdeauna ţi-a plăcut.

— Da, mi-a plăcut dintotdeauna. Ce-nseamnă toate astea, Sam?

— Mă gîndeam să organizăm un picnic. Un compromis între o cină de afaceri şi una de plăcere, între public şi privat.

— Un picnic.

— Şi picnicurile ţi-au plăcut întotdeauna,

Se aplecă să-i atingă obrazul cu buzele.

— Ce-ar fi să bem un pahar de vin, timp în care tu să analizezi ideea?

— Mi-ar face plăcere.

— Atunci, îl aduc imediat.

După ce Sam se îndepărtă, Mia lăsă să-i scape

un uşor oftat şi-şi îngropa faţa în florile de liliac.

Peste cîteva momente, auzi din casă o muzică de fluiere şi harpe. Clătinînd din cap, se aşează pe

O pernă, cu coşul alături, în aşteptare.

Sam aduse nu numai vin, ci şi caviar.

— Ce mai picnic!

Cu un gest aproape absent, Sam aprinse lumînările, în timp ce se aşeza.

— Dacă stăm pe iarbă nu înseamnă că nu putem mînca bine.

Turnă vinul şi ciocni paharul cu al ei.

— Slainte.

Mia dădu din cap, ca răspuns la toastul irlandez.

— Ai îngrijit grădiniţa.

— În capacitatea mea limitată. Tu ai plantat-o?

— Parţial, iar restul, Nell.

— Îi simt prezenţa în casă.

Unse cu beluga o felie de pîine prăjită.

— Bucuria de a o fi făcut, adăugă el, oferindu-i Miei tartina cu caviar.

— Bucuria este unul dintre cele mai mari daruri ale ei. Cînd te uiţi la ea, nici nu bănuieşti prin ce orori a trecut. E instructiv, s-o priveşti cum termină să se descopere pe sine.

— Ce vrei să spui?

— Pentru noi, cunoaşterea a fost permanentă, în cazul lui Nell, s-a descuiat o uşă, în sfîrşit, şi păşind prin ea, a găsit o cameră plină de comori fascinante. Prima vrajă pe care i-am arătat-o a fost

cum să agite aerul. Expresia de pe faţa ei, cînd a făcut-o… Minunată.

— Eu n-am învăţat niciodată pe nimeni. Am participat, totuşi, la un seminar Wicca, într-un weekend, acum cîţiva ani.

— Serios? întrebă Mia, lingîndu-şi caviarul de pe degetul mare. Şi cum a fost?

— A fost… onest. M-am dus în urma unui impuls, şi am cunoscut cîţiva oameni interesanţi. Unii dintre ei avea putere. La o conferinţă s-a vorbit despre procesele din Salem, şi a venit vorba şi de Insula Celor Trei Surori.

Luă şi el o felie de pîine cu caviar.

— Cunoşteau majoritatea datelor, dar nu şi spiritul. Nu şi esenţa. Locul ăsta…

Se uită în jur, spre pădure, ascultînd foşnetul mării.

— Nu poate fi rezumat într-o prelegere de cincizeci de minute.

Apoi reveni cu ochii spre ea.

— Ai să rămîi?

— N-am plecat niciodată.

— Nu…

Îi atinse uşor mîna cu a lui.

— La cină.

Mia luă încă un sandviş.

— Da.

Înainte de a se ridica, Sam îi umplu din nou paharul cu vin.

— Mă întorc într-un minut.

— Te ajut şi eu.

— Nu e nevoie. Totul e sub control.

Sub control, îşi spuse el în timp ce revenea la bucătărie, graţie lui Nell. Nu numai că le preparase şi le adusese pe toate, dar îi mai lăsase şi o listă detaliată cu instrucţiuni pe care le putea înţelege chiar şi un înapoiat mintal într-ale artei culinare.

Binecuvîntînd-o pe Nell, reuşi să servească salata de roşii în ulei, cu mirodenii şi languste reci.

— Delicios.

Savurînd masa, Mia se întinse comod pe cearşaful alb.

— Nu ştiam că eşti un asemenea geniu la bucătărie.

— Talente nedescoperite, replică el, grăbindu-se să schimbe subiectul. Mă gîndeam să-mi cumpăr o barcă.

— Serios? John Bigelow încă mai face bărci de lemn, la comandă – deşi, în ultima vreme, nu mai multe de una, două pe an.

— Am să trec pe la el. Mai navighezi?

— Ocazional. Nu m-a pasionat niciodată.

— Ţin minte.

Îi atinse părul.

— Preferai să priveşti bărcile de la distanţă, în loc să le foloseşti.

— Sau să fiu în apă, nu deasupra ei.

Mia ridică privirea, cînd un grup de adolescenţi trecură în fugă, pe scurtătura dintre casele de închiriat şi plajă.

— Domnul Bigelow are şi bărci de închiriat, dar dacă vrei să-ţi încerci din nou mîna înainte să cumperi una, mai bine vorbeşte cu Drake, la „*Seafarer*”. Şi-a făcut o firmă de închirieri foarte reuşită.

— Drake Birmingham? Nu l-am mai văzut de cînd m-am întors, şi nici pe Stacey. Ce mai fac?

— Au divorţat. Ea a luat copiii – aveau doi – şi s-a mutat la Boston. Drake s-a recăsătorit acu’ vreo şase ani. Cu Connie Ripley. Au un băieţel.

— Connie Ripley… se încruntă Sam, încercînd să-şi amintească. O brunetă înaltă, cu dinţi mari.

— Ea e.

— Era cu un an mai mare ca mine, în şcoală, îşi reaminti el. Cred că Drake are cel puţin…

— E trecut de cincizeci.

Mia îşi învîrtea paharul cu vin, de picior.

— Diferenţa de vîrstă şi speculaţiile despre o relaţie toridă între ei care a dus la desfacerea căsătoriei au făcut subiect de bîrfă pe insulă timp de şase luni.

Luă încă o bucăţică de langustă.

— Nell s-a întrecut pe sine. Langusta e delicioasă.

Sam sp strîmbă.

— M-ai prins. Cîte puncte pierd?

— Nici unul. Angajînd serviciile firmei *„Three Sisters Catering”*, dai dovadă de înţelepciune şi bun gust. Şi acum…

Încrucişîndu-şi picioarele, Mia luă dosarul.

— Îmi place enorm să mă uit la tine, spuse Sam, plimbîndu-şi un deget peste glezna ei. În orice lumină, din orice unghi – dar acum, cînd apune soarele şi ard lumînările, îmi place cu atît mai mult.

— Ce urmăreşti, Sam?

— Să îmbin în mod armonios afacerile şi plăcerea, răspunse el, înainte de a scoate din dosar reclama. Arată excelent. Tu ai conceput-o?

„Calmează-te,” îşi impuse Mia.

— Da.

— Ar trebui să trimiţi un exemplar la agentul de publicitate.

— Am şi făcut-o.

— Perfect. Fluturaşul l-am văzut, dar nu cred că ţi-am spus cît de eficient e.

— Îţi mulţumesc.

— Probleme? întrebă el nonşalant.

— Nu. Mă bucur că-ţi aduci contribuţia.

Trase adînc aer în piept.

— Mă bucur chiar foarte mult. Lansarea asta e un eveniment important pentru librărie. Vreau să iasă nu numai bine, ci chiar perfect.

— Sînt sigur că şi Carolinei o să-i placă.

Se simţea ceva special, special şi subtil, în felul cum îi pronunţase numele.

— O cunoşti personal?

— Hmm… Mda. E o idee foarte drăguţă, ca Nell să facă un tort care să reproducă ilustraţia coperţii. Florile. Poate-ar fi mai bine să pui în locul lor trandafiri roz. Parcă-mi amintesc că sînt favoriţii ei.

— Parcă-ţi aminteşti…

— Mhm… Văd că plănuieşti să-i trimiţi ciocolată şi şampanie în apartament, din partea firmei. Aş sugera să adăugăm cîte ceva şi din partea hotelului.

Mia se bătea cu degetele pe genunchi. Făcu un efort să se-oprească.

— Excelentă idee. Eventual nişte lumînări, o carte despre insulă, aşa ceva…

— Perfect.

Parcurse corespondenţa dintre Mia şi agentul publicitar, dînd din cap.

— Văd că nu ţi-a scăpat nici un detaliu. Prin urmare…

Puse dosarul deoparte şi se aplecă din nou spre ea.

Cînd ajunse cu gura la un deget distanţă de a ei, Mia îl opri cu o mînă pe piept. Îi zîmbi.

— Aş dori să mă aranjez puţin.

Apoi se ridică în picioare, luîndu-şi paharul de vin cu ea, şi se duse în casă.

Văzu în bucătăria coala cu instrucţiunile lui Nell, pe bufet, şi surîse.

În living, găsi lumînări. Erau folosite, şi o făcură să se întrebe ce ritualuri şi tehnici de meditaţie practica Sam cînd eră singur.

La fel ca şi ea, fusese dintotdeauna un vrăjitor singuratic.

Cînd ieşi din nou, Sam servise deja deşertul: boluri de sticlă pline cu fragi roşii şi frişcă.

— Nu eram sigur dacă mai vrei vin, sau cafea.

— Vin.

O femeie sigură pe sine, reflectă ea, îşi putea permite să fie puţin nepăsătoare.

Se aşeză lîngă el, lăsîndu-şi degetele să-i răsfire părul, înainte de a lua o fragă.

— Cred că n-am să-ţi pot conduce maşina a sexy în seara asta, la urma urmei.

ÎI aşteptă să-i spună că putea s-o conducă dimineaţa, să-i ceară să vină în casă, să rămînă la el peste noapte. Iar cînd Sam se culcă alături, mîngîindu-i cu un deget gîtul şi forma sînilor, Mia îi zîmbi.

— Putem face o plimbare, ca să te mai limpezeşti la cap.

Îi zări tresărirea surprinsă pe faţă chiar înainte de a-şi coborî gura spre a ei.

— Doar dacă nu cumva…

Se lăsă şi mai jos, cuprinzîndu-i cu dinţii, uşor, uşor de tot, sînul, prin materialul subţire al

rochiei.

— Doar dacă nu cumva şi chef de altceva, în loc de-o plimbare.

Acum, Mia se simţea mai mult decît nepăsătoare, şi-şi arcui şoldurile în semn de invitaţie.

— Nu, nu de plimbări aveam chef.

— Atunci…

O muşcă, puţin, doar puţin mai tare.

— Am să conduc eu.

Iar cînd se ridică şi-i întinse mîna, o văzu privindu-l cu gura căscată.

— Conduci…?

— Maşina. Am să te duc cu maşina acasă.

Şocul mut ce se ivi pe faţa ei era aproape la fel de satisfăcător ca… nu, nici pe departe la fel de satisfăcător. Însă era tocmai reacţia pe care o sperase.

O ridică în picioare, apoi se aplecă să-i ia şi dosarul, şi florile.

— Să nu le uităm.

În drum. Spre casă, Mia recalculă. Sam presupunea, pe bună dreptate, după părerea ei, că n-ar fi vrut să rămînă peste noapte în casa galbenă. Şi trăsese concluzia, la fel de corectă, că pentru a-şi încheia seducţia, trebuia s-o manevreze pînă ajungeau în propriul ei pat.

Adică, îşi spuse, privind stelele, rezemată de spătar, exact acolo unde-l voia şi ea.

Dacă tot îşi dăduse atîta osteneală, avea să-l lase… s-o convingă. Şi după ce făceau sex, mintea şi trupul ei urmau să-şi regăsească echilibrul.

Cînd opriră în faţa casei, Mia se simţea complet stăpînă pe situaţie.

— A fost o seară încîntătoare. Absolut interesantă şi încîntătoare.

Privirea pe care i-o aruncă era la fel de caldă ca şi vocea, în timp ce Sam o conducea spre uşă.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru flori.

— N-ai de ce.

La uşă, unde clopoţeii de vînt sunau, Sam îşi trec mîinile în lungul braţelor ei.

— Să mai ieşi cu mine. O să închiriez o barcă, şi putem să lenevim pe apă, să înotăm…

— Poate.

Îi cuprinse faţa în palme şi o trase spre el, sărutînd-o. Cînd Mia se îndesă în trupul lui, îmbietor, întinse mîna pe lîngă ea şi deschise uşa.

— Mai bine intră în casă, murmură, cu gura lipită de a ei.

— Da… Mai bine…

Aproape ameţită de dorinţă, intră în antreu şi, întorcîndu-se, îl mîngîie pe obraz.

Arăta ca o sirenă.

— Am să te sun.

Şi, cu o mînă ce părea admirabil de calmă, Sam închise uşa între ei.

Tocmai avuseseră prima lor întîlnire amoroasă

oficială, în unsprezece ani, îşi spuse el, în timp ce mergea spre maşină. Şi fusese un succes răsunător.

Capitolul 13

Ticălos viclean. Nimeni nu reuşise s-o ţină aşa pe jăratic, de... Hi bine, fu Mia nevoită să recunoască, da: nimeni nu reuşise s-o ţină aşa pe jăratic, de cînd îi ieşise-n cale Sam Logan.

Iar acum se pricepea cu atît mai bine.

Dar, în fond, şi ea se pricepea mai bine să-şi stăvilească imboldurile sexuale decît odinioară.

Avusese amanţi de-a lungul anilor, însă fuseseră puţini şi rari. Cu timpul, descoperise că, deşi îi plăcea cîte un flirt din cînd în cînd, mult prea rareori se simţea satisfăcută sau mulţumită după ce se culcase cu cîte un bărbat.

Aşa că se mulţumise să flirteze.

N-avea absolut nici un motiv de a nu aplica şi acum acelaşi sistem.

Întrucît Sam nu mai ajunsese în patul ei de peste două săptămîni, părea soluţia cea mai logică.

Şi, în orice caz, era mult prea ocupată ca să-şi mai facă griji pentru Sam sau pentru sex.

— Nu trebuia să te întorci numai pentru atîta lucru, îi spuse ea lui Nell, în timp ce rearanja mesele din cafenea.

— Am vrut să mă întorc. Sînt la fel de emoţionată ca tine, cînd mă gîndesc la lansarea de mîine. Am să aduc fotoliul…

— Ba n-ai să-l aduci. Nu ridici nici o greutate, punct.

În timp ce potrivea ea însăşi fotoliile, Mia dădu un şut în cel unde stătea tolănită Ripley.

— Ai putea să-ţi salţi fundul de-acolo şi să m-ajuţi şi tu.

— Auzi, pe mine nu mă plăteşti. Nu fac decît să stau pe-aici, că să nu stau acasă în timpul ritualului ăstuia masculin al grătarelor. Sper ca Mac să nu arunce ceva în aer.

— Frige carnea pe jăratic, îi reaminti Nell. Grătarele cu jăratic nu explodează.

— Tu nu-l cunoşti pe bărbatul meu la fel de bine ca mine.

— Ar trebui ca, toţi trei la un loc, să fie în stare să facă nişte fripturi.

Lui Nell îi fulgeră prin minte imaginea lui Zack frigînd burgeri pe terasa casei lor – şi o făcu să se cutremure.

— Dar Dumnezeu să aibă-n pază sărmana noastră bucătărie.

— E ultima dintre grijile mele.

Ripley îşi încrucişă picioarele la glezne, privind amuzată cum Mia continua să schimbe aranjamentul meselor.

— O vezi pe asta? Arătă ea cu degetul mare spre

Mia. Are griji cît începe. Vezi cuta aia care i s-a adîncit între sprîncene? Înseamnă că are draci.

— N-am nici o cută între sprîncene.

Vanitatea o făcu pe Mia să şi-o netezească.

— Şi nici draci nu simt că aş avea. Sînt doar puţin stresată, poate.

— Motiv pentru care a fost aşa de bună ideea asta cu grătarele.

Nell se duse la masa de expoziţie şi începu să se joace cu modelul pentru cartea autoarei lansate.

— Ai să te relaxezi, o să petreci o seară cu prietenii, şi mîine te vei trezi cu mintea limpede. Mă bucur că Sam s-a gîndit la asta.

— El se gîndeşte mereu, conchise Mia, dar Ripley şi Nell îi distinseră încordarea din voce.

— Şi cum ţi-a plăcut concertul de pe plajă, acum două seri? o întrebă Ripley.

— A fost reuşit.

— Şi plimbarea eu barca la lumina lunii, după artificiile din pat?

— Drăguţă.

— Vezi? Dădu din cap Ripley spre Nell. Ţi-am spus eu că are draci pe ea, pe ziua de azi.

— Nu am nici un fel de draci! Trînti Mia un scaun la locul lui, cu zgomot. O cauţi cu lumînarea?

— Nu, caut o bere, replică Ripley şi intră în bucătăria cafenelei, să se servească.

.

— O să fie o lansare extraordinară, Mia.

Pregătită s-o calmeze, Nell continuă să aşeze cărţile în teancuri.

— Ce frumos va fi mîine, cînd au să ajungă florile aici… Şi gustările sînt puse la punct, toate… Aşteaptă numai să vezi tortul.

— Nu pentru flori îmi fac griji, sau pentru gustări.

— Cînd vei vedea cît de mulţi clienţi vor sta la coadă, ai să te simţi mai bine.

— Nu pentru clienţi îmi fac griji, răspunse Mia, lăsîndu-se pe un scaun. Prin nu ştiu ce minune, de data asta Ripley are dreptate: am draci.

— Asta-i o mărturisire? întrebă Ripley, ieşind din bucătărie cu berea.

— Of, mai taci din gură.

Mia îşi trecu mîinile prin păr.

— Se foloseşte de sex. Sau, mai bine zis, se foloseşte de refuzul sexului, ca să fiu mereu nervoasă. Picnicuri la lumina luminaţilor. Plimbări cu barca sub clar de lună. Plimbări lungi pe plajă. Din două-n două zile îmi trimite flori.

— Şi sex, nimic?

O privi pe Ripley lung.

— Foloseşte un preludiu considerabil, se răsti ea. Şi pe urmă, mă lasă la uşa din faţă şi pleacă. Iar a doua zi, iar primesc flori. În fiecare zi mă sună. De două ori, venind acasă, am găsit cîte un mic cadou. Un ghiveci de rosmarin în formă de

inimă, un mic dragon de ceramică… în oraş, se poartă absolut fermecător cu mine.

— Ticălosul! Bătu Ripley cu palma în masă. Spînzurătoarea ar fi o pedeapsă prea blîndă pentru el.

— Se foloseşte de sex, se plînse iar Mia.

— Nu-i adevărat.

Cu un zîmbet visător, Nell îi trecu o mînă peste păr.

— Sexul n-are nici o legătură. De romantism se foloseşte. Îţi face curte.

— Nu-mi face nici o curte.

— Flori, lumînări, promenade, mici cadouri… numără Nell pe degete. Timp atenţie… Pentru mine, asta înseamnă *„curte”*.

— Sam şi cu mine am trecut de faza curtatului, cu ani în urmă. Iar curtea de-atunci nu includea flori şi mici cadouri.

— Poate că acum încearcă să compenseze.

— Nu e nevoie să compenseze nimic. Nu vreau să compenseze nimic.

Nervoasă, se ridica în picioare şi se duse să închidă uşile terasei.

— Nu-şi doreşte pachetul tradiţional mai mult decît mine. Nu vrea decît…

Şi tocmai aici era problema, îşi dădu ea seama. Habar n-avea ce urmărea Sam de data asta.

— Te-a speriat, constată încet Ripley.

— Nu m-a speriat deloc. În nici un caz nu poate

să mă sperie.

— Nici înainte nu te-a speriat vreodată, întotdeauna aveai planuri foarte clare.

— Şi încă le mai am. Ştiu ce fac. Ştiu unde vreau să ajung. Asta nu s-a schimbat.

Chiar în timp ce o spunea, simţi un mic fior îngheţat pe piele.

— Mia.

În vocea lui Nell se simţeau atît compasiunea, cît şi răbdarea.

— Mai eşti îndrăgostită de el?

— Crezi c-aş risca să-l mai primesc în inima mea? Că aş mai risca asta, fără să ştiu cît mă costă?,

Mai stăpînă pe sine, Mia se duse iar la masă, pentru a termina aranjamentul.

— Sînt conştientă de răspunderea pe care o am faţă de insula asta, faţă de locuitorii ei şi faţă de harul meu. Pentru mine, iubirea este o valoare absolută. A doua oară n-aş putea să mai supravieţuiesc. Şi trebuie să supravieţuiesc, ca să mi se împlinească destinul.

— Şi dacă el este destinul tău?

— Cîndva, am crezut şi eu asta. M-am înşelat. Cînd va sosi momentul, cercul o să reziste.

Lîngă casa de pe faleză, trei bărbaţi priveau flăcările care ţîşneau din tăciunii de sub grătar, cu aceeaşi fascinaţie intensă ca a oamenilor cavernelor în jurul focului tribal.

— Merge bine, comentă Zack, dînd din cap spre Sam. Vezi? Ţi-am spus eu că vechiul knowhow yankeu o să ne fie de folos. N-am avut nevoie de aiurelile tale cu hocus-pocus.

— Vechiul know-how yankeu, repetă Sam tărăgănat. Un sac de cărbuni şi un bidon cu gaz de brichetă.

— Ce vină am eu dacă grătarul e stricat?

— E un grătar nou-nouţ! protestă Mac. Azi i- am făcut dezvirginarea.

— Motiv pentru care are nevoie de flacără – ca să-l cauterizeze, declară Zack, sorbind din bere.

Mac se uită cu tristeţe cum interiorul grătarului roşu şi lucios se înnegrea.

— Dacă rabla asta se topeşte, o să mă omoare Ripley.

— E din fier, fir-ar să fie! Aminti Zack, lovindu-l cu piciorul. Da', apropo de Rip, unde naiba-s fetele?

— Pe drum, răspunse Sam.

Cînd Zack se încruntă la el, adăugă:

— O mică aiureală cu hocus-pocus. Îmi place să ştiu unde e Mia, în orice moment. De cînd *Domnul Ştiinţă* aci de faţă ne-a informat despre valorile alea energetice din jurul casei ei, n-o scap din… al treilea ochi.

— Dacă află, o să-ţi dea un şut în… primul fund, îl preveni Zack.

— N-o să afle. Cînd e vorba de mine, nu vede

limpede. Nu vrea, iar pe Mia-i al naibii de greu s-o convingi să facă ceva ce nu vrea.

— Cum mai merg treburile între voi doi?

Sam îl studie pe Mac, în timp ce bea din bere.

— Întrebi din interes personal sau profesional?

— Amîndouă, cred.

— Să zicem că destul de corect. Îmi place cum merg lucrurile. E mult mai complicată decît fusese înainte, şi găsesc că e foarte interesant – mult mai mult decît mă aşteptasem – să-i descopăr toate cotiturile neaşteptate.

Zack îşi scărpină bărbia.

— N-ai să-ncepi acum să vorbeşti despre relaţiile mature şi explorarea cuplului interior, sau alte căcaturi din-astea, nu?

— Şşşt… uite-le că vin, arătă Mac spre farurile care se apropiau pe drumul de scoici sfărîmate. Să ne purtăm ca şi cum am şti ce facem.

Lucy, care stătuse tolănită pe terasă, sări în picioare şi coborî în goană treptele, la cîţiva paşi înaintea lui Mulder.

— Trei femei drăguţe, doi cîini credincioşi şi cîteva fripturi, comentă Zack. Nici nu mi-aş dori altceva.

Fripturile erau arse şi cartofii cam cruzi, dar toţi aveau poftă de mîncare. Cînd Sam ridică sticla de vin, pentru a umple paharul Miei, aceasta clătină din cap.

— Nu, sînt cu maşina. Şi am nevoie să-mi păstrez mintea limpede, pentru mîine.

— Voi trece şi eu în cursul dimineţii, să-ţi dau

O mînă de ajutor.

— Nu e nevoie. Am terminat aproape totul, şi ne-a mai rămase destul timp. Deja am vîndut cu anticipaţie treizeci şi opt de exemplare din ediţia cartonată, şi aproape tot atîtea de pe lista celorlalte opere sînt puse deoparte, pentru comenzi. Voi fi foarte ocupată mîine. Cred c-o să…

Mia lăsă fraza în aer, cînd văzu expresia de pe faţa lui Nell. Se încordă din tot trupul, ridicîndu-se pe jumătate din şezlong.

— Nell.

— A mişcat copilul.

Expresia de şoc şi uimire de pe faţa ei deveni duioasă.

— L-am simţit. O tresărire, în mine.

Rîse, punîndu-şi o mînă pe burtă.

— Aşa de repede şi puternic… Zack, îi luă ea mîna, apăsîndu-i-o peste a ei. Copilul nostru s-a mişcat.

— N-ar fi bine să te culci?

— Nu!

Sări în picioare, trăgîndu-l de mînă.

— Îmi vine să dansez!

— Îţi vine să dansezi…

— Da! Dansează cu mine! îşi aruncă ea braţele pe după gîtul lui. O să dansăm cu Jonah.

— Încă nu ştim dacă e băiat.

Copleşit de iubire, Zack o cuprinse de talie, ţinînd-o strîns.

— Poate fi şi fată. Atunci, o va chema Rebecca.

— ’Opa, devenim siropoşi.

Pînă să nu treacă efectul, Ripley se ridică în picioare şi arătă cu degetul spre Mac.

— Dansezi tu.

— O să se accidenteze cineva, mormăi Mac. Sam îi privi un moment, apoi îşi lăsă mîna peste a Miei.

— Ne pricepeam la treaba asta?

— Hmm?

— La dans.

Se ridică, ţinînd-o de mînă.

— Eram buni. Hai să vedem dacă n-am uitat.

Urmîndu-şi impulsul, o trase după el, pe trepte, spre faleză. Acolo, o învîrti în loc la o lungime de braţ, apoi o smuci înapoi spre el.

Braţul ei îl cuprinse pe după gît, iar trupul i se lipi strîns de al lui.

— O, da…

Sam îşi coborî mîinile pe şoldurile ei şi începură să se legene împreună.

— Încă n-am uitat.

Dansul fusese întotdeauna un fel de ritual de împerechere, vesel şi oarecum inocent, între ei. Explozii de energie. Coordonare. Anticipare.

Cînd o ridică de pe picioare, Mia îşi aruncă pe spate capul şi rîse. Apoi, îşi înlănţui braţele pe

după gîtul lui, într-o îmbrăţişare plină de afecţiune simplă, pentru prima oară în zece ani şi mai bine.

Aplauzele şi fluierăturile care izbucniră de pe terasă o făcură să ridice privirea, cu obrazul rezemat de tîmpla lui, în timp ce-şi trăgea respiraţia.

— Ţi-am spus eu că le place să se dea în spectacol, îl înghionti Ripley pe Mac, zîmbind.

— Auzi, nu ne poate obliga nimeni să stăm aici şi s-ascultăm cum fac ăştia mişto de noi: la vino-ncoace!

Ţinînd-o pe Mia de mînă, Sam se repezi în jos pe treptele dinspre plajă, obligînd-o să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Mai încet! O să ne rupem gîturile!

— Te prind eu.

Şi, ca s-o dovedească, o aruncă în sus şi o învîrti de cîteva ori în loc.

— Ce-ai zice de-o baie?

— Nu!

— Bine, atunci o să dansăm în schimb.

O lăsă iar pe picioare, trăgînd-o spre el. Prin aer începură să plutească acordurile lente şi seducătoare ale piesei *„Sea of love”,* peste plajă.

— E veche, remarcă ea.

— Clasică, o corectă Sam. Schimbare de ritm.

Îşi amintea, îşi amintea atît de. Multe, încît toate formele, sunetele şi şoaptele din trecut se amestecau înceţoşate în creierul lui.

— Oare se mai organizează şi-acum dansuri în sala de gimnastică a liceului?

— Da.

— Şi copiii se mai strecoară afară să se mozolească?

— Probabil.

— Hai să ne imaginăm…

Întoarse capul, trecîndu-şi buzele peste obrazul ei, înainte de a-i găsi gura.

— Vino înapoi cu mine.

Înainte de a înţelege, de a se gîndi să se opună, Mia se pomeni învîrtindu-se. Nu mai dansau pe nisip, ci învăluiţi împreună în umbră sălii de sport a liceului. Din clădire pompa muzica, cu dangăte rebele de tobe şi chitare.

Trupul le era mai zvelt, gură mai neîndemînatică.

— Dar, o, cît de senzual răspundea a ei!

Flacăra dragostei ardea în ea orbitoare.

Îi şopti numele, pe negîndite. Şi-i oferi totul.

Durerea care creştea în trupul ei, pulsînd ca o rană, fu aceea care o aduse la realitate.

Gîfîind, îl împinse din faţa ei.

— Fir-ai tu să fii! Fir-ai să fii! Joci necinstit.

— Nu, îmi pare rîu…

Şi lui Sam i se învîrtea capul. Un moment,

continuă să simtă mirosul de toamnă, îţi aerul umed al verii.

— Da, a fost incorect… Nu m-am gîndit… Nu

pleca.

Îşi apăsă degetele pe tîmple, în timp ce Mia se întorcea dinspre el.

Cînd se dezmetici, o văzu la marginea apei, cu privirea pierdută în noapte.

— Mia…

Se duse la ea, dar n-o atinse. Era sigur că, dacă o făcea, unul dintre ei s-ar fi spart în bucăţi.

— N-am nici o scuză, nu pot să justific o asemenea manipulare. Tot ce pot face e să-ţi spun că a fost fară intenţie.

— M-a durut, Sam.

— Ştiu.

„Şi pe mine," adăugă în sinea lui. *„Mai mult decît aş fi crezut că e posibil."*

— Timpul nu mai poate fi şters. Şi nici n-ar trebui să fie.

Mia se întoarse spre el, cu faţa palidă în noapte.

— Nu vreau să mă întorc la fata aia, nici la băiatul de-atunci. Nu vreau să renunţ la ceea ce am făcut cu viaţa mea.

— N-ar schimba nimic din ceea ce ai făcut cu tine însăţi. Eşti cea mai uluitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Uşor ţi-e ţie să vorbeşti…

— Ba nu mi-e uşor deloc. Niciodată nu mi-a fost uşor să rostesc unele cuvinte. Mia…

Dar, cînd întinse mîinile spre ea, Mia se întoarse din nou. Apoi încremeni, la vederea luminii

albăstrui care se revărsa din peşteră.

— Termină. Mergi prea departe.

O văzu şi el, iar acum o atinse, ca să-l simtă şi să-l creadă.

— Nu eu o fac. Aşteaptă aici.

O împinse în spatele lui şi porni repede spre grotă, oprindu-se la intrarea acesteia, scăldat în lumină albastră. Îi auzi paşii în spatele lui dar nu spuse nimic, în timp ce amîndoi se uitau înăuntru.

Lumina din cavernă era blîndă şi albăstrie, învăluind doi oameni. Imagini sculptate ca nişte statui din lumină însăşi.

Bărbatul era frumos. Muşchii lui supli luceau de apă. Avea părul de un negru lucios, căzîndu-i ud şi drept pe umeri, în timp ce dormea întins pe o parte.

Femeia era şi mai frumoasă. Înaltă şi zveltă, cu mantia ei de culoare închisă, stătea în picioare şi-l privea. Avea gluga lăsată pe spate, iar buclele de păr roşu ca focul i se revărsau pînă la talie.

În braţe ţinea o blană, neagră ca miezul de noapte şi încă udată de apa mării.

Cînd se întoarse, Mia avu impresia că-şi văzu propria faţă, cu pielea lucind ca şi cum sub ea ar fi fost aprinse o mie de lumînări.

— Iubirea, spuse cea care fusese Focul, nu este întotdeauna înţeleaptă.

Porni spre ei, ţinînd blana în braţe ca pe un copil.

— Nu cunoaşte condiţii, şi nici regrete.

În timp ce ieşea din grotă, îşi frecă obrazul de blană.

— Timpul e mai scurt decît credeţi.

Mia ridică o mînă – într-un gest liniştitor, dar şi autoritar.

— Mamă?

Cea care era Focul se opri, iar zîmbetul ei îi făcu frumuseţea să radieze în jur.

— Fiică.

— N-am să te dezamăgesc.

— Nu de mine e vorba.

Îşi trecu degetele pe obrazul Miei, iar Mia simţi o dîră de căldură.

— Ai grijă să nu te dezamăgeşti pe tine însăţi. Tu eşti mai mult decît am fost eu.

Se uită înapoi, în peşteră.

— Uiţi, mult prea des, că şi el este în tine. Strîngînd blana în braţe, se răsuci iar, pînă cînd ochii ei îi întîlniră pe ai lui Sam.

— Şi eu sînt în tine.

Apoi se îndepărtă, pe nisip.

— Pîndeşte, din întuneric.

Şi se mistui ca fumul.

Lumina din peşteră păli şi se stinse.

— Îi simt mirosul.

Punîndu-şi mîinile căuş în aer, de parcă l-ar fi luat în palme ca pe un lichid, Mia şi le apropie de faţă.

— Levănţică şi rosmarin. I-ai văzut amuleta? Sam ridică discul argintiu pe care Mia îl purta la gît, pe un lanţ cu verigi plate.

— Era aceeaşi. La fel cum şi faţa ei, cînd am privit-o, era tot a ta, adăugă el, ridicînd bărbia Miei.

— Am multe la care să mă gîndesc…

Dădu s-o ia din loc, dar privirea îi fii atrasă în sus. Sub ochii ei, o ceaţă neagră precum cerneală începea să acopere marginile strălucitoare ale lunii.

— Vine ceva… şopti, cu cîteva secunde înainte de a se auzi mîrîitul.

Ceaţa se revărsa de pe mare, se tîra pe nisip. Lupul, cu pentagramă ca un fulger alb pe trupul lui negru, venea prin ceaţă, dezgolindu-şi colţii.

Pentru a doua oară, Sam o împinse pe Mia în spatele lui. Trupul lui îl apăra pe îl ei ca un scut.

— Pleacă. În clipa asta: Du-te în casă.

— N-am să fug de el.

Mia păşi într-o parte, la vedere, uitîndu-se cum lupul o urmărea cu privirea. Neavînd timp să-şi aştepte cercul, începu să depene singură vraja.

— *Aer ce te-nvîrţi învolburat, te suie, devino vînt ce ţipă şi vuie. Cutremură-te, pămînt aflat sub mare, clădeşte în juru-mi zid de apă cu sare!*

Îşi desfăcu mîinile, cu palmele în sus, prin furtună ce se aduna în jurul ei. Părul îi flutura ca nişte şerpi roşii. Strigătele ei făceau valurile din

golf să clocotească, ridicîndu-se tot mai sus şi mai sus.

Lumea mugea.

— Urlă şi vino, în vîltoare tună, văzduh şi pămînt şi mare-n furtună. Flăcări din sîngele meu în clocot, formaţi deasupră-mi un zid ca un clopot. Tu ce te tîrăşti din mocirlă afară, hai de-ndrăzneşti să-nfrunţi a mea pară!

Un trăsnet căzu din cer, arzînd ca o cometă pe arcul său violent. Cu o clipă înainte de a izbi pămîntul, Mia văzu lupul negru strîngîndu-se înapoi ca un ghem de ceaţă.

— Laşule! strigă ea, purtată de valurile propriei puteri.

— Mia.

Glasul lui Sam era neclintit că o stîncă.

— Poţi să-l trimiţi înapoi?

— Acum l-am trimis.

— Nu, fetiţo. Valul.

— A…

Privi zidul de apă, înalt de şapte metri şi venind tot mai aproape, împins de vîntul furios, întinse braţele şi-şi trimise energia în lungul lor, ca şi cum ar fi ochit prin ţeava unei puşti. Apoi o azvîrli înainte.

Valul se prăbuşi într-o ploaie de stropi argintii, iar noaptea rămase din nou limpede ca sticla, în adierea jucăuşă a brizei.

Mia îşi lăsă capul pe spate, înghiţind o gură de

aer, în timp ce arşiţa puterii îi şiroia prin sînge.

— Ei, aşa a văzut şi el despre ce e vorba, nu?

Sam încă o mai ţinea de umăr.

— De cît timp faci farmecul ăsta?

— De fapt, acum l-am însăilat prima dată. Trebuie să spun, continuă era, rîzînd sufocat, că a fost mai grozav decît sexul.

Auzi strigăte şi paşi care alergau' dinspre faleză, şi se întoarse să-i liniştească pe ceilalţi.

Capitolul 14

Nu dormi – nici nu se aşteptase. În schimb, îşi folosi cu rost energia debordantă. Făcu vrăji de bucătărie, încropi cîteva descîntece de buzunar. Lustrui mobila, spălă podelele, apoi îşi făcu manichiura.

În zori, se afla în grădină, alegînd şi tăind florile cu care voia să-şi decoreze magazinul.

La opt, cînd ajunse la *„Cafe Book"*, nivelul energetic încă nu dădea nici un semn de scădere.

Nell, la fel de sigură că răsăritul soarelui, sosi la nouă, încărcată de provizii.

— Arăţi incredibil, spuse ea, în timp ce Mia o ajută să-şi transporte cutiile şi containerele.

— Mă simt incredibil. Va fi o zi extraordinară.

— Mia.

Nell puse cutia cu tortul pe masa pentru gustări.

— Am încredere în tine. Dar nu e stilul tău să tratezi cu atîta indiferenţă cele întîmplate azi-noapte. Nivelul magiei, amplitudinea…

— Parc-aş fi ţinut un dragori de coadă, îneneie Mia. Iau foarte în serios ceea ce s-a întîmplat. Trebuie să călăresc pe creasta acestui val, surioară. Fizic, crede-mă că n-am de ales. Nu înseamnă că nu sînt conştientă, sau că aş fi naivă, ori că nu ştiu că mi se pregăteşte ceva şi mai puternic.

Un dragon ţinut de coadă? Se întrebă Nen. Mai degrabă o turmă întreagă.

— După ce-ai plecat, Mac aluat şi valorile lui Sam, cu senzorii. Lui Sam nu i-a convenit. A trebuit să-l provoace Zack, ca să se dezlănţuie – ştii, cum fac bărbaţii.

— l-a pus la îndoială mărimea şi tăria penisului.

— În două vorbe, da. Şi l-a făcut domnişorică.

— A, da, chicoti Mia. Întotdeauna dă rezultatele scontate.

— Nivelurile lui Sam au fost aproape la fel de ridicate ca ale tale.

— Serios?

— Conform teoriei lui Mac, sau uneia dintre ele, Sam se afla la nivelul zero şi a absorbit o parte din energia degajată în jur; Acum, desigur, vrea să mai aştepte cîteva zile, apoi să-i citească din nou valorile lui Sam, ca să le compare. Nivelurile

standard şi aşa mai departe.

— Lui Sam n-o să-i placă.

— Nu.

— Nici azi-noapte nu i-a plăcut. Dar am impresia c-o să coopereze;. Mac ştie să fie foarte convingător şi s-a folosit şi de tine.

— De mine?

— Toate datele sînt esenţiale, fiecare informaţie contribuie – acuma să nu te-nfurii la protecţia ta.

Mia îşi admiră lacul corai al unghiilor.

— I-am dat oare cuiva impresia, azi-noapte, că am nevoie de protecţie?

— Sînt bărbaţi, răspunse simplu Nell, iar Miei îi reveni bună dispoziţie.

— Nu poţi nici să trăieşti cu ei, nici să-i transformi în brotaci care să orăcăie.

Cînd se convinse că pregătirile de la „*Cafe Book*" erau sub control, Mia se duse să aştepte feribotul de la ora zece. Observă că iar scăpase din lesă cîinele lui Pete Stubens, care alerga prin port cu resturile unui nefericit de peşte, cît se poate de mort, atîrnîndu-i din bot.

Văzu la debarcader barca lui Cari Macey şi-şi imagină că acesta şi pescarii descărcau o captură mai proaspătă şi mai apetisantă. Se gîndi să-l roage să-i pună şi ei puţin peşte deoparte.

— Bună dimineaţa, domnişoară Devlin, o salută Dennis Ripley, frînînd cu bicicletă la un

centimetru de sandalele Prada ale Miei.

— Bună, domnule Ripley.

Băiatul zîmbi, ca întotdeauna. „*Creşte ca din apă,*” îşi spuse Mia, observînd că deja ajunsese la vîrsta membrelor deşirate, cu articulaţii noduroase. Peste doi ani, n-avea să mai gonească pe insulă cu bicicletă, ci la volanul vreunei maşini cumpărate de la second hand.

Ideea o făcu să ofteze.

— Azi o să vină şi mama pe la dumneavoastră pe la librărie, s-o vadă pe scriitoarea aceea.

— Mă bucur să aud.

— Mătuşa mea, Pat, lucrează la hotel, şi zice că i-au pregătit o cameră dichisită, cu jacuzzi şi televizor în baie. — Serios?

— Zice că scriitorii cîştigă mulţi bani şi trăiesc pe picior mare.

— Cred că unii dintre ei, da.

— La fel că Stephen King. Cărţile lui sînt foarte marfă. Poate c-am să scriu şi eu o carte, şi-o s-o puteţi vinde în librăria dumneavoastră.

— Atunci, o să ne îmbogăţim amîndoi, îi trase ea în jos cozorocul şepcii, făcîndu-l să rîdă.

— Totuşi, prefer mai bine să joc pentru Red Sox. Acuma tre’ să mă duc.

Şi o tuli, fluierînd după cîinele lui Pete, care o luă la goană pe urmele lui. Mia întoarse capul să-l privească, şi dădu cu ochii de Sam.

Un moment, nici unul nu scoase o vorbă. Aerul

dintre ei părea să trosnească de tensiune..

— Bună dimineaţa, domnişoară Devlin.

— Bună dimineaţa, domnule Logan.

— Mă scuzaţi un minut.

O cuprinse cu braţele, îi strînse în pumn spatele rochiei şi-i strivi gura sub a lui.

La asta, aerul plesni de-a binelea.

— Aseară, n-am apucat s-o fac.

— Azi ai. Reuşit.

Buzele ei vibrau înfierbîntate.

Mia se întoarse, punîndu-şi la încercare voinţa de a-şi stăpîni energia ce fierbea într-însa, şi privi spre feribotul care se apropia de cheu.

— Vine bacul.

— Avem de vorbit despre cele întîmplate aseară.

— Da, am avea de discutat despre mai multe. Dar nu acum, şi nu astăzi.

— Atunci, mîine. Cred că amîndoi vom fi mai puţin… distraşi.

— Ăsta-i un eufemism? întrebă Mia, amuzată, pornind spre debarcader.

Pe pasarelă coborî un sedan negru, care coti într-o parte. Înainte ca şoferul să poată deschide portiera, de pe bancheta din spate răsări o blondă drăguţă.

Rîse zglobiu, apoi se repezi înainte şi nu lipsi mult să sară drept în braţele lui Sam. Sărutul fu sonor, un mmmmmmfnmuack! Prelungit, cu un ţocăit puternic în final.

— Dumnezeule, ce bine-mi pare că te văd! Cum ai reuşit să arăţi aşa de bine? Nu-mi vine să cred că sînt aici, pe insula ta. Hai să ne mai sărutăm o dată.

„Chiar, hai,” spuse sec Mia în sinea ei, privindu-i. Caroline Trump era la fel de atrăgătoare ca-n fotografia de pe Copertă. Părul blond ca soarele îi înconjura faţa de elf, încălzită de ochii căprui ca mierea şi dominată de o gură trandafirie, armonios conturată. O gură care, observă Mia, pe moment era sudata de a lui Sam.

Avea constituţia tinerească şi energică a unei suporteriţe de liceu, deşi biografia îi atribuia vîrsta de treizeci şi şase de ani.

Aceeaşi biografie neglija să menţioneze că ea şi Sam fuseseră amanţi.

— Spune-mi tot ce-ai mai făcut, îi ceru Caroline. Abia aştept să-ţi văd hotelul. Probabil lansarea cărţii o să fie o dudă – Dumnezeu ştie de ce mi le tot programează în văgăuni din-astea – aşa c-am s-o tund cît pot de repede, şi ne ducem la plajă.

— Ai rămas aceeaşi moară neferecată.

Sam se îndepărtă de ea, strîngîndu-i uşor umerii în mîini.

— Bine ai venit pe Insula Celor Trei Surori. Caroline, ea e Mia, patroana librăriei *„Cafe Book”.*

— Oops! exclamă Caroline, întorcîndu-se spre Mia cu zîmbetul ei vesel. Zău că-s o moară neferecată. V-am vorbit serios, în legătură cu

lansarea.

Îi luă mîna şi o pompă cu rîvnă.

— Sînt doar foarte surescitată. Nu l-am mai văzut pe domnul Sexy aci de faţă de peste şase luni, şi-n dimineaţa asta am băut deja un galon întreg de cafea. Vă sînt foarte recunoscătoare că m-aţi invitat.

— Plăcerea e de partea noastră, replică Mia cu o voce atît de suavă, încît îl făcu pe Sam să se strîmbe; apoi îşi desprinse mîna din strînsoarea Carolinei. Sper că traversarea de pe continent a fost plăcută.

— A fost extraordinară. Am…

— Atunci adaug şi eu urările mele de bun-venit, alături de ale lui Sam, şi vă las să vă instalaţi. Dacă aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi la *„Cafe Book*". Sam, îl salută Mia şi pe el, cu o înclinare regală a capului, şi se îndepărtă.

— Vai de mine, se bătu Caroline cu pumnul în frunte. Cretină mai sînt. Grozave relaţii între autor şi distribuitor mi-am mai aranjat.

— Nu-i face griji, o linişti Sam.

Avea să şi le facă el – cu vîrf şi-ndesat.

— Hai să mergem la hotel. Cred c-o să-ţi placă apartamentul., – O oră mai tîrziu, Sam îşi luă inima-n dinţi şi intră la *„Cafe Book".*

— Sus, îi spuse Lulu, în timp ce factura nişte vînzări. Şi vezi că-i cu capsa pusă.

O găsi dîndu-i instrucţiuni unei vînzătoare cu

jumătate de normă şi casieriţei suplimentare.

Nu arăta ca o femeie cu capsa pusă, ci ca o patroană calmă şi eficientă care se ocupa de toate detaliile. Dar, în fond, nimeni n-o cunoştea mai bine ca Lulu.

Se duse să pună nişte cărţi în locul celor pe care clienţii le luaseră de pe rafturi.

— VIP-a noastră s-a instalat?

— Da, tocmai se schimbă. Am să mă duc imediat s-o iau la masă.

— Sper ca mica noastră lansare de carte să nu deranjeze prea mult aspectele sociale ale reîntîlnirii voastre.

— N-am putea discuta problema asta într-un loc puţin mai privat?

— Mă tem că nu.

Mia se întoarse, afişînd un zîmbet profesional, în timp ce o femeie luă încă o carte de pe raft.

— Nu uitaţi să completaţi formularul pentru tragerea la sorţi, îi spuse ea. După cum vezi, continuă, întorcîndu-se iar spre Sam, sînt prea ocupată cu pacostea asta de lansare, în văgăuna mea, ca să stau de vorbă cu tine.

— N-a vrut să te insulte, Mia.

— Nu în faţă, în orice caz. Şi nu e nevoie să-mi dai explicaţii despre prietena ta. La nici un nivel.

— Voiam să-ţi sugerez să iei masa cu noi.

La vederea privirii lungi pe care i-o aruncă Mia, nici nu tresări.

— Ca să-i dăm o şansă să repare gafa de la început.

— Pentru asta im numai c-ar fi nevoie de mai mult decît o simplă masă de prînz, dar ar mai trebui şi să am eu timp şi chef – şi-mi lipsesc amîndouă. În nici un caz n-am intenţia să fac parte din nici un mic menage a trois, oricît de civilizat.

” *Bine,”* îşi spuse el. *„Toate la timpul lor.”*

— Caroline şi cu mine n-am mai avut relaţii intime de foarte mult timp. Şi nu-mi place că trebuie să explic aşa ceva în mijlocul unui afurisit de magazin.

Mia îl dădu la o parte, ca să le poată vorbi unor turişti care căscau gura.

— Bună dimineaţa. Sper că veţi veni şi la lansarea de azi după-amiaza.

Luă o carte ca să le-o arate.

— O vom avea printre noi pe domnişoara

Trump, care va răspunde la întrebări şi va da autografe.

Cînd îşi termină tirada, iar clienţii porniră să exploreze raionul cu ediţii de buzunar, Sam plecase.

— Dudă – vezi să nu! bombăni ea.

— Voi fi aşa de fermecătoare, încît sigur o să uite c-am dat cu bîta-n baltă.

— Termină cu obsesiile, Caroline.

— Nu pot, răspunse ea, înfigînd furculiţa în salata Cobb. Şi mă doare c-ai uitat asta, să ştii.

Obsesiile sînt viaţa mea. Am s-o cuceresc total, cît ai bate din palme. Ai să vezi.

— Mănîncă-ţi prînzul..

— Sînt nervoasă. Din cauza ei sînt nervoasă. Dumnezeule, Sam! Turuiam şi nu mă mai puteam opri.

— Tu ţurui mereu, dădu el la o parte cafeaua, împingîndu-i în faţă salata.

— Nu, eu flecăresc. Turuiala e altceva. Ea e aia, nu-i aşa? — Care aia?

— Aia pe care n-o poţi uita.

Îl privea lung, cu capul înclinat într-o parte.

— Am ştiut eu întotdeauna că exista una, chiar şi cînd eram împreună.

— Da, ea e aia. Mike ce mai face?

— A…

Îşi flutură degetele, făcîndu-şi verigheta să lucească. Era încă nouă – şi, cu toate că mai purtase una, era hotărîtă ca pe asta să n-o mai schimbe.

— Excelent. Îi e dor de mine cînd plec în turnee – ceea ce-mi face bine la mîndrie. Va trebui să vin cu el aici, într-o vacanţă. E minunat. Şi, adăugă ea, ai schimbat subiectul, ca să-mi distragi atenţia. Nu vrei să vorbeşti despre Mia Devlin.

— Arăţi minunat, Caroline. Fericită, plină de succese. Mi-a plăcut foarte mult ultima ta carte.

— Okay, n-o să vorbim despre ea. Chiar nu te mai întorci la New York?

— Nu, n-am să mă mai întorc.

— Ei… murmură ea, privind înjur, prin sala de mese. Îi un local extraordinar aici.

Studie portretul celor trei femei, după care îi aruncă lui Sam o privire întrebătoare. Dar, cînd el nu făcu decît să mănînce mai departe, îşi trînti şervetul pe masă.

— Trebuie să mă duc acolo şi să-i cîştig iubirea, altfel n-o să am linişte.

— Nu cred că te-am văzut niciodată liniştită.

Totuşi, Sam se ridică şi el, făcîndu-i semn ospătarului.

— Ai timp pentru o mică plimbare prin sat.

— Nu, hai să mergem direct. Prefer să semnez cărţile acum şi să mă uit prin jur mai tîrziu.

O conduse prin holul hotelului, pînă pe trotuar.

— Nemaipomenită clădire, comentă Caroline, scrutînd *„Cafe Book";* apoi îşi îndreptă umerii, trăgînd aer în piept. Okay, hai s-o facem.

— N-o să se repeadă la tine cu ghearele, Caroline.

Sam aşteptă o pauză în trafic, şi o conduse pînă pe cealaltă parte a străzii.

— Şi ea doreşte la fel de mult ca tine că lansarea asta să aibă succes.

— Frăţioare, tu nu cunoşti deloc femeile.

Caroline intră în librărie şi clipi din ochi.

— Mamă! Ce mai magazin! O librărie de vis. Iar eu sînt pretutindeni. Iisuse, Sam, e plină. Numi

vine să cred că i-am zis *„coşmelie”.*

— Nu i-ai zis. Termenul folosit de tine a fost *„văgăună”*.

— Exact. Exact. Am menţionat cumva că sînt cretină?

— Da, cred c-ai spus-o. Lulu, dumneaei este Caroline Trump.

— Mă bucur că aţi venit la noi.

Lulu ambală o achiziţie, apoi îi întinse mîna.

— Vi se vînd cărţile, de parcă ar ieşi din modă. Pe ultima am citit-o săptămîna trecută. A avut o lovitură de teatru reuşită la sfîrşit.

— Mulţumesc. Îmi place la nebunie prăvălia asta, se învîrti Caroline în loc. Aş vrea să locuiesc

. Aici. O, Sam, ia uită-te la lumînările astea! Am nevoie de zece minute, ca să le văd pe toate…

După ce Caroline o zbughi, Sam se rezemă de tejghea, privind-o cu drag cum dispărea printre gondolele cu rafturi. Avu nevoie de un sfert de oră, dar reuşi s-o ducă la etaj.

— Ei, lui Lulu ai reuşit să-i cîştigi simpatia, comentă el.

— Ăsta n-a fost decît un cîştig colateral. Stocul e atît de inteligent compus – nu numai selecţia de cărţi, care-i impresionantă, ci şi cele secundare, înaltă clasă de sus şi pînă jos. Şi… ia te uită ce-i aicea!

În capul scării, se opri buimăcită.

Cafeneaua era deja plină de lume. Toate mesele

erau ocupate, ca şi scaunele aliniate pe lîngă pereţi. Prin rumoarea conversaţiilor, se auzi vocea calmă a Miei anunţînd numele autoarei şi ora evenimentului.

— Mă mir că nu m-a dat afară, murmură Caroline. Cred că-s pe puţin o sută de oameni aici.

— Dacă tot eşti hotărîtă să te simţi prost, am să-ţi spun c-a muncit pe brînci. Ascultă, mai bine spune-i agentului publicitar toate comentariile pe care le ai de făcut. Aducerea altor autori la „*Cafe Book*” va contribui mult la îndreptarea gafei pe care-ai făcut-o.

— S-a făcut. Okay, uite-o că vine.

Caroline făcu un efort să zîmbească şi porni spre Mia.

— Ai cea mai incredibilă librărie. Şi vreau să ştiu dacă pot să fac ceva’pentru a-mi compensa nesimţirea de adineaori.

— Nu te mai gîndi. Să te servesc cu ceva de băut, de mîncare? Ne mîndrim mult eu cafeneaua noastră.

— Iau doar o Cola dietetică, şi ne putem apuca de treabă.

— Am cîteva cărţi vîndute dinainte, dacă vrei să le semnezi înainte de lansare. Aşa, o să-ţi rămînă mai mult timp pentru plajă. Vino, să mergem în depozit…

Caroline o urmă. Văzuse destule culise de-ale librăriilor ca să recunoască o organizare fără

cusur.

— Toate astea sînt vîndute dinainte?

— Da. Cincizeci şi trei, la ultima numărătoare. Iar cele care au nevoie de dedicaţie specială… Mi s-a spus că dai dedicaţii speciale, nu?

— Sigur. Nici o problemă.

— Sînt în partea asta. Agentul publicitar mi-a spus că asta-i marca de pix…

— Stai o clipă…

Caroline îşi lăsă jos servieta şi se aşeză pe un taburet de lîngă tejghea.

— Niciodată n-am vîndut o sută de volume la o singură lansare.

— Înseamnă că acum ai să baţi recordul.

— Văd şi eu. La el cum văd că ai marca de pix care-mi place, şi că pe masa pentru autografe sînt trandafiri roz – florile mele favorite.

— Aşteaptă numai pîn-ai să vezi tortul.

— Tortul…?

Caroline părea uluită.

— Ai şi un tort? Mi-ai trimis spumant de baie şi lumînări, şi-ai mai venit şi să mă aştepţi la debarcader.

— Cum spuneam, ne face mare plăcere să te primim la noi.

— Încă n-am terminat. Magazinul, care e uluitor, apropo, este plin de oameni, şi un număr incredibil dintre ei ţin în mîini cărţile mele. Iar tu mă urăşti fiindcă am spus o prostie, din bădărănie

şi neatenţie.

— Nu, am fost foarte nemulţumită pentru că ai spus o prostie, din bădărănie şi neatenţie. Dar nu te urăsc pentru asta.

— Mia se duse la uşă, să ia paharul de Cola de la Pam.

— Şi pentru că am avut, cîndva, relaţii romantice cu Sam.

— Da, confirmă Mia pe un ton amabil, oferindu-i paharul. Pentru asta e normal să te urăsc.

— Mi se pare cinstit.

Caroline sorbi din Cola.

— Dar întrucît Sam şi cu mine nu mai sîntem decît prieteni, de peste patru ani, iar eu sînt măritată, şi fericită…

Îşi mişcă iar degetele mîinii stîngi.

— Şi, întrucît el a rămas ataşat de tine, care întîmplător eşti frumoasă, inteligentă şi mai tînără – decît mine, şi mai ai şi pantofii ăştia fabuloşi, concluzia e că eu te urăsc mai mult decît mă urăşti tu pe mine.

Mia stătu un moment pe gînduri.

— Mi se pare întru totul rezonabil.

Apoi, îi oferi pixul.

— Pe astea am să le deschid eu.

Patru ore mai tîrziu, Mia era în biroul ei, adunînd numere. Luni, cînd agentul publicitar avea s-o sune, avea să-l dea pe spate.

Nell intră şi se trînti pe un scaun, bătîndu-se

peste burta care începuse să i se rotunjească.

— A fost excelent. Uluitor. Extenuant…

— Am observat că, deşi s-au servit trataţii pe gratis, cafeneaua a avut vînzări bune.

— Mie-mi spui?

Nell căscă de-i trosniră fălcile.

— Voiai să calculezi totalurile?

— Pentru alea, vom aştepta pînă la ora închiderii. Totuşi, am total urile cărţilor Trump care s-au vîndut în prezenţa ei.

— Şi anume…?

— Titlul nou, inclusiv pre-vînzările? Două sute douăsprezece. Lista din urmă, tot inclusiv pre-vînzările? Trei sute trei.

— Nici nu-i de mirare c-a ieşit de-aici arătînd şocată de bombe. Felicitări, Mia. A fost extraordinară, nu-i aşa? Amuzantă şi prietenoasă în timpul discuţiilor… Mi-a plăcut foarte mult.

— Da, răspunse Mia, bătînd cu un pix în marginea biroului. Şi mie. A fost încurcată cu Sam.

— O…

Nell se îndreptă în scaun.

— A…

— După ce am cunoscut-o, mi-e uşor să înţeleg de ce l-a atras. E foarte deşteaptă, urbană, energică… Nu sînt geloasă.

— N-am scos o vorbă.

— Nu sînt geloasă, repetă Mia. Aş vrea doar să

nu-mi fi plăcut chiar atît de mult.

— Ce-ar fi să vii cu mine acasă? O să mîncăm o îngheţată de fructe şi-o să stăm de vorbă despre bărbaţi.

— Mi-am depăşit deja cantitatea de zahăr pe ziua de azi, motiv pentru care sînt încă iritabilă. Du-te tu, eu mai am de terminat aici. Pe urmă, am să mă duc şi eu acasă şi-am să dorm douăsprezece ore în şir.

— Dacă te răzgîndeşti, invitaţia rămîne valabilă.

Nell se ridică în picioare.

— Ai avut un succes uluitor, Mia.

— Într-adevăr. Cu toţi am avut.

Se întoarse spre tastatură şi lucră pînă la ora şase. Ocupîndu-se de problemele practice, avea ocazia să chibzuiască bine – şi să admită că vibraţiile care încă o străbăteau n-aveau să se potolească de la sine.

Date fiind variantele dintre care putea să selecţioneze, nu avea nici un motiv de a n-o alege pe cea care o atrăgea cel mai mult.

Capitolul 15

— Mia.

Glasul lui Sam era îngroşat, somnoros.

— Allaina. Aşa de gingaşă, aşa de frumoasă… Stai cu mine în noaptea asta. Vreau să mă trezesc alături de ţine, mîine dimineaţă.

Inima ei trepidă, dar cînd vorbi, vocea-i era calmă şi energică.

— Vorbeşti în gaelică.

— Hmm?

— Vorbeşti în gaelică, repetă, înghiontindu-l uşor în umăr. Ceea ce înseamnă că eşti gata să adormi peste mine.

— Nu-i adevărat.

Sam se rezemă în coate, ca s-o poată privi.

— Mi se învîrteşte capul din cauza ta.

O sărută pe frunte, apoi pe vîrful nasului.

Unei asemenea afecţiuni dezinvolte era greu să-i reziste.

— Şi mie. Dar acum trebuie să mă duc.

— Hmm…

Jucîndu-se alene cu părul ei, Sam îi studie faţa.

— Mă tem că nu pot să te las. Iar dacă încerci, iar va trebui să fiu aspru cu tine. Şi ştii bine că ţi-a plăcut.

— Te rog.

Mia îi împinse pieptul, încercînd să se elibereze.

— Chiar că ţi-a plăcut.

Aplecîndu-se, o muşcă uşor de umăr.

— Poate că, în împrejurările astea specifice, mi s-a părut… excitant. Aveam nevoie de un debuşeu pentru energia excesivă pe care a adunat-o în mine vraja din noaptea trecută.

— Mie-mi spui?

Îi prinse bărbia în palmă.

— Totuşi, mai spune-mi. Vorbesc serios. Vreau să aud mai multe despre asta. Dar, pe moment, sînt lihnit. Ţie nu ţi-e foame? Mi-a mai rămas nişte mîncare chinezească la pachet.

— Yummy. Dar…

— Mia, avem de vorbit.

— De obicei, nu vorbitul e activitatea normală cînd zăcem goi în pat, iar tu eşti încă în mine.

— Se poate şi vorbi.

Îşi strecură mîinile pe sub şoldurile ei şi i le ridică, afundîndu-se şi mai adînc.

— Spune-mi c-ai să rămîi.

Miei i se întretăie respiraţia.

— Nu pot să…

— Vreau să te văd urcînd din nou.

Începu să-i frămînte şoldurile, cu mişcări lente şi sigure.

— Lasă-mă doar să mă uit la tine.

Nu-i dădea de ales. Îi exploata slăbiciunile, îi secătuia complet voinţa, cu tandreţea lui necruţătoare.

O privi cum capitula, cum se lăsa în voia lui, a ei însăşi, a creşterii senzaţiilor. Iar cînd ajunse pe creastă – creasta unui val lung – unduirea îl străbătu şi pe el. Şi o ridică, ţinînd-o strîns.

— Rămîi.

Cu un oftat, Mia îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Aş mînca ceva.

Terminară repere mîncarea chinezească, apoi

mai căutară şi alte resturi. Cînd ajunseră să cotrobăiască printr-o cutie de cereale, foamea le mai trecuse. Sam luă o ultimă mînă de orez glasat.

— Magie puternică şi sex bun. Nimic nu se compară cu combinaţia asta, ca să-ţi stimuleze pofta de mîncare.

— Am mîncat două brioşe, un sandviş, o prăjitură şi o farfurie de rotini. Şi toate astea, înainte de sex! Dă-mi şi mie…

Luă cutia din mîinile lui şi începu să scormonească prin ea, adăugînd:

— A fost o vrajă de mare putere.

— Iar acum, că am curăţat lună bucătăria de toate produsele comestibile, hai să facem plimbarea aia prin pădure.

— Se face tîrziu, Sam.

— Mda, e cam tîrziu.

O luă de mînă.

— Şi o ştim amîndoi.

Coborî privirea spre picioarele ei goale.

— Întreit nu văd cum ai putea să mai mergi undeva cu pantofii ăia pe care-i aveai în picioare, poate-ar fi mai bine s-o luăm înspre plajă, nu către pădure. Ca să-ţi menajăm picioarele.

— Sînt obişnuită să umblu desculţă prin pădure.

Cel mai bine era să accepte. Atîta vreme cît stăteau de vorbă, sau mîncau, sau se seduceau unul pe altul, nu era nevoie să se gîndească la faptul că-l iubea sau la ceea ce avea de făcut.

— Vrei să-ţi explic vraja, şi nu-s sigură că pot.

— Nu mă interesează sforile şi butoanele.

O trase după el, peste peluză, spre cărarea cufundată în umbre.

— Dar aş dori să ştiu, mai întîi, de cînd ştii că ai o asemenea putere.

— Nici nu sînt sigură că ştiam… cu adevărat. Am simţit-o. Ca şi cum aş fi avut înăuntrul meu un comutator pe care aşteptam să-l apăs.

— Nu e chiar atît de simplu.

— Nu e deloc simplu.

Simţea mirosul copacilor şi al mării. Şi, într-o asemenea noapte, se putea simţi şi mirosul stelelor – ca o atingere răcoroasă peste simţuri…

— Am lucrat la ea, am studiat-o, am practicat-o… M-am adunat. Înţelegi ce vreau să zic.

— Mai înţeleg şi că în viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

— Eu toată viaţa m-am pregătit.

Iar în ultimii zece ani, adăugă ea în gînd, a fost singura mea iubire.

— Şi totuşi, n-am putut s-o termin. Nu era tocmai destul.

Îndîrjirea îi înăspri vocea.

— Dar am s-o termin.

— Aici avem o problemă. Ceea ce-ai făcut a fost periculos, pentru tine. Şi nu era nevoie să fie.

— Riscuri minime.

— Dacă mi-ai fi spus ce puteai face, ce e clar că

plănuiai să faci, dacă aveai ocazia, m-aş fi putut pregăti. Aş fi putut să te ajut. Dar nu-mi doreşti ajutorul.

Mia nu spuse nimic, în timp ce trecea pe lîngă pîrîiaşul cu maluri pline de măselariţă.

— De mult nu m-am mai gîndit să mă folosesc de ajutorul tău.

— M-am întors de peste două luni, Mia.

— Şi ai lipsit mai mult de zece ani. În intervalul ăsta, am învăţat să fac multe fără să te am aproape. Fără să am pe nimeni aproape, adăugă ea, căci şi Ripley se rupsese de mine şi de ceea ce împărtăşiserăm, în aceeaşi perioadă. Am luat darul pe care-l primisem şi l-am cizelat, l-am şlefuit, l-am cultivat…

— Într-adevăr, aşa ai făcut. Mă întreb ce-ai fi făcut dacă rămîneam aici.

Mia se răsuci spre el, mai furioasă decît ar fi fost de aşteptat, căci şi ei îi trecuse prin minte aceeaşi întrebare.

— Asta-i o nouă justificare raţională? O nouă scuză pentru ceea ce-ai făcut?

— Nu, răspunse el, înfruntîndu-i furia cu calmul cel mai desăvîrşit. Am plecat din motive cu totul egoiste. Iar asta nu pare să schimbe cu nimic rezultatele. Eşti mai puternică decît ai fi fost altfel.

— Şi vrei să-ţi mulţumesc?

Îl privi, înclinîndu-şi capul.

— Poate că ar fi cazul. Poate a sosit timpul să recunosc că plecarea ta a fost cel mai bun lucru care se putea întîmpla, pentru amîndoi. Vedeam în tine începutul şi sfîrşitul vieţii mele, şi tot ce se afla între ele. Dar n-a fost aşa. Am trăit fară tine.

Şi, indiferent dacă tu rămîi aici sau pleci, voi continua să trăiesc şi să lucrez. Să exist. Acum mă pot bucura de tine fară să-mi mai fac iluzii. E un cîştig plăcut, să mă împărtăşesc cu cineva care înţelege puterea şi care nu aşteaptă nimic în schimb, decît plăcere pentru plăcere.

Îl provocă, aşa cum şi intenţionase.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti. Te-ai întrebat de ce-am ţinut neapărat să avem întîlniri romantice. Voiam să-ţi arăt, şi poate să-mi dovedesc şi mie însumi, că între noi există mai mult decît sex.

— Sigur că da.

Calmă din nou, Mia porni iar.

— Există magie, un trecut comun… Şi, deşi iniţial n-am crezut, o iubire împărtăşită pentru insulă. Avem aceiaşi prieteni…

— Şi noi am fost prieteni, cîndva…

— Avem relaţii amicale şi acum.

Mia trase aer în piept.

— Cum trăiesc oamenii fară să aibă marea în apropiere? Cum pot respira?

— Mia.

Mîna lui îi atinse vîrfurile firelor de păr.

— Cînd am făcut dragoste, n-am vrut să-ţi cer să-mi împărtăşeşti magia. N-a fost calculat.

— Ştiu.

Deşi se oprise din mers, rămase întoarsă cu spatele spre el.

— De ce m-ai lăsat?

— Pentru că te-ai fi oprit. Însemna ceva pentru mine, să te opreşti atunci cînd ţi-o ceream eu. Şi, cred, fiindcă-mi lipsea. Împărtăşirea puterii surescitează şi împlineşte.

— N-a mai fost nici un altul, în toţi anii ăştia?

— N-ai dreptul să mă întrebi aşa ceva.

— Într-adevăr. Aşa că, în schimb, am să-ţi spun ceea ce nu mă întrebi tu pe mine. Numai pe tine te-am avut. Pe nimeni altcineva, în acelaşi fel.

— Nu contează.

— Dacă nu contează, continuă el, luînd-o de braţ înainte de a putea pleca din nou, ar trebui să mă poţi asculta. N-am reuşit niciodată să te uit, şi dacă eram cu cîte o altă femeie, nici nu se compara cu ceea ce fusese între noi. Fiecare dintre ele merită mai mult decît îi puteam oferi eu. Mai mult nu le puteam dărui, pentru că nici una din ele nu erai tu.

— Nu e nevoie să-mi spui toate astea…

— Am eu nevoie. Toată viaţa te-am iubit. Nici o vrajă, nici o incantaţie, nici un efort de voinţă nu mi-a putut fi de vreun folos ca să schimb asta.

Inima ei se poticni în piept. Avu nevoie de toate

puterile ca să şi-o pună iar în echilibru.

— Dar ai încercat.

— Am încercat. Cu femeile, cu călătoriile, cu munca… Mi-e peste putere să nu te iubesc.

— Şi crezi, Sam, că fie şi dacă numai inima mea ar fi în pericol, aş putea iar s-o tom în mîinile tale?

— Atunci, ia-o pe a mea, doar, şi atît. Oricum nu fac nimic altceva cu ea.

— Nu pot. Nu ştiu cît demult din tot ce simt e un ecou a ceea ce a fost. Şi cît din combinaţie e furie. Mai mult, continuă Mia, întorcîndu-se cu faţa spre el, nu ştiu cît de mult din ceea ce crezi tu că simţi e real. Acum totul e în joc, iar emoţiile tulburi sînt periculoase.

— Emoţiile mele nu sînt tulburi. Au fost, mult timp…

— Ale mele sînt, de-acum. Şi am învăţat să mă detaşez de ele. Ţin la tine. Legătura e prea puternică ea să poată fi altfel. Dar nu vreau să mă îndrăgostesc iar de tine, Sam. Iar hotărîrea asta îmi aparţine. Dacă n-o poţi accepta, atunci ar fi mai bine să păstrăm distanţa.

— Pot accepta că asta e hotărîrea ta, pentru moment. Dar voi încerca tot ce-mi stă în putere pentru a te determina să te răzgîndeşti.

Mia îşi aruncă mîinile în sus, frustrată.

— Trimiţîndu-mi flori, mergînd la picnicuri? Toate astea sînt nimicuri, iluzii…

— Sînt romantice.

— Nu vrem romantism.

— N-ai încotro. Eram prea tînăr şi prost ca să-ţi dăruiesc totul atunci. Acum sînt mai matur şi m-am învăţat minte. A fost o vreme cînd mi-era greu să-ţi spun că te iubeam. Nu-mi ieşea de la sine de pe limbă. Şi-n nici un caz nu era o frază folosită prea des în casa mea.

— Nu vreau să-mi spui.

— Mereu ai spus-o tu prima.

Îi văzu surprinderea pe faţă.

— Nu ţi-ai dat seama niciodată de asta, nu-i aşa? Nici cînd nu ţi-am putut-o spune, decît dacă o spuneai tu. Vremurile se schimbă. Şi oamenii se schimbă. Unii au nevoie de mai mult timp decît alţii. Îmi dau seama că am aşteptat, Mia, făcînd din nou manevre, ca s-o spui tu prima. Aşa mi-era mai uşor. Obişnuiai să faci ca totul să-mi fie al naibii de uşor.

— Noroc că lucrurile s-au schimbat. Iar acum, trebuie să plec. S-a făcut tîrziu.

— Mda, e tîrziu. Te iubesc, Mia. Şi pot s-o spun şi de-o mie de ori, pîn-ai să mă crezi.

O durea să audă. O durere scurtă, ascuţită. Se folosi de ea pentru a-şi păstra inima calmă şi vocea rece.

— Mi-ai mai înşirat vorbe şi înainte, Sam. Neam îndrugat vorbe unul altuia, şi n-au fost de ajuns. Nu-ţi pot dărui ceea ce doreşti.

Şi o luă la fugă pe cărare, îndepărtîndu-se de el.

— Nu poţi, repetă Sam. Încă.

Nu se opri pînă la maşină. Nu intră în casă ca să-şi ia pantofii – nici măcar nu se gîndi la ei. Nu se gîndea decît să plece, să fugă cît mai repede, pînă i se liniştea din nou minţile.

Îşi îngăduise să-l iubească din nou. Sau, mai bine zis, inima ei o lăsase baltă tocmai cînd era cel mai vulnerabilă. Dar problema asta o privea numai pe Ea, şi avea s-o rezolve.

Raţional, rezonabil, dacă atitudinea de a-l iubi era alegerea cea mai potrivită, n-avea să-i distrugă fericirea.

Dacă faptul de a-l auzi spunîndu-i că o iubea era soluţia, cum s-ar fi putut compara asta cu o lovitură în inimă?

N-avea să devină iar o victimă a propriilor ei emoţii. O dată fusese de ajuns. N-avea să se avînte în iubire pe negîndire, punîndu-se în pericol pe sine însăşi şi tot ceea ce conta.

Echilibru, îşi spuse – echilibru şi gîndire limpede. Erau esenţiale cînd, avea de-a face cu decizii pe viaţă şi pe moarte. Poate că sosise vremea să-şi ia cîteva zile libere, să se adune. Se suprasolicitase pe sine prea mult, în ultima vreme. Avea nevoie să fie singură cu sine însăşi.

Singură.

— Cum adică, s-a dus?

Iritată că era trezită din somn înainte de opt şi jumătate, duminică, în singura zi din săptămînă

cînd putea dormi în voie, Ripley se uită încruntată spre receptor.

— A plecat de pe insulă.

Lui Sam îi pulsa o venă în gît, făcînd că vorbitul să-i fie aproape dureros.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu… Christoase!

Ripley se ridică în capul oaselor, frecîndu-şi faţa cu o mînă.

— Nici nu m-am trezit bine… De unde ştii că nu mai e pe insulă? Poate că s-a dus doar la o plimbare, pe jos ori cu maşina…

Ştia, îşi spuse Sam, fiindcă stătuse concentrat asupra ei, iar ruperea conexiunii îl trezise din somn. Data viitoare, îşi spuse el înverşunat, n-avea să mai limiteze legătura doar la perimetrul insulei.

— Ştiu şi gata. Azi-noapte am fost împreună. Nu mi-a spus nimic despre vreun plan de a se duce pe continent.

— Mă rog, nici pe mine nu mă plăteşte să-i fiu secretară. V-aţi certat, sau ceva?

— Nu, nu ne-am certat.

Conflictele dintre ei nu se puteau reduce la un cuvînt atît de simplist.

— Dacă ai idee unde s-o fi dus…

— N-am.

Totuşi, îngrijorarea din glasul lui îşi făcu efectul.

— Ascultă, mai bine întreab-o pe Lulu. Mia nu s-ar duce nicăieri fără s-o anunţe. Probabil o fi

plecat doar ca să-şi cumpere cîte ceva, şi – încruntată, Ripley privi din nou receptorul din care se auzea tonul.

— Ei, la revedere şi ţie…

De data asta, nu mai pierdu vremea cu telefonul, ci sări în maşină şi porni direct spre Lulu. Abia dacă observă că schimbase culoarea zugrăvelii, din portocaliul dovleac pe care şi-l amintea de cînd era mic, într-un violent intens. Alergă la uşa de la intrare şi ciocăni.

— Ai două secunde să-mi spui de ce m-ai trezit tocmai cînd visam că dansez cu Charles Bronson, amîndoi goi. Altfel, am să-ţi trag un şut în…

— Unde-i Mia? se răsti el.

Blocă uşa cu o mînă, înainte ca Lulu să i-o poată trînti în faţă.

— Spune-mi doar că e bine.

— Şi de ce n-ar fi?

— Ţi-a zis unde se ducea?

— Şi dacă-mi zicea, tot nu ţi-aş spune.

Lulu îi simţi furia şi teamă.

— Încearcă doar un hocus-pocus cu mine, şi nu numai c-am să-ţi trag un şut în cur, da’ am să mai şi şterg pe jos cu el. Şi-acum, şterge-o.

Scîrbit de sine, Sam se retrase. După ce uşa i se trînti în faţă, se aşează pe treptele verandei, cu capul rezemat în mîini.

Oare el o alungase? Era vreun soi de glumă proastă pe care soarta continua să le-o facă, astfel

încît dacă unul dintre ei iubea atît de mult, celălalt se simţea nevoit să dea bir cu fugiţii?

Nu conta. Nu acum. Acum, nu conta decît că 1Mia era în siguranţă.

Cînd auzi uşa deschizîndu-se iar, rămase pe loc.

— Nu e nevoie să-mi spui unde e, ce face sau de ce a plecat Am nevoie doar să ştiu că e totul în regulă cu ea.

— Şi ai vreun motiv să crezi că s-ar putea să nu fie?

— Am supărat-o, aseară.

Trăgîndu-şi nasul, Lulu se apropie şi-i dădu un şut scurt cu piciorul gol.

— Trebuia să-mi închipui. Ce i-ai făcut?

— I-am spus c-o iubesc.

La spatele lui, Lulu îşi ţuguie buzele.

— Şi ea ce-a avut de spus la treaba asta?

— Că nu vrea s-audă, în linii mari.

— E o femeie cu cap, replică ea – şi imediat se simţi prost; mai prost decît i-ar fi convenit. Şi-a luat cîteva zile libere, atîta tot. Pe continent – face nişte cumpărături, se răsfaţă… Nu i-ar strica să se decompreseze puţin, dacă vrei să ştii părerea mea. A lucrat zi şi noapte.

— Bine.

Sam îşi frecă palmele de coapsele blugilor, apoi se întoarse cu faţa spre ea.

— Okay. Îţi mulţumesc.

— I-ai spus c-o iubeşti ca s-o zăpăceşti de cap?

— I-am spus c-o iubesc fiindcă ăsta-i adevărul. Zăpăceala nu era decît un cîştig colateral.

— Nu ştiu de ce naiba mi-ai plăcut dintotdeauna.

Sam o privi şocat.

— Serios…?

— Dacă n-o făceam, aş fi luat pielea de pe tine fiindcă ţi-ai pus mîinile pe fetiţa mea. Mă rog, acum e prea tîrziu, mai spuse ea, înfigîndu-şi mîinile în claia de păr, ca să se scarpine în cap. Intră să bei o cafea.

Prea intrigat ca s-o refuze, Sam o urmă în bucătărie.

— Mereu m-am întrebat de ce nu locuieşti în casa de pe faleză.

— În primul rînd, fiindcă niciodată nu i-am suportat pe Devlinii ăia pompoşi şi plini de ei înşişi.

Scoase cafea cu linguriţa dintr-o cutie în formă de purceluş.

— Nu mă deranja să petrec acolo cîteva zile, cînd erau plecaţi în cîte una din călătoriile lor, dar în rest, aveam nevoie de o casă a mea proprie. Altfel, s-ar fi putut să-i înăbuş cu pernele, în somn.

— Şi cînd a plecat… definitiv?

— La cîteva luni după tine.

— La cîteva… Dar Mia avea nouăsprezece ani atunci.

— Tocmai urma să împlinească douăzeci. A pornit spre… dracu-n praznic. În timpul anului

ăluia, ai mai venit aici o dată sau de două ori – de formă, dacă vrei să ştii părerea mea. Mia a împlinit douăzeci şi unu de ani, şi cu asta, gata. Probabil au considerat că-şi făcuseră datoria.

— Niciodată n-au făcut nimic, declară Sam. Numai tu ai făcut, totul.

— Aşa e. A fost a mea de cînd mi-a pus-o în braţe bunică-sa. Şi încă mai e a mea, repetă Lulu, aruncîndu-i o privire provocatoare, peste umăr.

— Ştiu. Şi mă bucur.

— Poate că la urma urmei tot ai un dram de minte în creierul ăla al tău cît nuca, remarcă ea, turnînd apă dintr-un ibric roşu ca o cireaşă, în filtrul de cafea. Oricum, după ce-au plecat de pe insulă, Mia m-a întrebat dacă nu voiam să mă mut la ea. Avea loc destul. Dar mie-mi place la mine acasă, şi-i place şi ei să stea acolo de una singură..

Îl privi lung, în timp ce aparatul rîgîia şi bolborosea.

— Te gîndeşti să încerci s-o convingi să te lase să te muţi acolo, cu ea?

— Ăă… încă n-am gîndit atît de mult în perspectivă. — Nu te-ai schimbat prea mult, aşa-i? Mereu te-ai întors la punctul de pornire.

— Şi care să fie punctul ăla de pornire?

— Fata aia, replică Lulu, înfigîndu-i un deget în piept. Fata mea. Vrea să se mărite, şi să aibă copii. Vrea un bărbat lîngă care să-şi poată trăi întreaga viaţă, la bine şi la rău, nu unul care să

pălească în clipa cînd vine vorba de căsătorie. Aşa cum faci tu acum.

— Căsătoria nu e singurul angajament serios…

— Crezi c-o poţi duce de nas cu chestii de-astea, sau doar încerci să te minţi singur?

— Există destul oameni care-şi onorează obligaţiile şi fară ceremonia asta legală. Mia şi cu mine nu prea sîntem tradiţionalişti…

Privirea pîrjolitoare a lui Lulu îl făcu să se simtă iar ca în adolescenţă, cînd o aducea pe Mia seara acasă după ora stingerii.

— Dar, în orice caz, nu m-am gîndit prea mult la problema asta. În momentul de faţă, nici măcar nu se simte comod cînd îi spun că sînt îndrăgostit de ea.

— Frumos discurs. Numai vorbe goale şi umflate cu aer, dar sunau aproape drăguţ.

— Ce-i aşa de important la o căsnicie? întrebă el. Şi tu eşti divorţată.

— Cu asta, m-ai prins.

Amuzată, Lulu scoase din dulap două căni de un galben vesel.

— Ce ciudată mai e şi viaţa asta… Nu-ţi dă nici un fel de garanţii. Îţi plăteşti banii, şi iei ce-ţi alegi.

— Mda…

Deprimat din nou, Sam luă cană cu cafea.

— Cu siguranţă, pe-asta am mai auzit-o.

Capitolul 16

Intenţionase să se relaxeze, să tîrguiască, să petreacă o zi la băi sau într-un salon. Intenţionase să-şi folosească mintea cît mai puţin posibil, timp de trei zile şi trei nopţi. Să se concentreze asupra propriului ei bine fizic şi emoţional.

Nu intenţionase să consume atîta timp şi eforturi pentru a obţine aprobarea de a vizita închisoarea federală unde era deţinut Evan Remington.

Dar, întrucît o făcuse, acum nu mai putea decît să-şi explice raţional decizia. Nu mai avea timp. Dacă soartă o ducea la Remington, avea să urmeze acel drum. Nu se afla în nici un pericol real şi exista posibilitatea, oricît de slabă, ca să se aleagă cu un cîştig de pe urma vizitei.

Aşa că acum îl privea peste masa lăsată, împărţită pe mijloc de o baricadă de geamuri blindate. Ridică receptorul telefonului în acelaşi timp cu el.

— Domnule Remington. Îţi mai aminteşti de mine?

— Tîrfa, şuieră el.

— Da, văd că-ţi aminteşti. Iar lunile pe care le-ai petrecut aici nu te-au bine-dispus cu nimic.

— Am să ies curînd.

— Aşa-ţi spune?

Se aplecă spre geam, adîugînd mai încet:

— Minte.

Pe obrazul lui începu să tresară un muşchi.

— Am să ies curînd, repetă el. Iar tu ai să mori.

— L-am învins de două ori – şi, doar acum cîteva nopţi, a fugit de mine cu coada între picioare. Nu ţi-a spus?

Ştiu ce-o să se întîmple. Am văzut. Cum o să muriţi toţi urlînd. Tu nu vezi?

Un moment, Mia văzu – imaginea reflectată în geamul dintre ei. Furtuna clocotitoare, fulgerele şi trăsnetele, vîrtejurile de vînt, în timp ce marea se deschidea ca o gură flămîndă, pentru a înghiţi toată insula.

— Îţi arată ceea ce-ar vrea el să se întîmple, nu realitatea.

— O am pe Helen.

Glasul lui deveni visător, ca al unui copil care repetă o poezie de grădiniţă.

— O să se tîrască înapoi la mine. O să plătească pentru cum m-a înşelat, cum m-a trădat.

— Nell a ajuns prea departe pentru tine. Uită-te la mine. La mine! îi porunci ea; nu-l mai lăsa să se atingă de Nell nici măcar cu gîndul. Numai cu mine ai de-a face. Se foloseşte de tine, Evan. La fel cum s-ar folosi de o marionetă, sau de un căţel mic şi rău. Se foloseşte de furia ta, de boala ta. O să se distrugă cu asta. Iar eu te pot ajuta.

— O să te reguleze înainte să te omoare. Vrei să vezi cum?

Totul se întîmplă fulgerător. Durerea îi sfîşie sînii, ca şi cum nişte gheare i s-ar fi înfipt în carne. O lance de gheaţă i se înfipse între picioare, dintr-o mişcare violentă. Nu ţipă, deşi în gît i se ridică un răcnet de furie şi oroare. În schimb, îşi trase puterea în jurul ei ca pe o armură. Lovi cu ea ca şi cum ar fi fost un pumn.

Capul lui Remington se smuci înapoi, iar ochii i se holbară, şocaţi.

— El foloseşte, spuse ea calmă. Tu plăteşti. Credeai că ameninţările şi vicleşugurile mă vor face să tremur? Eu fac parte dintre Cele Trei. Ceea ce am în mine e dincolo de puterile tale. Pot să te ajut. Pot să se scap de oroarea pe care ţi-o pregăteşte. Dacă ai încredere în mine şi te ajuţi şi tu singur, te pot apăra de el. Pot să te protejez, ca să nu se mai folosească de tine şi nici să nu-ţi facă vreun rău.

— De ce?

— Ca să mă salvez pe mine însămi şi ceea ce iubesc, te-aş salva şi pe tine.

Evan se apropie de geam. Din receptor i se auzea respiraţia hîrîită. Un moment, Mia simţi un val de milă sinceră.

— Mia Devlin…

Îşi linse buzele, după care şi le răsfrînse într-un zîmbet larg, dement.

— O să arzi! Ca o vrăjitoare, arsă pe rug! chicoti, chiar în timp ce gardianul se repezea să-l

oprească.

— O să se uite la tine cum ai să mori urlînd. Deşi Remington scăpă din mînă receptorul cînd paznicul îl trase înapoi de la vorbitor, Mia îi mai auzi rîsul nebunesc mult timp după ce uşa se trînti în urma lui.

Rîsul unui suflet osîndit, îşi spuse ea.

Sam avea o întîlnire cu contabila. Veniturile creşteau, dar şi cheltuielile, şi întreţinerea. *„Magick Inn”* mergea în pierdere pentru prima oară în treizeci de ani, dar Sam ştia că nu pentru mult timp. Rezervase locuri pentru două convenţii în. Toamnă şi, împreună cu pachetul pentru vacanţa de iarnă pe care-l pregătea, se aştepta să recupereze o parte din pierderi.

Pînă atunci, putea şi avea să-şi investească în continuare propriii bani în hotel.

Dacă hotelul şi insula se duceau la fund în cîteva săptămîni, astea n-aveau să se întîmple din cauza lipsei lui de credinţă.

Şi unde naiba era Mia? Nu putuse aştepta să plece la cumpărături pînă cînd îşi asigurau mai bine vieţile, destinele şi yiitorul?

De cîte perechi de pantofi avea nevoie femeia asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu fusese decît o scuză ca să scape de el. Îi spusese că o iubea, iar ea fugise ca un iepure.

Se încruntă spre propria lui semnătură, scrisă doar pe jumătate, pe corespondenţa din faţa lui.

— Cretinule, mormăi.

— Poftim?

— Nimic.

Clătină din cap spre asistenta lui şi-şi termină semnătura.

— Verifică broşurile de iarnă, doamnă Farley, îi spuse, în timp ce semnă următoarea scrisoare. Vreau să fiu sigur că se fac toate corecturile pînă la sfîrşitul lunii. Mîine vreau să mă întîlnesc cu şeful departamentului de vînzări. Găseşte-mi o oră liberă.

Doamna Farley îi răsfoi calendarul.

— Sînteţi liber la unsprezece şi la două.

— La unşpe. Şi trimite un referat la întreţinere… de cît timp eşti măritată?

— Vreţi să ştiţi de cît timp sînt măritate toate femeile de serviciu?

— Nu, doamnă Farley. De cît timp eşti dumneata măritată?

— Am împlinit treizeci şi nouă de ani de căsnicie, în februarie trecut.

— De treizeci şi nouă de ani. Şi cura faci?

Doamna Farley îşi lăsă pixul jos şi-şi scoase ochelarii.

— Aş zice că merge cam la fel ca alcoolismul. Zi cu zi…

— Niciodată nu m-am gîndit în felul ăsta. La căsnicie ca la un viciu.

— Ca o condiţie, în orice caz. Şi mai e şi o

sarcină care are nevoie de atenţie şi efort, de cooperare şi creativitate.

— Nu mi se pare deosebit de romantic.

— Nimic nu e mai romantic decît să-ţi trăieşti viaţa, cu toate urcuşurile şi coborîşurile ei, alături de un om pe care-l iubeşti. Un om care te iubeşte şi el, şi te înţelege. Şi la bine, şi la rău.

În voce i se simţea o undă de iritare.

— Unii oameni se aşteaptă să le pice toate pară mălăiaţă. O clipă nu le trece prin minte că s-ar putea să fie nevoie să se urce şi ei naibi-n pom, să mai şi cadă de vreo două ori, să se-aleagă mai cu un cucui, mai cu-o vînătaie, înainte să ajungă la pară. Fiindcă, dacă para merită s-o culeagă, atunci merită şi să rişte să-şi rupă gîtul.

Se ridică în picioare, nervoasă.

— Trebuie să transcriu referatul ăsta.

Sam era atît de surprins, încît nici n-o strigă să-i spună că nu apucase să-i dicteze nici un referat.

— Aşa păţeşti cînd te-apuci să conversezi despre căsătorie, îşi spuse el cu glas tare. Ţi se-nfurie asistenta şi te pune la punct. Şi ştiu cum să mă urc în copaci. M-am căţărat în destui, la viaţa mea.

Chiar atunci, avea senzaţia că stătea agăţat de o creangă care trosnea, gata să se rupă, şi mai avea mult pînă să ajungă la cea mai mălăiaţă pară.

Luă un dosar, cu gîndul de a-şi îngropa frustrările în muncă. Şi simţi că se aprindea o lumină înăuntrul lui.

Mia se întorsese pe Insula Celor Trei Surori.

O sunase pe Lulu, de pe feribot, şi se informase despre librărie şi despre veştile de pe insulă. Le sunase şi pe Ripley şi Nell. Întrucît cel mai potrivit mod de a le povesti întrevederea cu Remington era în timpul unei mese civilizate la ea acasă, în seara următoare, trebuia să treacă pe la *„Island Market*", după nişte provizii.

Pe Sam încă nu-l sunase.

Avea să-l sune. Îşi împinse căruciorul spre raionul de crudităţi, în căutarea sparanghelului. Imediat ce se hotăra cum să se poarte cu el, avea să-l sune.

Viaţa mergea mult mai lin dacă avea planuri clare, dar şi flexibile.

— Tot mai faci cumpărături?

Şi, uneori, îşi dădu ea seama, în timp ce se întorcea şi se uita la Sam, soarta nu se mulţumea să aştepte pînă-şi formula ea toate planurile.

— Consider cumpărăturile o muncă în curs de desfăşurare.

Alese o salată verde, apreciind din ochi roşiile romane.

— E o oră cam ciudată ca să vezi un om de afaceri în magazinul alimentar.

— Mi s-a terminat laptele.

— Sînt destul de sigură că n-ai să-l găseşti în raionul de crudităţi.

— Mă gîndeam să-mi iau şi o pară. O pară

mălăiaţă şi bine coaptă.

Mia continuă să-şi aleagă produsele de care avea nevoie pentru salată.

— Prunele arată bine pe ziua de azi.

— Uneori, numai un anumit fruct merge.

Îşi lăsă degetele să se joace în părul ei.

— Te-ai simţit bine în călătorie?

— A fost… productivă.

Întrucît o făcea să se simtă stînjenită, coti cu cîrciorul la lactate.

— Am găsit un mic magazin Wicca foarte drăguţ. Avea un sortiment excelent de borcane pentru plante.

— Nu strică niciodată să-ţi mai iei.

— Exact părerea mea, îi dădu ea dreptate şi luă o litră de lapte.

— Mulţumesc.

Sam îi luă laptele din mînă şi-l puse sub braţ.

— Ce-ar fi să iei cina cu mine diseară? Ca să-mi povesteşti mai pe larg.

Nu se comporta, aşa cum se aşteptase ea. Nu era furios pentru plecarea ei neaşteptată, nici nu o întreba unde fusese şi ce făcuse. Ca rezultat, Mia se simţea vinovată şi mică.

Era abil al naibii.

— De fapt, diseară vine la mine Lulu, ca să ne ocupăm de nişte probleme de-ale magazinului. Dar mîine dau un mic dineu, şi voiam să te invit şi pe tine.

Puse în cîrcior o mică roată de caşcaval.

— Am cîteva lucruri de discutat cu toată lumea. La ora şapte îţi convine?

— Sigur.

Sam se aplecă şi-i cuprinse obrazul în mîna liberă, depunîndu-şi buzele peste ale ei. Încet, cald, stăruind cu sărutul pînă cînd acesta deveni, din amical, mai potrivit pentru dormitorul de-acasă.

— Te iubesc, Mia.

Degetele lui o mîngîiară pe obraz, înainte de a se retrage.

— Ne vedem mîine.

Mia rămase pe loc, cu mîinile încleştate pe mînerul căruciorului, privindu-l pe Sam cum se îndepărta cu o litră de lapte sub braţ.

Ani de zile, atîţia ani, ar fi fost în stare să dea orice numai pentru ca el să se uite la el aşa cum tocmai o făcuse, şi să-i spună că o iubea, exact pe acel ton.

Iar acum, că o făcuse, de ce trebuia să-i fie atît de greu?

De ce trebuia să-i vină să plîngă?

Lulu se aşeză la volanul vechii sale broscuţe Volkswagen portocalii. Din noaptea cînd făcuse acea neaşteptată baie în mare, se simţea în siguranţă, apărată, stăpînă pe viaţa ei.

Nu ştia cu ce farmece o înconjuraseră Ripley şi Nell, dar funcţionau ca… ei bine, ca prin farmec.

Indiferent cum se putea numi ameninţarea care plutea asupra insulei, fetele aveau să-i vină de hac.

Totuşi, se simţea mai bine ştiind că Mia revenise pe insulă – şi, deşi era o pastilă greu de înghiţit, prezenţa lui Sam o liniştea şi mai mult.

Băiatul se purtase ca un idiot, îşi spuse ea, în timp ce străbătea satul, iar din boxe se auzea Pink Floyd. Dar pe-atunci fusese un puştan. Şi ea făcuse destule prostii în tinereţe.

Şi toate o aduseseră aici. La drept vorbind, şi pe Sam îl aduseseră toate faptele sale înapoi pe Insula Celor Trei Surori şi la Mia.

Singurul lucru care conta era fericirea Miei. Dacă Sam Logan era cheia acesteia, atunci af fi trebuit să facă bine să se achite onorabil.

Fie şi împins de Lulu în şuturi, de la spate.

Ideea o făcu să zîmbească larg, în timp ce pornea pe drumul de pe faleză. Şi nu observă ceaţa care se forma şi se rostogolea în urma ei.

Cînd muzica fu acoperită de paraziţi, aruncă o privire spre radio şi dădu o palmă nervoasă în micul casetofon instalat dedesubt.

— Fir-ai să fii, să nu-mi faci figuri tocmai cînd cîntă *„The Wall”*, rablă afurisită!

Răspunsul, un urlet prelung şi gros ce răsună din difuzoare, îi făcu mîinile să tresară pe volan. Maşina se cutremură, în timp ce prin ferestrele deschise năvălea înăuntru ceaţa, rece ca moartea.

Cu un ţipăt, apăsă automat pe frînă, în timp ce vederea i se întuneca. În loc să se oprească, maşinuţa aceleră. Volanul vibra, apoi începu să se învîrtească singur. Deşi părea un şarpe alunecos şi îngheţat, Lulu trase de el cu putere. Urletul cauciucurilor se suprapuse peste al ei, cînd întrezări marginea falezei.

În faţa ei, parbrizul se acoperi de stele – spărturi în gheaţă. Apoi, stelele se înnegriră.

Lingura cu care Mia amesteca sosul pentru pastele făinoase căzu din mîna ei amorţită. Viziunea îi ţipă prin minte, numai sunet şi furie. Gîtlejul i se comprimă, ca şi cum i l-ar fi strîns o mînă încleştată, în timp ce se răsucea din faţa aragazului, luînd-o la fugă.

Ieşi din casă, orbită de panică, şi văzu ceaţa murdară învolburîndu-se în spatele micii maşini portocalii, pe drumul care urca spre casa ei. În clipa următoare, maşina coti, scăpată de sub control, spre marginea falezei.

— Nu, nu, nu!

Spaima îi şterse din minte orice gînduri, punîndu-i un gol în stomac.

— Ajutor… ajutor… începu ea să intoneze, în timp ce se chinuia să-şi regăsească puterile prin zidul terorii.

Adună tot ce avea, tot ce era – şi-şi împinse magia spre maşina care tocmai lovea parapetul, răsturnîndu-se ca o jucărie împinsă de mîna unui

copil.

— Rezistă, rezistă…

O» Doamne, nu mai putea gîndi…

— Suflă aer, vino vînt, pod întinde… N-o lăsa, apăr-o, strîns o prinde… Te rog, te rog… îşi continuă ea incantaţiile. O plasă, o punte, un zid într-o parte, s-o apere de căderea spre moarte…

Gîfîind, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, parcurse în fugă ultimii mersi spre locul unde maşina zăcea rezemată de balustrada ruptă, peste golul căscat deasupra stîncilor de departe, jos.

— Nu va lua ce mi-e drag mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Cînd ajunse la parapet, vocea i se frînse.

— Lulu!

Maşina stătea într-un echilibru precar, balansîndu-se pe balustradă frîntă. Vîntul chemat de Mia îi flutura părul, în timp ce trecea peste barele metalice.

— Nu pune mîna!

Strigătul o făcu să se răsucească în loc, spre Sam, care tocmai sărea din maşina lui.

— Nu ştiu cît timp poate să reziste. Am simţit o alunecare, în mine…

— Poţi s-o ţii.

Sam îşi croi drum în contra vîntului şi se opri lîngă ea, pe margine.

— Concentrează-te. Trebuie să te concentrezi. Eu am s-o scot de-acolo.

— Nu, ea mea…

— Tocmai asta e.

O apucă de braţe, zgîlţîind-o. Marginea falezei putea să se surpe în orice moment, cu maşină cu tot, şi cu ei doi.

— Asta e. Ţine-o în loc. Eşti singura destul de puternică pentru asta. Treci peste balustradă.

— N-am s-o pierd! strigă Mia. Şi nici pe tine!

Cu picioarele tremurîndu-i, escaladă balustradă. Mîinile îi tremurau la fel de tare, cînd şi le ridică. Şi văzu ceaţa începînd să se adune din nou. O văzu conturînd silueta întunecată a lupului.

Trupul îi încremeni. Furia o străpunse pe dinăuntru, risipind spaima.

— N-o să fie a ta.

Mîna pe care o întinse era fermă de-acum. Privea în faţă lupul, simţind pe umeri apăsarea magiei pe care o chema.

— Pe mine poate reuşeşti să mă iei, cum mi-o fi soarta. Dar, jur pe tot ce sînt şi pe tot ce am, n-ai s-o iei şi pe ea.

Lupul mîrîi, pornind înainte. Putea să-i ia viaţa atunci, pe loc, şi să se termine totul. Magia ei avea să reziste. Riscă să arunce o privire spre Sam şi văzu, cu groază-n suflet, că o scotea din maşină pe Lulu, care era plină de sînge. Iar maşina se înclina şi mai mult, oscilînd.

Cu un ultim efort, se expuse, rămînînd lipsită de apărare, în timp ce-şi împingea toate forţele spre

marginea falezei.

Iar lupul se pregăti să sară asupra ei.

În clipa cînd o atacă, din ea ţîşni un val de energie, lovindu-l ca un trăsnet. Cu un urlet furios, fiara se mistui în ceaţă.

— La surorile mele nu te-aşteptaseşi, aşa-i? Lepădătură!

Vîntul absorbea ceaţa, în timp ce Ripley şi Nell săreau din maşini, chiar înainte ca Mia s-o ia la fugă spre Sam.

Acesta o ţinea pe Lulu în braţe. Marginea falezei se sfărîma sub picioarele lui făcîndu-l să cadă înainte, în timp ce o bucată de pămînt se prăbuşea în mare. Mia îl prinse tocmai cînd maşina se înclină pentru ultima dată, rostogolindu-se în gol. În clipa cînd Sam reuşi să treacă peste balustradă, rezervorul de benzină explodă.

— E vie… bîigui el.

— Ştiu.

Mia sărută Obrazul alb al lui Lulu, apoi îi puse o mînă pe inimă.

— O s-o ducem la clinică.

Capitolul 17

În faţa clinicii de urgenţă, unde văzduhul era calm şi briza înmiresmată, Nell tratã zgîrieturile de pe picioarele lui Mia..

— Ai şaizeci de milioane de perechi de pantofi,

declară Ripley, în timp ce se învîrtea prin jur, nervoasă ca o pisică, şi alergi desculţă peste cioburi.

— Da. O prostie, nu-i aşa?

Nu simţise cioburile intrîndu-i în picioare, cînd fugise spre maşina accidentată. Acum, sub îngrijirile blînde ale lui Nell, nu mai simţea nici o durere.

Tonul lui Ripley deveni mai potolit.

— Poţi să Cedezi, dacă nu te mai ţin curelele, îi spuse ea, punîndu-i o mînă pe umăr. Ai tot dreptul.

— Oi fi avînd dreptul, dar n-am nevoie. Îţi mulţumesc, o să fie totul bine.

Un moment, Mia închise ochii, aşteptînd să se simtă mai sigură pe sine.

— I-am examinat rănile. O să se înfurie foc pentru maşină, dar în rest n-a păţit mare lucru. Niciodată nu m-am aşteptat, nu m-am gîndit, că putea fi atacată în felul ăsta. Folosită în felul ăsta.

— A atacat-o pe ea, ca să te atace pe tine, preciză Ripley. Cum spunea şi Mac…

— Mac? Ce vrei să zici?

În ciuda protestelor lui Nell, Mia se ridică în picioare. Percepu o tresărire şi deveni albă ca hîrtia.

— I s-a mai întîmplat şi altceva înainte… Pe plajă…

Furioasă, o apucă pe Ripley de braţe.

— Ce i s-a întîmplat?

— Nu da vina pe ea, dă-o pe noi toţi.

Nell se ridică, trecînd lîngă Ripley.

— Nu voia să ştii, şi am fost de acord.

— Ce să ştie? întrebă Sam, în timp ce se apropia, aducînd o tavă cu cafele.

— Cum aţi îndrăznit să-mi ascundeţi ceva care avea legătură cu Lulu? Se răsuci Mia spre el, parcă gata să-l muşte.

—Nu ştia, îi întrerupse Nell. Nici lui nu i-am spus.

În sfîrşit, Ripley le povesti totul, vorbind foarte repede. Sub ochii ei, obrajii palizi ai Miei se înroşeau de furie.

— Putea să moară! Am lăsat-o singură! Am lăsat-o aici, şi m-am dus pe continent. Credeţi c-aş mai fi plecat, dacă ştiam c-o luase la ochi? Naţi avut nici un drept, nici un drept, să mă excludeţi din asta.

— Îmi pare rău…

Nell îşi ridică mîinile, apoi le lăsă să cadă la loc.

— Am făcut cum am crezut că era cel mai bine. Am greşit.

— N-aţi greşit chiar atît de mult, interveni Sam. Trebuie să recunoşti adevărul, Mia, adăugă el. Pe faleză, în seara asta, ai fost cît pe ce să pierzi, pentru că ţi-ai împărţit energiile şi ai rămas fără apărare.

— Crezi că nu mi-aş da viaţa ca s-o apăr, pe ea sau pe altcineva apropiat?

— Da, îi atinse el obrazul, iar cînd Mia îşi smuci capul, nu făcu decît să se apropie, pentru a-I lua ferm faţa în mîini. Şi ea. N-are dreptul să se gîndească la tine?

— Nu pot vorbi despre asta acum… Trebuie să mă duc la ea…

O luă din loc, pornind spre uşă – dar, cînd o deschise, se mai opri o dată.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, îi spuse ea lui Sam. N-am să. Uit niciodată.

Mai tîrziu, în timp ce Mia stătea lîngă patul lui Lulu. Ripley şi Nell intrară încet în cameră. O vreme, domni tăcerea.

— Vor s-o ţină pînă mîine, spuse Mia într-un tîrziu. Din cauza loviturii la cap. N-a fost deloc încîntată, dar e destul de slăbită ca să nu se opună prea mult. Şi braţul…

Fu nevoită să se oprească pentru cîteva momente, ca să-şi recapete suflul.

— E o fractură simplă. Va sta în gips cîteva săptămîni, dar o să fie bine.

— Mia, începu Nell, ne pare atît de rău…

— Nu, clătină Mia din cap, fără să-şi ia ochii de la faţa lovită a lui Lulu. Acum în: am mai calmat, şi m-am gîndit bine. Înţeleg ce-aţi făcut, şi de ce. Nu sînt de acord. Noi formăm un cerc, şi trebuie să-l preţuim şi să-l respectăm – şi pe fiecare dintre noi în parte. Dar mai ştiu şi cît de încăpăţînată şi convingătoare poate să fie Lulu.

Pleoapele acesteia tresăriră, iar vocea i se auzi subţire şi răguşită:

— Nu vorbiţi despre mine de parcă n-aş fi aici.

— Tu să taci, îi ordonă Mia. Nu vorbesc cu tine.

Totuşi, îi luă mîna într-a ei.

— Slavă Domnului că va trebui să-ţi cumperi

O maşină nouă. S-a terminat, în sfîrşit, cu mini-monstruozitatea aia.

— O să-mi găsesc alta la fel ca ea.

— Nu mai poate exista nici una la fel.

Dar, dacă exista totuşi, avea să i-o găsească ea, anume, îşi spuse Mia.

— Să nu le faci gît la feţele astea, mormăi Lulu.

Îşi deschise un ochi învineţit, dar îl închise la loc, căci vedea ca prin ceaţă.

— Au făcut ce le-am spus eu să facă. Respectă persoanele mai în vîrstă.

— Nu sînt supărată pe ele – numai pe tine.

Mia îşi apăsă buzele pe dosul mîinii ei.

— Duceţi-vă acasă, le spuse ea celorlalte două. Spuneţi-le bărbaţilor voştri că n-am să-i transform în broscoi, în viitorul apropiat.

— O să ne întoarcem dimineaţa.

Nell veni lîngă pat şi sărută fruntea lui Lulu.

— Te iubesc.

— Nu-ţi lăsa balele pe mine. Am doar cîteva cucuie.

— Nasol…

Cu vocea cam îngroşată, Ripley continuă, în

timp ce o săruta pe obraz:

— Fiindcă şi eu te iubesc, chiar dacă eşti o piticanie urîtă şi ciufută.

Cu un chicotit slab, Lulu îşi desprinse mîna nevătămată din strînsoarea lui Nell şi le făcu semn să plece.

— Hai, duceţi-vă, caţelor ce sînteţi…

După plecarea lor, se foi în pat, cam agitată.

Îngrijorată. Mia o întrebă:

— Ai dureri?

— Nu pot să stau bine.

— Imediat…

Ridicîndu-se, Mia îşi trecu degetele peste faţa lui Lulu şi braţul pus în gips. Murmură încet, în timp ce o mîngîia, pînă cînd Lulu oftă.

— Mai bine aşa, decît cu medicamente… Parc-aş pluti… Şi-mi amintesc atîtea…

Uşurată, Mia se aşează la loc.

— Dormi acum, Lulu.

— O să dorm… Tu, du-te acasă. N-are nici un rost să stai aici şi s-auzi cum sforăi.

— Da, imediat ce adormi.

Dar mai rămase un timp şi după aceea, stînd de veghe în lumina slabă.

Şi tot acolo era, veghind-o, şi dimineaţa, cînd Lulu se trezi din somn.

— Nu era nevoie să vii mai devreme.

— Zaek trebuie să aducă maşina poliţiei.

Nell o ajuta pe Mia să pună masa, admirînd

frumosul serviciu de porţelan vechi.

— În perioada asta a anului, nici nu ştii cînd îl cheamă la cîte-un caz. Şi voiam s-o văd şi pe Lulu.

— A trebuit să lac uz de temperament, vinovăţie şi ameninţări ca s-o conving să stea două zile într-una din camerele de musafiri: Ai fi crezut c-o băgăm în puşcărie.

— Îi place să aibă spaţiul ei. Spuse Nell.

— O să-l poată avea din nou. Cînd se va mie mai bine pe picioare.

Nell îşi trecu o mînă peste părul Miei.

— Tu cum o mai duci?

— Bine.

În lunga noapte de veghe avusese timp destul să se gîndească. Şi să facă planuri.

Auziră zgomotul uşii de la intrare trîntindu-se.

— Asta trebuie să fie Ripley, spuse sec Mia. 'Nu numai că nu se deranjează să ciocănească, dar şi trebuie musai să trîntească uşa. Am. Să-i duc o tavă, sus, şi lui Lulu. Pe urmă, cred c-o să luăm nişte aperitiv în grădină, cît mai e vreme bună.

În timp ce Mia pornea spre intrare să-şi salute oaspeţii. Nell se gîndi cît de tipic mergeau lucrurile. Venise s-o încurajeze pe Mia, şi cînd colo Mia era cea care-i încuraja pe toţi.

— Aşa că, papagalul ăla, zice: *„Da, doamnă ofiţer, n-am furat cooleru' plin cu bere. Voiam să-1 mut doar."*

Ripley luă încă o furculiţă de paşte făinoase,

apoi continuă:

— Cînd i-am explicat că asta nu explică de ce duhnea a Budweiser şi avea trei cutii goale lîngă el, pe nisip, a zis că poate-o fi băut cineva berea în timp ce el dormea. Probabil acelaşi cineva o fi turnat berea şi-n el, fiindcă era pulbere, şi nu trecuse de trei dup-amiază.

— Şi ce i-ai făcut? o întrebă Zack.

— L-am amendat pentru consum de alcool într-un loc public, şi pentru că făcuse gunoi pe jos. De furtul coolerului l-am iertat, fiindcă proprietarii n-aveau chef de complicaţii. Oricum, şi ei îşi puseseră un cooler cu bere într-un loc interzis, de la bun început…

— Auzi acolo, clătină din cap Sam. Să bea bere pe plajă…

— Legea e lege, declară Ripley cu încăpăţînare.

— Categoric. Nici unul dintre noi n-a strecurat vreodată un bax pe plajă.

— Îmi amintesc de cineva care şterpelise o sticlă din cel mai bun scotch al lui taică-său, zîmbi Zack. Şi cît de generos a împărţit-o cu amicii. Şi în continuare s-a fript.

— Vorbeşte în numele tău, îl ameninţă Ripley cu furculiţa. O singură duşcă din chestia aia mi-a fost de ajuns. Şi să mai vorbeşti de poşirci.

— Ce mai fată, comentă fratele ei.

— Aşa o fi, da’ n-am fost eu aia care-a încasat-o cînd am ajuns acasă.

— Adevărat, aveam optsprezece ani, îşi aminti Zack, şi mama tot mi-a luat pielea de pe fund.

— Şi pe urmă, a luat-o şi de pe-al meu.

Simpla amintire îl făcu pe Zack să se strîmbe.

— Iisuse, cît mai putea să mă terorizeze femeia aia. Orice-ai fi făcut, ştia încă înainte să termini. Iar dacă nu ştia, tot scotea adevărul de la tine. Te privea în ochi şi nu te slăbea pînă nu mărturiseai tot.

— Aşa o să fie şi cu copiii mei. O şansă n-o să aibă, comentă Ripley, privindu-l înfumurată pe Mac, care-i acoperi mîna cu a lui.

Prin mintea Miei trecu un fulger, scurt şi strălucitor.

— Eşti însărcinată.

— Auzi…

Ripley ridică paharul cu apă.

— Nell nu-i singura care ştie să şi-o tragă.

— Un copilaş! sări Nell în picioare, începînd să danseze în jurul mesei, pentru a-şi arunca braţele pe după gîtul lui Ripley. E minunat! Ce mai mod de a ne da o asemenea veste!

— De-azi după-amiază mă tot gîndesc cum să vă spun.

— I-auzi!

Cu un zîmbet lat de-o milă, Zack întinse mîna s-o tragă pe Ripley de coadă.

— Am să fiu unchi.

— Deocamdată, mai ai de exersat vreo două luni

ca să-nveţi să fii tătic.

Printre glume şi felicitări, Mia se ridică şi o cuprinse pe Ripley în braţe, strîns.

— Sînt doi, îi şopti ea.

— Doi…?

Ripley rămase cu gura căscată.

— Doi? repetă ea, în timp ce se retrăgea. Vrei să zici că…

Se clătină, coborîndu-şi privirea spre abdomenul plat.

— I-auzi…

— Doi ce? întrebă zîmbind Mac, care tocmai bea vinul pe care i-l turnase Sam în pahar.

Treptat, pe chip i se văzu cum vestea îşi făcea efectul, lăsîndu-l şocat.

— Doi…? Gemeni…? Avem doi, acolo? Cred că trebuie să stau jos…

Se aşează şi o luă pe genunchi.

— Doi dintr-o lovitură. Ce mişto!

Mia se aplecă şi-l sărută pe obraji.

— O să fie în siguranţă. Pot să văd încă de pe-acum. Duceţi-vă în living şi faceţi-vă comozi. Am să aduc cafea – şi ceai, pentru viitoarele mame. Ripley, va trebui să mai reduci cafeină.

— E ceva în neregulă, comentă Sam, cînd Mia se duse în bucătărie, nu numai incidentul cu Lulu o apasă.

— E preocupată pentru copii.

Cu. O mînă rezemată pe abdomen, Ripley

încerca să şi-i imagineze pe cei doi gemeni.

— E mai mult decît atît. Mă duc s-o ajut la pregătitul cafelelor.

O găsi stînd în uşa deschisă, cu privirea spre ploaia uşoară de vară care-i scălda grădinile.

— Vreau să te ajut.

— Nu e nevoie.

Sam se apropie de ea.

— Nu la cafele mă refer. Vreau să te ajut.

— M-ai ajutat destul.

Îl luă de mînă, strîngîndu-i-o cu putere pentru un moment.

— Ieri ţi-ai riscat viaţa pentru o fiinţă care mi-e dragă. A avut încredere în mine şi-n ajutorul meu, ca să vă ţin în siguranţă în timp ce o salvai.

— Am făcut singurul lucru care putea fi făcut.

— Singurul lucru pe care-l puteai face tu, Sam. Tu fiind tu însuţi.

— Să lăsăm asta. Vreau să te ajut cu ceea ce te frămîntă acum.

— Nu poţi. În orice caz, nu acum. Asta-i lupta mea, iar acum am în joc mai mult decît oricînd. Tot ceea ce contează pentru mine e aici în casă, în seara asta. Iar el e acolo, afară, pîndind… îl simţi? şopti ea. Chiar în afara cercului meu. Dă tîrcoale, se îndeasă… Aşteaptă.

— Da. Nu vreau să stai singură aici.

Cînd Mia dădu s-o ia din loc, o luă ferm de umeri, întorcînd-o cu faţa spre el.

— Mia, orice-ai crede, ai simţi sau ai vrea de la mine, eşti prea deşteaptă ca să împingi la o parte puterea pe care o pot adăuga pe lîngă a tai. Şi ştii sigur că nici unul dintre noi n-ar fi putut-o salva singur pe Lulu.

— Aşa e, expiră ea scurt. Ştiu.

— Dacă nu vrei să stau cu tine, am să mă culc într-una dintre camerele de musafiri, sau pe afurisita aia de canapea. O ai pe paznica ta ca un dragon – iar un braţ fracturat n-o s-o oprească. Să nu crezi că încerc să mă culc cu tine, acum.

— Ştiu. Lasă-mă să mă gîndesc. În seara asta, avem alte lucruri de discutat;

N-avea decît să creadă ce voia, îşi spuse Sam, în timp ce Mia se îndepărta de el, ca. a termine de făcut cafeaua. Avea să rămînă cu ea. Chiar şi dacă trebuia să doarmă afară, în maşină.

Le servi cafele şi felii de tort cu frişcă, apoi făcu un lucru pe care Nell n-o mai văzuse făcîndu-l niciodată, în tot timpul de cînd se cunoşteau.

Trase draperiile, acoperind ferestrele.

— Ne pîndeşte. Spuse ea. Sau încearcă. Am intenţionat să fac un gest grosolan şi dispreţuitor.

O palmă măruntă în obraz. Măruntă, repetă ea, aşezîndu-se să-şi bea cafeaua, dar satisfăcătoare, îi datorez mai mult decît o pălmuţă, pentru ceea ce i-a făcut lui Lulu.

Şi avea să-i dea mai mult. Mult mai mult. Cu vîrf şi-ndesat.

— Trebuie să spun că momentul a picat foarte prost. Ar fi trebuit să sărbătorim vestea pe care ne-au adus-o Ripley şi Mac. Şi o vom face.

Era ca o regină, îşi spuse Sam. O regină războinică, vorbindu-le trupelor. Nu era sigur ce părere avea despre o asemenea imagine – dar, în timp ce se concentra asupra ei, îngustîndu-şi unghiul vizual, simţi un gol în stomac.

— Unde te-ai dus, Mia? Cînd ai plecat de pe insulă, unde-ai fost?

Îi văzu strălufgerarea surprinsă de pe faţă şi-şi dădu seama ce reuşise s-o ia pe nepregătite. Şi, din acest motiv, întinse mîna prin acea deschizătură îngustă şi trase afară mai mult. Suficient cît să fie nevoit să se ridice în picioare.

— La Remington? Te-ai dus să-l vizitezi pe Remington? ’

— Da.

Mia sorbi din cafea, adunîndu-şi gîndurile, în timp ce emoţiile din cameră se înteţeau şi se: învolburau în jurul ei.

— Ei, dar e nemaipomenit! E de-a dreptul nemaipomenit!

La auzul exclamaţiei explozive a lui Ripley, Mia îi aruncă o privire rece.

— Tu eşti aia care mă bate mereu la cap să fiu cît mai prudentă şi controlată, continuă Ripley. Şi bine pregătită.

— Exact. Şi am fost. N-am fost nici nechibzuită,

nici proastă.

— Iar eu aşa sînt?

Cu un gest mic şi elegant, Mia ridică din umeri.

— Aş zice mai degrabă că tinzi să fii nepăsătoare. Ducîndu-mă să-l vizitez mi-am asumat un risc calculat, pe care aveam nevoie să mi-l asum.

— Ai avut tupeul să ne muştruluieşti aseară fiindcă nu-ţi spuseserăm despre Lulu, şi pe urmă ai ţinut secretul ăsta numai pentru tine!

— Nu prea, replică senină Mia. Iată că vă spun ce-am făcut şi ce s-a întîmplat. De bunăvoie şi nesilită de nimeni.

— Nu trebuia să te duci singură.

Vocea lui Nell era calmă şi, prin asta, cu atît mai convingătoare.

— N-aveai dreptul să te duci singură.

— Nu sînt de acord. Sentimentele lui Remington faţă de tine ar fi împiedicat orice posibilă discuţie. Temperamentul lui Ripley ar fi avut toate şansele să precipite o confruntare atunci şi acolo, pe loc. Dintre toate trei, eu sînt cea mai capabilă să tratez cu el. Şi în momentul de faţă am mai multă nevoie decît voi două s-o fac.

— *Sîntem patru, le reaminti Sam tuturor.*

— *Ba sîntem şase, naibii!* interveni Zack, care pînă în acel moment nu spusese nimic. Trebuie că de-acum încolo să ţii minte că sîntem şase. Îi ordonă el Miei. Puţin îmi pasă dacă tu poţi s-

arunci cu căcaturi de-alea de fulgere din vîrfurile degetelor, şi noi nu. Cu totul, sîntem şase în toată povestea asta.

— Zack…

— Tu să taci! se răsti el la Nell, care-l privi cu gura căscată. Apoi se întoarse iar spre Mia.

— Crezi că dacă-n camera asta sîntem doi care nu putem să fluierăm după vînt sau să tragem jos luna de pe cer, ori ce-aţi mai fi făcînd voi acolo, o să ne punem palma-n cur? Şi eu am în joc la fel de mult ca tine, Mia. Şi încă mai sînt şeriful Insulei Celor Trei Surori.

— Şi eu mă trag din ele, la fel ca voi, se amestecă şi Mac, atrăgînd privirea Miei spre el. N-am ceea ce aveţi voi, dar mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii studiind acele fenomene. Faptul că ne daţi aşa deoparte nu este numai arogant, ci şi jignitor.

— E doar un mod în plus de a dovedi că nu aveţi nevoie de nimeni altcineva.

Mia îşi impuse să-l privească pe Sam drept în ochi.

— Nu asta a fost intenţia mea. Îmi pare rău dacă aici am ajuns. Îmi pire rău, repetă, ridicînd mîinile spre a-i indica pe toţi cei din cameră. Nu m-aş fi dus să-l vizitez dacă nu eram sigură că-i pot face faţă. În acel moment şi în acele împrejurări.

— Tu nu greşeşti niciodată, aşa-i? se răsti Sam.

— O, am greşit şi eu, de multe ori.

Pentru că simţea cafeaua prea amară pe limbă, îşi puse ceaşca deoparte.

— Dar în legătură cu asta n-am greşit. Nu mi-ar fi putut face nici un rău.

Îşi alungă din minte amintirea ghearelor şi a frigului.

— Remington e folosit, iar ura lui, nebunia lui, constituie o unealtă puternică. Exista o şansă să comunic cu el, să-l pot izola, cu cooperarea lui, să închid acea sursă de energie. El nu e decît un canal, o conductă, continuă ea, privindu-l pe Mac în aşteptarea confirmării Dacă închidem valva, ca să zic aşa, puterea slăbeşte.

— E o teorie validă.

— Mă aia în ele de teorii, îi întrerupse Ripley. Zi ce s-a întîmplat.

— E dus prea departe de pe lumea asta. Crede toate minciunile, toate făgăduinţele. Şi s-a condamnat singur. Dar asta e o slăbiciune, această foame de a cauza durere şi nefericire. Singularitatea acestui scop e în mod inerent tarată. În cele din urmă, se va distruge de la sine. Dar cred că putem, şi ar trebui, să grăbim procesul. După cele întîmplate ieri, trebuie să contribuim şi noi cumva. N-am să-mi mai asum nici un risc cu Lulu, şi atîta vreme cît nu va putea ajunge la mine, o s-o atace tot pe ea.

— Cu asta cred că ai dreptate, interveni Mia.

— Sentimentele tale pentru ea ar putea fi

considerate ca o slăbiciune. Un tendon al lui Ahile.

— Atunci, vom acţiona mai devreme – pentru că e o slăbiciune. Este tot o armă.

— Un atac preventiv? sugeră Sam.

— Vorba vine, dădu Mia din cap. O mişcare – mai degrabă ofensivă, decît defensivă. Mă gîndesc de cîtva timp la asta. Ştiu, fară nici o urmă de îndoială, că puterile lui cresc în timp. De ce-am aştepta pînă-n septembrie, acordîndu-i un răgaz atît de îndelungat ca să-şi adune forţele împotriva noastră? Cu tine, Ripley şi Nell, avem reprezentate toate cele patru elemente. Avem o viaţă nouă, un cerc nou în interiorul celui vechi – trei copii care poartă vechiul sînge, aşteptînd să se nască. Asta-i o magie foarte puternică. O vrajă de alungare, cu ritual complet.

— Legenda cere altceva, îi reaminti el. Îţi cere să faci o alegere.

— Sînt conştientă de asta. Sînt conştientă de toate interpretările şi de toate nuanţele. De toate riscurile şi sacrificiile. Cercul nostru nu e spart, aşa cum a fost al lor. Puterea noastră nu s-a împuţinat, ca a lor.

Vocea îi deveni dură şi tăioasă ca de oţel.

— Atacînd-o pe Lulu, n-a făcut decît să-mi dea un motiv în plus ca să-l lichidez, pe orice căi va fi nevoie. Rolul meu va începe la momentul potrivit.

— Iar un ritual de alungare va fi o distracţie nemaipomenită, care e foarte posibil să le pună

capăt la toate. Mac?

— Vei avea nevoie de lună plină, adăugă Mac, cu fruntea încreţită în timp ce calcula. Asta înseamnă că nu mai ai prea mult timp la dispoziţie.

Mia se mulţumi să zîmbească – un zîmbet rece şi feroce.

— Am avut trei sute de ani.

Capitolul 18

— Ce nu le-ai spus celorlalţi?

— Nu mai e nimic de spus.

Mia stătea la masa de toaletă, periindu-şi părul. Ştia că Sam n-avea să plece şi că degeaba l-ar mai fi contrazis.

Luptele infructuoase erau o risipă de energie. Intenţiona să şi-o conserve pentru momentele cînd conta cel mai mult.

— Dacă te-ai gîndit că o vrajă de alungare ar întoarce valul împotriva lui, înseamnă că înainte ai mai încercat una.

— Înainte, tu n-ai fost aici.

— Sînt aici din mai. Şi va veni o vreme cînd n-ai să-mi mai arunci asta în faţă?

— Ai dreptate.

Mia îşi puse peria deoparte şi se ridică să deschidă uşile balconului, spre noaptea ploioasă.

— Mă repet şi e enervant. Şi era mult mai eficient, înainte de a te fi iertat.

— M-ai iertat, Mia?

Ploaia era caldă, minunat de blîndă. Şi totuşi, Miei îi era dor de furtună.

— Am privit în trecut, încercînd să-i văd obiectiv pe cei doi tineri de-atunci. Fata era atît de absorbită de băiat, încît nu-şi dădea seama că încă nu era pregătită. Tot ceea ce li s-a întîmplat a fost şi din vina ei, nu numai dintr-a lui.

— Iar eu ştiam că am să mă întorc.

— Lasă că nici tu nu te-ai grăbit.

— N-aveam să revin la tine. Şi pe insula asta, la fel cum plecasem. Că fiul lui Thaddeus Logan. Tînărul Logan. Asta-mi atîrna ca un lanţ de gît, şi eram hotărît să rup lanţul. Mai aveam nevoie şi să-mi fac un rost în viaţă. Pentru mine. Şi pentru tine. Nu, lasă-mă să termin, îi ceru el, cînd văzu că voia să intervină. Tu ai avui înainte toate visurile, toate scopurile, toate răspunsurile. Acum, le aveam şi eu pe ale mele. Pentru mine. Hotelul nu e doar o proprietate imobiliară..

— Ştiu.

Dădu din cap.

— Poate că ştii. Dintotdeauna a fost al meu, parţial simbol, parţial pasiune. Aveam nevoie să dovedesc că mă întorceam aici cu mai mult decît un nume şi un drept din naştere. În ultimii cinci ani, de nenumărate ori m-am pregătit să pornesc

la drum, şi de fiecare dată mă oprea cîte ceva. Nu ştiu dacă eu însumi mi-o făceam, sau soarta –

dar ştiu că, pînă anul ăsta, încă nu-mi venise sorocul.

— Întotdeauna ai avut mai mult decît un nume şi u, n drept din naştere.. S-ar putea, însă, ca înainte să nu le fi văzut niciodată.

— Iar asta ne aduce în momentul prezent.

— Şi eu am nevoie să stabilesc dacă pasul pe care-l fac acum îmi aparţine mie, sau sorţii. Poţi să dormi aici, dacă vrei. Eu mă duc să văd ce face Lulu. Pe urmă, vreau să stau un timp sus, în turn, înainte de a mă duce la culcare.

Frustrarea îl făcu să strîngă pumnii.

— Îţi cer o şansă de a-ţi dovedi că poţi avea din nou încredere în mine, că mă poţi iubi din nou. Vreau să trăieşti cu mine, să fii cu mine, ştiind că orice altceva aş putea să fac sau să nu fac, niciodată nu te voi mai răni cu deliberare. Şi nu-mi acorzi prea mult spaţiu.

— Pe-asta pot să ţi-o promit. După luna plină, după ritual, totul se va schimba. Nu vreau să vin în contradicţie cu tine. Nu ne-o putem permite.

— Asta-i altceva.

O luă de braţ, în timp ce trecea pe lîngă el.

— Şi nu e numai atît.

— Mai mult nu-ţi pot da acum.

Îl privi drept în ochi.

— Vrei să-mi cîştigi încrederea, să cred în tine. Atunci, va trebui ca şi tu să ai încredere în mine, să crezi în mine la fel de profund.

— O voi face, dacă-mi promiţi că n-ai să-ţi asumi nici un risc, fără cerc şi fără mine.

— Cînd se va pune problema, o să am nevoie de cerc. Iar cercul te include şi pe tine.

— În regulă.

Dacă asta era tot, avea să se mulţumească şi cu atîta. Pentru moment.

— Pot să mă duc pînă în bibliotecă?

— Te rog.

După ce se asigură că Lulu dormea liniştită, Mia ieşi în ploaia blîndă. Putea să vadă, de la acea înălţime, tot ceea ce era al ei. Aproape absentă, ridică o mînă spre cer şi lăsă puterea să-i vibreze prin braţ. Culese un fulger din noapte şi-l azvîrli ca pe o lance, printr-un nor de vapori.

Apoi se răsuci pe călcîie şi intră în tumul ei.

Trasă cercul, aprinzînd lumînări şi tămîie. Avea să caute o viziune, dar nu voia să răzbată nici o ştire despre ea în afara cercului. Ceea ce avea în minte şi inimă putea fi folosit împotrivă ei, şi împotriva celor pe care-i iubea.

Mîncă plantele, bău din potir şi, îngenunchind în cere, în mijlocul unei pentagrame, îşi limpezi mintea. Şi-şi deschise al treilea ochi.

Furtuna pe care o simţise izbucni peste insulă şi, în pofida rafalelor de vînt, pămîntul era acoperit cu o ceaţă cenuşie subţire. Marea biciuia baza falezelor, în timp ce ea zburase deasupra, prin ploaia torenţiala, pe sub fulgere şi peste ceaţa

care se întindea, tot mai deasă.

Cercul ei se afla în poiana din mijlocul Insulei Celor Trei Surori. Surorile: se ţineau de mîini, iar mîinile ei erau şi ele în cerc. Ceaţa lacomă lingea marginile cercului, dai mai înainte de-acolo nu putea ajunge.

În siguranţă, îşi spuse ea, în timp ce îngenunchea în turn. În siguranţă şi puternică.

Simţea tremurul pămîntului dedesubt, duruitul cerului deasupra – şi propriile ei bătăi de inimă, în locul unde îngenunche şi unde se văzu pe sine însăşi.

Strigau pe rînd: pămîntul, aerul, apa, focul. Bogată era puterea. Se înălţa, săgeta în afară. Deşi sfîşia ceaţa, zdrenţele de negură se închegau la loc. Din ele ieşi lupul care-i purta semnul.

Cînd sări. Era singură pe faleză. Îi văzu ochii roşii arzători. Îşi auzi propria voce strigînd – cu disperare şi triumf – în timp ce-l înconjura cu braţele. Şi-l trăgea după ea, de pe faleză.

În timp ce cădea, văzu luna, plină şi albă, ivindu-se prin norii de furtună şi luminînd insula, deopotrivă cu strălucirea stelelor.

În tumul ei, îngenunche pe pardoseală, cu ochii înceţoşaţi de viziuni şi inima bubuindu-i în piept.

— Mi l-ai dăruit doar ca să mi-l iei înapoi?

Darul are un preţ, la urma urmei? I-ai fi lăsat pe cei nevinovaţi să sufere, mamă a inimii mele? Totul se reduce numai la sînge?

Se lăsă să alunece pe jos, ghemuită în cerc. Pentru prima şi ultima oară în viaţa ei, îşi blestemă harul.

— Îmi ascunde ceva.

Sam se plimba prin bucătăria casei în care crescuse.

— O ştiu.

— Ţi-o fi ascunzînd…

Mac făcu loc printre documentele întinse pe masa din bucătărie. Le studiaseră în timpul micului dejun, pînă cînd apăruse Sam.

’ – Azi-noapte a început să mă sîcîie ceva, dar nu-mi pot da seama ce anume. Am recapitulat tot ce am despre Cele Trei Surori: insula, femeile, descendenţii… Am citit tot jurnalul propriului meu strămoş. Şi simt că-mi scapă ceva. Un anumit unghi. Un… o… Ce cuvînt a folosit Mia?

O interpretare.

Sam împinse peste masă geantă pe care o adusese cu el.

— Poţi să le adaugi şi pe astea – cel puţin pînă. Va observa că i le-am luat din bibliotecă.

— Oricum voiam să arunc o privire peste ele.

Atent, cu respect, Mac scoase, din geantă un catastif vechi şi cu scoarţe zgîriate.

— Mia mi-a dat cale liberă să-i cercetez cărţile şi registrele.

— Atunci, ne vom folosi de asta cînd o să-mi facă gură că de ce le-am adus aici. Am să vorbesc şi cu

Zack.

Sam îşi zornăi mărunţişul din buzunar, începînd iar să se plimbe prin bucătărie.

— Familia Todd locuieşte pe insulă de cînd lumea, iar el a simţit tot timpul pulsul vieţii aici. Poate că, dacă reuşesc să găsesc întrebările potrivite, voi afla de la Zack răspunsurile corecte.

— Mai avem doar o săptămînă şi ceva pînă la luna plină.

— Începe să te îndopi, profesore, îi spuse Sam, uitîndu-se la ceas. Eu trebuie să mă duc la lucru. Dacă descoperi ceva, să mă anunţi şi pe mine.

Mac mormăi o încuviinţare, deja absorbit în lectura primului volum.

În loc de a se duce lă maşină, Sam îşi urmă instinctul şi coborî pe plajă, îndreptîndu-se spre peşteră.

Întotdeauna îl atrăsese ceva acolo, încă dinainte de a o fi cunoscut pe Mia. În copilărie, fugea de lîngă mama lui sau doică şi venea în peşteră – fie şi doar ca să se ghemuiască şi să doarmă. Îşi mai amintea şi acum cînd chemaseră poliţia să-l caute – avusese doar trei ani. ÎI găsise tatăl lui Zack, smulgîndu-l dintr-un vis în care dormea în braţele unei femei frumoase, cu păr roşu şi ochi cenuşii.

Îi cîntase în gaelică, o poveste în versuri despre un chipeş leopard-de-mare care iubise o vrăjitoare, apoi o părăsise ca să se întoarcă în adîncuri.

Intră în peşteră şi-i simţi mirosul. Ba nu, se corectă el, fascinat. Simţea mirosul amîndurora. Aroma slabă, de plante, a femeii care-i cîntase, şi parfumul mai profund şi mai bogat al celei pe care o iubea.

Mamă, o numise. Mia, în noaptea cînd o văzuseră plecînd de acolo cu blana leopardului-de-mare prefăcut în om. Se, lăsă pe vine, să studieze pardoseala peşterii, în locul unde-l văzuse pe bărbatul adormit.

— Aveai chipul meu, spuse el cu glas tare. La fel cum şi ea avea faţa Miei. Cîndva, acceptasem ideea că nu ne era hărăzit să fim împreună. Era una dintre numeroasele mele scuze. Tu ai plecat, am plecat şi eu… Dar m-am întors.

Se întoarse într-o parte, citind cuvintele pe care le scrijelise în piatră, cu atîţia ani în urmă. În timp ce citea, îşi scoase de sub cămaşă lanţul pe care-l purta la gît. Piciorul său atinse un obiect care se rostogoli cu un clinchet metalic.

Cu o mînă strînsă în jurul inelului pe care-l purta petrecut pe lanţ, îi culese perechea.

Inelul mai mic era oxidat rău, dar simţi încrustaţiile care-l încercuiau.. Acelaşi arabesc celtic cu noduri înconjura inelul pe care-l găsise în grota de pe coasta de vest a Irlandei. Acelaşi model ca al desenului gravat de Mia sub promisiunea întipărită de ei în stîncă.

Uşor, strînse degetele împrejurul inelului şi-l

descîntă cu un farmec pe care şi-l amintea vag. Cînd desfăcu iar palma, micul inel lucea ca argintul.

Îl studie mult timp, apoi îl petrecu pe lanţ, lîngă perechea lui.

În biroul ei, Mia imprima nişte comenzi primite prin e-mail. După ce le termină, le puse deoparte, pentru a fi completate, şi începu să lucreze la hîrtiile adunate în timpul scurtei sale absenţe. Se folosise de ele ca de o scuză ca să plece cît mai devreme de-acasă – deşi, după cum îşi amintea, nici Sam nu păruse prea dornic s-o reţină.

Pe la nouă, făcuse nişte progrese considerabile, şi se întrerupse ca să dea primul telefon. Trebuia să discute cît mai curînd cu avocatul, pentru a opera cîteva modificări în testament.

Îşi spunea că nu era fatalistă – doar pragmatică.

Avea să-i lase casa lui Sam. Ştia că era demn de încredere – ca s-o întreţină, să îngrijească grădina şi să păzească inima insulei.

Librăria îi revenea lui Lulu, dar se hotărîse să-I atribuie un anumit procentaj şi lui Nell. Nu se îndoia că Lulu urmă să fie de acord.

Biblioteca i-o lăsa lui Mac, omul cel mai potrivit ca s-o folosească. Pentru Zack avea colecţia de stele şi ceasul străbunicului ei.

În sfîrşit, introduse toate hîrtiile în sertarul de jos şi-l încuie. Nu intenţiona ca oricare dintre acele aranjamente să fie necesar în viitorul prea

apropiat, dar credea cu tărie în pregătirile pentru orice eventualitate.

Apoi luă formularele imprimate, şi le duse la parter, pentru a fi completate comenzile. Îşi vedea de treburile zilei – şi de Viaţa ei.

— Ceva nu e-n regulă.

— Mda. Fu şi Ripley de acord. Sînt prea mulţi oameni pe plajă, şi jumătate din ei sînt idioţi.

— Serios. Ripley. Sînt foarte îngrijorată pentru Mia. Nu mai avem decît două zile pînă la luna plină.

— Ştiu în ce zi a lunii sîntem. Uită-te la tipul ăla de-acolo, de pe prosopul cu Mickey Mouse. Se prăjeşte ca peştele-n tigaie. Pariez că-i din Indiana sau aşa ceva, şi n-a mai văzut o plajă niciodată-n viaţa lui. la aşteaptă-mă un minut…

Porni pe nisip şi-l îmboedi cu vîrful piciorului pe omul cu pielea roşie ca racul. Nell o aşteptă în timp ce-i ţinu predica, arătînd spre cer, apoi împungînd umărul omului cu degetul, ca pentru a verifica dacă se copsese bine.

În timp ce Ripley revenea, turistul îşi scoase loţiunea de soare şi începu să se ungă.

— Serviciu meu public pe săptămîna asta. Şi acum, în legătură cu Mia…

— E prea calmă. Îşi vede de ale ei de parcă totul ar fi normal. Aseară a venit la întrunirea clubului de lectură, iar acum e înăuntru şi verifică inventarul. Peste cîteva zile vom face cea mai.

Grea vrajă din viaţa noastră, iar ea mă bate pe umăr şi-mi spune c-o să fie bine.

— Întotdeauna a avut apă de la gheaţă în loc de sînge. De ce te miri?

— Ripley.

— Bine, bine.

Pufnind scurt, Ripley porni pe dig, pentru aş încheia rondul pe plajă.

— Şi eu sînt îngrijorată. Acum eşti mulţumită? Iar dacă n-aş fi, îşi face Mac destule probleme pentru amîndoi. S-a îngropat în cercetări şi ia note ore-n şir. Crede că Mia ştie ceva şi nu ne spune.

— Şi eu cred la fel.

— Cu asta, sîntem trei. Nu ştiu ce naiba să facem.

— Zack şi cu mine am vorbit despre asta. Am putea să-i cerem socoteală. Cu toţii, în acelaşi. Timp.

— Cum, ca la un interogatoriu? Fii serioasă. Femeii ăstei a nu-i poţi deschide gura nici cu-o pîrghie. Aş vrea să nu-mi placă asta la ea.

— Mi-a venit încă o idee. Mă gîndeam că, amîndouă împreună, am putea… ei bine, dacă am fi legate, am putea să penetrăm armura asta pe care şi-a creat-o, ca să vedem la ce se gîndeşte.

— Adică să pătrundem cu forţa în gîndurile ei private, fără să-i cerem voie?

— Da… Uită ce-am spus. E grosolan, viclean şi, indiscret.

— Mda, şi tocmai de-asta-mi place. Excelent idee. Pot să-mi iau o oră…

. Se uită la ceas.

— Chiar acum. Casa ta e mai aproape.

Peste douăzeci de minute, Ripley zăcea cu faţa în sus pe podeala livingului lui Mia, transpirată şi gîfîind.

— Dumnezeule; Ce scorpie er Trebuie s-o admiri pentru asia.

— Parc-am încerca să ne săpăm drum prin beton cu o scobitoare… comentă şi Nell, ştergîndu-se pe frunte cu antebraţul. N-ar trebui să fie chiar aşa de greu…

— S-a aşteptat să încercăm. Era pregătită să ne întîmpine. Doamne, puternică mai el şi are într-adevăr ceva de ascuns.

Ripley îşi şterse palmele umede pe pantaloni.

— Acum chiar că sînt îngrijorată. Hai să-l sondăm pe Sam.

— Nu putem. Protecţia pe care şi-a făcut-o are legătură şi cu el, probabil. N-ar fi în regulă. Ripley, îl. Iubeşte.

Cu privirea în tavan. Ripley se bătu cu degetele pe burtă.

— Dacă aşa a ales ea…

— Nu a fost alegerea ei. Cel puţin, aşa dă de înţeles. Îl iubeşte dar, din cîte-mi pot da seama, asta n-o face să fie fericită.

— Niciodată n-a putut fi o fiinţă simplă. Ştii ce

cred eu? Cred c-o să încerce să atace în timpul vrăjii de alungare. O lovitură dublă. A luat deja hotărîrea, Nell. Nu face nimic în virtutea impulsurilor de moment..

— Ripley, a spus că noi şi copiii noştri vom fi în siguranţă.

— Aşa.

— De ea, însăşi, n-a spus nimic.

Capitolul 19

Sam îşi lărgi cravata, în timp ce-l privea pe Mac cum dădea ocol casei galbene, cu unul din aparatele lui. Din cînd în cînd, se întorcea din drum şi se lăsa pe vine, bombănind.

— E un spectacol nemaipomenit, nu?

Lîngă Sam, Ripley se legăna pe călcîie.

— Îşi face numărul ăsta şi la noi acasă, şi la Lulu – de cîte două ori pe zi.

— Despre ce e vorba, Ripley?

Sam venise direct de la o şedinţă, iar Zack şi Nell urmau să sosească din clipă-n clipă.

— De cea nu participă şi Mia la ceea ce trebuie să facem?

— Numai Mac ţi-ar putea spune. Eu ştiu doar cîteva fragmente.

Îşi înclină capul într-o parte, în timp de Mac venea spre ei.

— Bine, domnule doctor Booke, care-i povestea?

— Ţi-ai închis ermetic locul ăsta, îi spuse el lui Sam. Bună treabă.

— Mersi, doctore. Şi acum, despre, ce mama dracului e vorba aici?

— Să-i aşteptăm şi pe ceilalţi. Mai am de adus unele chestii din maşină. Mia te aşteaptă cumva, pe la ora asta?

— Nu pontez la sfîrşitul programului.

Observînd amuzamentul celorlalţi la auzul acestor cuvinte, Sam strînse din dinţi.

— Ascultă, în scurt timp va porni spre casă. Lulu, care probabil i-a păsat încăpăţînarea ei, prin osmoză, s-a întors şi ea acasă. Nu-mi convine ca Mia să stea mult timp singură.

— O să-ţi dăm drumul cît mai repede, ca să te duci la mămica.. Începu Ripley, dar cînd văzu expresia îngheţată de pe chipul lui Sam, încercă să-l tempereze:

— Ei, ei… Mai uşor, Sam. Doar sîntem în aceeaşi echipă, mai ţii minte?

— Ce cald e aici, afară…

Şi, cu aceste cuvinte, Sam se răsuci pe călcîie şi intră în casă.

— Are nervi, remarcă Ripley, în timp ce trecea pe lîngă ea.

— Cine n-are? Uite-i şi pe Nell şi Zack că vin. Să începem.

În următoarele zece minute, Sam îşi văzu casa invadată. Nell, care anticipase vizibil starea în

care se aflau proviziile lui, adusese fursecuri şi un termos cu ceai de la gheaţă. Reuşi să creeze o atmosferă de petrecere, cu toate că Mac îşi întindea pe masă hîrtiile şi cărţile.

— Nell, nu vrei să stai jos? O trase Zack spre un scaun. Să se mai odihnească şi copilul ăla. Măcar cinci minute.

— Auzi, eu am doi! Se lăudă Ripley, săltîndu-se pe bufetul din bucătărie, de unde şterpeli un fursec. Aşa că, haideţi să-ncepem. Ieri, Nell şi cu mine ne-am hotărît să facem un mic număr de spionaj…

— N-a fost spionaj.

— Ar fi fost, continuă Ripley, dacă ne reuşea. Dar nu s-a putut. Mia e complet blocată. S-a închis ca într-un seif.

— Şi crezi că asta-i o noutate? o întrebă Sam.

— Se întîmplă ceva în creierul ăla mofturos al ei, şi nu vrea să mai afle şi alţii,. Continuă Ripley. E iritant – dar, mai mult decît atît, ne face să ne îngrijorăm.

— A stabilit ce-o să facă.

— Aici cred că ai dreptate, îi spuse Mac lui Sam. În cealaltă noapte, cînd ne-am adunat toţi la un loc, a spus ceva în sensul că ştie toate aspectele, toate interpretările, şi m-a pus pe gînduri. La prima vedere, totul e clar şi precis.

Sarcina ei. Ca s-o numim aşa. Are de-a face cu iubirea. Iubire fără margini. Putem considera asta

ca însemnînd că-i e sorţii să iubească astfel, sau să dea drumul, de bunăvoie, unui ataşament care o îngrădeşte. Cu scuzele de rigoare, adăugă el.

— Am mai discutat despre asta.

— Mda, dar lucrurile care par clare şi precise rareori sînt într-adevăr aşa. Prima soră, omoloaga ei, l-a prins într-o cursă pe bărbatul pe care-l iubea. Dacă iei unui leopard-de-mare, îl legi de uscat şi de tine. Şi-au făurit împreună o viaţă, o familie… Dar sentimentele lui pentru ea erau un rezultat al magiei, nu al unei alegeri proprii. Cînd şi-a găsit blana, a renunţat la înfăţişarea de om şi a părăsit-o.

— N-a putut rămîne, interveni Sam.

— Fără discuţie. Acum, o posibilă interpretare este aceea că Miei i se cere să găsească o iubire fără margini. Una care să vină la ea fără vrăji sau condiţii. Care să fie pur şi simplu ceea ce este.

— O iubesc. I-am spus-o.

— Mai trebuie să te şi creadă, îi puse Zack, o mînă pe umăr lui Sam. Şi să accepte, sau să refuze.

— Dar asta nu e singură interpretare. Mai trebuie şi să urmezi calea asta…

Mac luă una dintre cărţile vechi şi o deschise într-un loc pe care-l însemnase.

— Asta-i o istorie a insulei, scrisă la începutul anilor o mie şapte sute, pe baza unor documente pe care nu le-am văzut niciodată. Dacă Mia are

aceste documente, nu sînt în bibliotecă.

— Nu le-ar ţine acolo.

Privirea lui Sam devenise tulbure de îngrijorare.

— Cel mai probabil, le-ar avea în turn.

— Aş dori să le văd şi eu – dar, în scopurile care ne interesează pe noi, ce am aici e de ajuns. Descrie într-o oarecare amănunţime legenda, continuă Mac. Am să scot în evidenţă numai ideile principale.

Îşi potrivi ochelarii şi începu să parcurgă pagina îngălbenită.

— „Prin vrajă s-a format, prin vrajă va înflori sau va pieri. Astfel, cercul poate găsi de cuviinţă să aleagă viaţa sau moartea, o dată de trei ori. Sînge din. Sîngele lor, mînă de mîna lor. Cele trei care trăiesc trebuie să facă faţă întunecimii, fiecare de una singură. Iar Aerul trebuie să-şi afle curajul. Să întoarcă spatele primejdiei care ar distruge-o, sau s-o înfrunte.14 Tu le-ai făcut pe amîndouă, îi spuse el lui Nell. *„Cînd o să se vadă pe sine, cînd o să-şi dea sieşi ceea ce iubeşte, cercul e neîntrerupt. Astfel Pămîntul îşi va căuta dreptatea, fără sabie sau lance. Să nu verse alt sînge decît pe-al ei, apărînd ceea ce este şi tot ceea ce iubeşte."*

Ripley îşi întoarse mîna cu palma în sus şi studie cicatricea subţire care o străbătea.

— Cred că şi pe-asta am făcut-o.

— Ai avut de ales, se întoarse Mac spre ea. O alegere mai grea decît ne dăduserăm seama. *„Iar*

cînd se face dreptate cu Compasiune, cercul e neîntrerupt. Astfel, Focul trebuie să caute în inima ei, s-o deschidă şi s-o lase astfel dezgolită. Să vadă iubirea fără margini şi să-i ofere ceea ce-i este scump, viaţa. Cînd inima ei e liberă, cercul e neîntrerupt. Puterea celor trei se va întregi laolaltă şi va rezista. Patru elemente se înalţă şi pun capăt întunericului."

— Un sacrificiu? Cu viaţa? Se repezi Sam înainte. Şi-ar putea jertfi propria viaţă?

— Stai aşa…

Zack îi puse mîinile pe umeri, ţinîndu-l în loc, cu putere.

— Aşa o interpretezi şi tu, Mac?

— S-ar putea considera că fiecare dintre ele, şi-ar fi dat viaţa pentru celelalte. Pentru noi. Pentru curaj, pentru justiţie, pentru iubire. Cartea asta provine din biblioteca lui Mia, deci reprezintă o opţiune de care şi ea e conştientă, întrebarea este: e o opţiune pe care ar avea-o în vedere?

— Da.

Mai palidă, Nell o privi pe Ripley.

— E valabil pentru oricare dintre noi.

Ripley dădu şi ea din cap.

— Dacă-şi închipuie că e singura cale. Însă n-ar face-o.

Stînjenită, se desprinse de lîngă bufet.

— Şi-ar aduna puterile împotriva a oricine sau orice.

— Nu e de ajuns.

Sam îşi strînse pumnii, ca şi cum şi-ar fi putut strivi în ei frica şi furia.

— Nu e nici pe departe de-ajuns. N-am să stau cu mîinile-ncrucişate, în timp ce ea se gîndeşte să moară ca să salveze cîteva mile pătrate de pămînt. O să terminăm cu toată povestea asta.

— Vorbeşti degeaba, cum ştii foarte bine.

Tot mai nervoasă, Ripley îşi smulse şapca din cap.

— Nu poţi opri ceva ce s-a pus în mişcare de secole. Şi eu am încercat, şi a trecut drept peste mine.

— Viaţa ta nu e în joc, aşa-i?

Dac-ar fi văzut numai furia, poate că l-ar fi repezit – dar îi văzu şi spaimă.

— Ce zici, îi tragem amîndoi o săpuneală lui Mia, după ce se termină totul?

— S-a făcut.

O strînse de umeri, apoi îşi lăsă mîinile să cadă.

— Degeaba i-am cere socoteală în legătură cu chestia asta. N-am putea s-o clintim din loc. Nu rezolvăm nimic nici dac-o ducem pe sus de pe insulă. Trebuie să se facă ultimul pas, iar aici e cel mai bine. Aici era sortit să fie făcut. Cu noi, toţi, adunaţi la un loc.

— În centrul puterii, îi dădu dreptate Mac. Centrul ei, cercul ei. Forţa ei e cea mai rafinată, şi cea mai puternică. Dar asta mă duce la concluzia

că ceea ce va veni împotriva ei îşi va aduna nişte forţe la fel de» mari.

— Acum sîntem mai mulţi, preciza Nell.

Întinse mîna spre a soţului ei, iar pe cealaltă şi-o puse pe abdomen.

— Legaţi la un loc, avem o energie formidabilă.

— Mai există şi alte surse de putere, dădu din cap Sam, în timp ce-n minte i se contura o idee, Le folosim. Pe toate.

Avea capul limpede şi gîndurile controlate, cînd intră în casa de pe faleză. Mia nu era singura care putea să blocheze accesul înăuntru.

O găsi în grădină, sorbind calmă un pahar de vin, cu un fluture în palmă, mişcîndu-şi încet aripile.

— Ce tablou încîntător, comentă el, în timp ce o săruta pe creştet, apoi se aşează în faţa ei. Cum a fost ziua de azi?

Un moment, Mia nu spuse nimic, studiindu-i doar chipul, în timp ce sorbea din vin. Ceea ce se află înăuntrul ei tînjea sub o voinţă de oţel.

— Ocupată, productivă. Şi a ta?

— La fel. Un copil şi-a prins capul între barele de fier ale unui balcon. A rezistat destul de bine, dar maică-sa a-nceput să ţipe ca din gură de şarpe şi ne-a cerut să tăiem gratiile. Cum nici prin minte nu-mi trecea să stric o balustradă veche de cîteva secole, tocmai mă pregăteam să-l eliberez cu un descîntec scurt, dar menajera mi-a luat-o înainte:

l-a uns pe cap cu ulei pentru bebeluşi, şi a ieşit ca un dop.

Mia zîmbi şi avu mărinimia de a-i întinde paharul, ca să ia şi el o sorbitură. Ochii însă îi era atenţi, precauţi.

— Cred că i-a plăcut toată aventura, Sam. Am observat că-mi lipsesc nişte cărţi din bibliotecă.

— Hmm?

Sam întinse o mînă, iar fluturele îşi luă zborul din palma ei, oprindu-i-se graţios pe vîrful degetului arătător.

— Mi-ai spus că pot folosi biblioteca.

— Unde sînt cărţile?

Îi înapoie paharul cu vin şi fluturele.

— Le-am răsfoit pe unele dintre ele, în căutarea unor perspective noi asupra situaţiei.

— Aha…

Un fior îngheţat îi străpunse inima.

— Şi?

— Niciodată n-am susţinui că am talente de cercetător, ridică el din umeri. I-am menţionat ceva lui Mac în trecere, şi mi le-a cerut cu împrumut. M-am gîndit că n-ai să te superi.

— Aş prefera să rămînă în casă.

— A… Bine… O să le aduc înapoi. Ştii, cînd stau aici cu tine, mă simt… perfect. Şi de fiecare dată cînd mă uit la tine, simt că mi se dă peste cap inima-n piept. Şi asta e o senzaţie perfectă. Te iubesc, Mia.

Genele ei se coborîră.

— Ar trebui să pregătesc cina.

Cînd se ridică, Sam o luă de mînă.’

— Te ajut şi eu.

. Îşi înlănţui degetele printre ale ei, în timp ce se ridicau în picioare.

— Nu e nevoie să faci tu toată treaba.

” *Nu mă atinge*,” îi ceru Mia în gînd. *„Nu încă. Nu acum.*”

— Prefer să fiu singură… la bucătărie.

— Fă loc, îi propuse el. Nu plec nicăieri.

Punea el ceva la cale, Mia nu se îndoia. Era prea al naibii. De amabil, de atent, de săritor. Dacă n-ar fi ştiut ce ştia, s-ar fi putut întreba dacă nu cumva îi făcuse cineva farmece de bună-purtare.

Oricît ar fi părut de ridicol, chiar şi pentru ea însăşi, îl prefera într-o dispoziţie mai bătăioasă. Atunci, măcar ştia la ce să se aştepte.

Totuşi, nu avea timp să scormonească, şi nu putea risca sări dea ocazia de a. Scormoni şi el în minţea ei.

În ziua lunii pline, se trezi în zori. Îl lăsă să doarmă şi ieşi pe faleză. Acolo, adună foc de la soarele ce răsărea şi putere din valurile mării.

Cu braţele desfăcute, bău puterea şi mulţumi pentru harul pe care-l avea.

Cînd se întoarse, îl văzu pe Sam privind-o de pe balconul dormitorului. Ochii li se întîlniră şi se susţinură. Între ei scăpără un fulger. Cu părul

fluturat de vînt, Mia porni înapoi spre casă, fără să ia în seamă ceaţa cu margini negre care se tîra la marginile lumii ei.

Pe la amiază, cafeneaua era plină, iar Mia nu putea face un pas fără s-o salute sau s-o cheme cineva.

Ca să scape îndeajuns cît să-şi tragă respiraţia, se refugie la bucătărie, unde înhăţă o sticlă de apă din frigider.

— Hester Birmingham mi-a spus adineaori că specialitatea săptămînii ăsteia e îngheţata lui Ben şi-a lui Jerry.

— Doi dintre favoriţii mei, răspunse Nell, în timp ce pregătea un sandvich cu pui fript şi brînză brie.

— Era foarte preocupată. Mă. Aşteptam să izbucnească-n plîns din clipă-n clipă.

— Unii dintre noi ne luăm în serios îngheţatele. Ce-ar fi să mănînc şi eu o porţie. Putem face unele cu fructe, la noapte… după…

— Perfect. Mă bucur că nu-ţi faci griji pentru la noapte.

Mia se apropie, pentru a-i masa scurt spatele.

— Ai toate cele necesare. Mîine, se va fi terminat. Nici o umbră n-o să mai rămînă.

— Sînt convinsă. Dar trebuie să mă laşi să-mi fac ceva griji şi pentru tine.

— Surioară…

O clipă, Mia îşi rezemă obrazul de părul lui Nell.

— Te iubesc. Acum am să plec de-aici. Încă mai

am de făcut destule lucruri. Ne vedem diseară.

În timp ce Mia ieşea grăbită, Nell închise ochii. Şi se rugă.

Nu era deloc simplu să plece. Pînă cînd reuşi să ajungă în biroul ei, să ia hîrtiile pe care le încuiase acolo şi să coboare la parter, trecuse o oră în cap.

— Lulu, o chemă ea, cu un gest, spre camera din spate. Două minute…

— Sînt ocupată.

— Două minute, repetă Mia şi intră.

— N-am timp să trăncănesc, iar de încă o pauză n-am nevoie.

Cu faţa schimonosită a dezaprobare, Lulu şontîcăi spre camera din fund. Avea gipsul acoperit cu semnături colorate şi cîteva ilustraţii obscene.

— Am clienţi.

— Am văzut. Iartă-mă, trebuie să mă duc acasă.

— Sîntem în plină zi, naibii. Dacă-mi dai voie să-ţi amintesc, am doar. Un singur braţ, nu şase, ca de obicei.

— Îmi pare rău.

În gît i se ridicase un nod de emoţie, sugrumîndu-i vocea înainte de a putea să-l înghită.

— Ţi-e rău, sau ce ai? întrebă Lulu.

— Nu… Nu, n-am nimic. Putem închide magazinul pentru restul zilei. Nu vreau să ie surmenezi.

— Să fiu a dracu’ dacă închid. Vrei să tragi

chiulu’? N-ai decît – da’ eu nu-s o afurisită de invalidă, şi mă pricep să conduc o librărie.

— Ştiu. N-am să-ţi rămîn datoare.

— Pe bune că nu. O să-mi iau o după-amiază liberă săptămîna viitoare, şi-atunci o să poţi statu-n tranşee, în locul meu.

— Ne-am înţeles. Îţi mulţumesc.

Atentă la braţul fracturat al lui Lulu, Mia o strînse la piept, după care, neputîndu-se stăpîni, îşi îndesă faţa în părul ei.

— Îţi mulţumesc.

— Dacă ştiam c-o să te ambalezi aşa, mi-aş fi luat două după-amieze libere. Hai, du-te o dată, dacă tot vrei să pleci.

— Te iubesc, Lu. Mă duc.

Îşi agăţă traista pe umăr şi, repezindu-se afară, nu văzu lacrimile care umpluseră ochii lui Lulu, nici n-o auzi înghiţindu-şi-le.

Iar cînd fu sigură că Mia n-o mai auzea, Lulu şopti:

— Binecuvîntată să fii, fetiţo.

— Totul e-n ordine, doamnă Farley?

— Totul.

Sam dădu din cap.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Va trebui să las totul în mîinile dumitale capabile.

— Domnule… Sam, se corectă ea. Ai fost un băiat interesant, şi bun, una peste alta. Iar ca

bărbat, eşti şi mai reuşit.

— Eu…

Nu-şi putea găsi cuvintele.

— Îţi mulţumesc. Trebuie să mă duc acasă.

— O seară bună îţi doresc.

— Va fi una despre care să se scrie-n cărţi, prezise el, în timp ce ieşea din birou.

În casa galbenă erau diverse lucruri de care avea nevoie. Instrumente ale lui proprii, pe care nu le dusese acasă la Mia. Şi le împachetă – cel mai vechi stilet ritual, spada rituală, borcanul unde-şi ţinea sarea de mare. Luă pe el o cămaşa de culoare închisă şi nişte jeanşi, şi se hotărî să-şi ducă roba neagră acolo, în loc de a conduce maşina îmbrăcat cu ea. Împachetă în mătase o baghetă favorită.

Puse toate acestea într-o cutie de lemn încrustat pe care familia lui o avea de cîteva generaţii.

În locul unei amulete sau al unui pandantiv, purta pe lanţ două inele de argint.

Înainte de a porni spre maşină, se întoarse să privească înapoi casa şi pădurea din spatele ei. Protecţia lui avea să reziste. Refuza să creadă altceva.

Simţea clocotul mărunt al propriei sale puteri, în timp ce trecea peste perimetrul vrăjit, ieşind în stradă.

Forţa îl izbi, ca o lovitură în plin care-l smulse de pe picioare, azvîrlindu-l înapoi. Trupul

I se prăvăli la pămînt, iar în cap i se învîrtiră o mie de stele negre.

Capitolul 20

— O să-ţi ia o oră ca să instalezi toate echipamentele astea, se plînse Ripley, în timp ce Mac încărca ultimele obiecte în Land Rover.

— Ei, nici chiar aşa…

— Mereu spui la fel.

— Probabil nici n-o să am nevoie de ele, dar prefer să nu risc. Ăsta promite să fie unul dintre cele mai mari evenimente paranormale din istoria consemnată în scris. Poftim, trînti el portiera compartimentului din spate. Eşti gata?

— Sînt gata de nu ştiu cînd. Hai să…

Mac o privi stupefiat cum îşi dădea ochii peste cap şi se apuca de gît cu mîinile încleştate, sufocată.

Nell îl aşteptă pe Zack să pună geanta cu instrumentele ei în maşină.

— O să reuşim, îi spuse ea. Mia s-a pregătit toată viaţa pentru momentul ăsta.

— Nu strică să avem şi ceva de rezervă.

— Într-adevăr, iar ideea lui Sam nu numai că a fost genială, dar şi vorbeşte despre scopul insulei.

Zack luă coolerul cu îngheţata şi ingredientele.

— Sînt de aceeaşi părere. Dar mă simt cam neliniştit, cînd ştiu că Remington a devenit

catatonic. Cunoscutul meu mi-a spus că parcă i-ar fi apăsat cineva un comutator. A ieşit din funcţiune pur şi simplu.

— E folosit. Poate să-mi pară rău pentru el, fiindcă s-a deschis în faţa acelei forţe care, fără discuţie, îl va distruge.

— Ceea ce îl posedă te doreşte pe tine, Nell.

— Nu.

Îl atinse pe braţ. Omul care-i fusese cîndva soţ şi torţionar n-o mai speria..

— Ceea ce e în el doreşte totul, şi în primul rînd pe Mia.

Dădu să deschidă portiera maşinii – cînd, cu un ţipăt şocat, se îndoi de mijloc.

— Ce e?! Nell?

— Crampe… Doamne, copilul!

— Ţine-te bine! Rezistă doar!

O luă în braţe, înfruntîndu-şi panică la vederea durerii de pe faţa ei.

— O să te duc la doctor. Va fi bine.

— Nu, nu, nu…

Îndesîndu-şi faţa în umărul lui, Nell făcu un efort să reziste durerii şi terorii.

— Aşteaptă… Aşteaptă numai…

— Nici o clipă.

Zack smuci de portieră şi. Vru s-o urce în maşină, dar Nell se ţinea de el ca un scaiete.

— Nu e real… Nu e real… Mia a spus că vom fi în siguranţă, eu şi copilul. Era sigură. Ceea ce

simt nu e real.

Căută în adîncurile făpturii ei, dezgropînd puterea de sub fricǎ.

— E doar o iluzie, ca să ne ţină la distanţă. Să ne împiedice să formăm cercul.

Expiră prelung, tremurător, iar cînd îl privi din nou pe Zack, pielea îi era luminoasă.

— E o minciună, spuse ea. Trebuie să ajungem la Mia.

Se duse mai întîi pe faleză, unde se opri şi stătu în vîntul care-i umfla roba albă ca lună ce încă nu răsărise. Simţea tenebrele îndesîndu-se. Cu margini reci ca gheaţa şi tăioase ca o lamă de brici.

Privi, calmă, cum se rostogolea ceaţa de pe mare, începînd pas cu pas să se întindă peste insulă.

Cu oricîtă străşnicie îşi păzise gîndurile. Duşmanul înţelesese un lucru. În noaptea aceea se dădea bătălia decisivă.

— Aşa să fie, murmură ea – şi, întorcîndu-se, intră printre umbrele prelungi ale pădurii tot mai întunecate.

Ceaţa o înconjura din toate părţile. Rece şi plină de şoapte. O simţea gîdilîndu-i pielea ca nişte mici degete oribile. Parcă voia s-o întărite.

Auzi urletul prelung şi scăzut al unui lup, aproape ca un rîs. Panica îi penetră armura, în timp ce pîcla se tîra hidos pe sub poalele robei.

Cu un sunet dezgustat, o plesni, împingînd-o la o parte de pe cărare, deşi ştia că astfel îşi. Risipea o parte din energia adunată cu atîta grijă.

Cu pulsul bubuindu-i în vene se duse în poiană – la inimă, să-şi aştepte cercul.

N-avea să fie uşor, îşi spuse ea, şi-şi trase emoţiile înapoi. Şi le imagină strălucitoare şi întunecate, coagulîndu-se într-o singură rază îngustă, îngropată în inima ei. Nu-i era atît de uşor să vatăme ceea ce iubea, să se folosească de acea iubire pentru a distruge.

Avea să apere. Şi să învingă.

Nell veni prima, alergînd prin pădure, împreună cu Zack. Îşi aruncă braţele împrejurul ei.

— N-ai păţit nimic!

— Nu.

Cu blîndeţe, Mia o împinse înapoi.

— Ce s-a întîmplat?

— A încercat să ne oprească. Mia, e foarte aproape.

— Ştiu.

Luă ambele mîini ale lui Nell într-ale ei, strîns.

— Tu şi ai tăi nu veţi păţi nimic. Trebuie să începem. Soarele aproape a apus.

Îi dădu drumul lui Nell, desfăcu braţele, iar lumînările pe care le rînduise în jurul luminişului se aprinseră, toate în acelaşi moment.

— Vrea să fie întuneric, spuse ea, apoi se întoarse spre Ripley, care tocmai ajungea la rîndul

ei în poiană.

— Nenorocitul a crezut că poate să mă sperie.

Îşi lăsă jos geanta cu scule, în timp ce Mac aducea primul braţ de echipamente de la maşină.

— A venit vremea să-i arătăm stîrpiturii cu cine are de-a face.

— Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor, la adusul lucrurilor, spuse Mac.

— N-avem prea mult timp, îl preveni Mia.

— E timp destul, spuse Sam, venind cu unul dintre monitoarele lui Mac şi propria lui ladă de lemn încrustat.

Mia porni spre el şi-i atinse colţul gurii cu vîrful unui deget.

— Îţi curge sînge.

— Mi-a dat un pumn, fraierul.

Sam îşi şterse sîngele cu dosul mîinii.

— Îi sînt dator.

— Atunci, haideţi să ne luptăm.

Ripley îşi scoase din geanta cu instrumente propria ei spadă rituală.

Pentru prima dată în cîteva zile, Mia rîse – din toată inima.

— Nu te schimbi niciodată. Locul ăsta e sacru. Este inima. Cercul din cerc apără totul de frig şi întuneric. Aici unde stau cele trei surori, îmi voi întîmpina şi sorţii mei.

În timp ce vorbea, începu să parcurgă marginile poienii, cu picioarele doar la un pas de ceaţa care

bolborosea.

— O dată ce acest cerc s-a întocmit, legătura noastră va dura la nesfîrşit.

— Nu aşa începe ritualul de izgonire, remarcă Sam, dar Mia îl ignoră, continuînd:

— *Soarele care apune îmi dă al său foc, luna se-nalţă tot mai sus peste-acest loc.*

Luă un borcan şi întinse un cerc de sare marină în jurul soţilor surorilor ei.

— *Unu este trei şi trei unul este, prin sîngele nostru plasă se urzeşte. Ce-i întunecat, de mine însemnat, astfel o să fie, pentru veşnicie. Cum voiesc, aşa să fie.*

Ridică braţele şi chemă tunetul.

— Trasaţi cercul următor, porunci ea, apoi se uită la Sam. Ştiu ce fac.

— Şi eu.

În timp ce era întocmit cercul, Mac îşi studia contoarele.

— Din cîte pot să urmăresc totul, prin trasarea cercului exterior, în jurul poienii, concentrează forţa negativă asupra ei. Chiar şi cînd e unită cu celelalte, tot ea rămîne ţinta.

— Pe asta Sam a chemat-o, replică Zack.

— Exact. Ne-a încercuit cu sărea din mare, ca

O a doua formă de apărare. Planul ei este să rămînem în cercul protector, orice s-ar întîmpla.

— Vezi să nu, declară Zack.

— Şi tu ai dreptate. Puterea creşte.

Putea s-o simtă.

În jurul cercului se unduia o lumină aurie închisă. Cu vîrfurile armelor, fiecare îşi zgîrie simbolul pe pămînt. Prima cîntare se înălţă o dată cu luna.

— Aer şi pămînt şi foc şi apă, mamă către fiu şi fiu către fiică. Prin sîngele nostru ne revendicăm dreptul ca puterea din noapte s-o chemăm. Sub lumina Lunii Pline, cerem ce ni se cuvine. Lumina căutăm, vederea o aflăm.

Nell îşi ridică braţele.

— Din Aer vin, Aeru-l chem, aduc vînturi ce cresc şi gem, să măture tot ce caută-a vătăma, îmi folosesc magia şi puterea mea. Îi sînt stăpînă Aerului şi Aerul mi-e mie. Cum voiesc, aşa să fie..

Şi, în timp ce vîntul se înteţea vuind, Ripley îşi ridică şi ea braţele.

— Din Pămînt vin, Pămîntu-l trezesc. Sub tălpile mele, cutremure cresc. Îl va înghiţi bezna ce-i a mea, şi nimic căderea lui n-o va urma. Pămîntului îi sînt stăpînă, Pămîntul mi-e mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Pămîntul se cutremură.

— Din Apă vin, îşi înălţă Sam braţele. *Apa o. Cer. Torente din mare, potopuri din cer. Să spele această insulă de lumină şi s-o apere de fiară ce din noapte-a să vină. Eu îi sînt stăpînă Apei şi Apa mi-e mie, cum voiesc, aşa să fie.*

În timp ce ploaia începea să-i biciuiască, Mia îşi

aruncă pe spate capul.

— Din Foc vin, la Foc rîvnesc. Flăcări, scîntei, ard şi pîrjolesc. Înlătură fiara ce sînge voieşte, tot ce mi-e drag de ea ocroteşte. Focului îi sînt stăpînă şi Focul mi-e mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Fulgere brăzdară cerul, iar altele ţîşniră din pămînt. Vuiau prin văzduh, clipind în ploaie ca diamantele.

Furtuna izbucni ca o furie, rotind un vîrtej de vînt ce porni din poiană, prin pădure.

— Echipamentul meu nu poate măsura! strigă Mac, peste exploziile tunetelor. Nu reuşesc să obţin nici un rezultat clar.

În spatele lui, Zack îşi trase arma.

— Nici n-ai nevoie. Urlă. E lupul. Şi se apropie.

În cerc, cei patru se prinseră de mîini. Cu luna luminînd ca un far prin furtună, Mia trase mîna lui Nell peste a lui Sam, şi din patru făcu trei.

— De două ori Trei ţi-au oprit suflarea. Doar eu, am rămas să trec încercarea. În noaptea ăsta stau şi te sfidez. Ieşi din întuneric şi fă ce-ai în crez. Care din noi şi-a afla moartea? Ai venit căci pecetluită ţi-e soartea.

Păşi prin focul de ea însăşi creat, ieşind din cerc.,

Lupul negru se plămădi din ceaţă, mîrîind, la marginea luminişului. Chiar în timp ce Mia mergea înainte, Sam îşi ridică spada rituală. O rază de lumină albastră ţîşni din vîrful ei în timp

ce se răsucea, apărînd-o pe Mia cu trupul lui.

— Nu!

Un fior de panică îi pătrunse autocontrolul, iar lumina din jurul poienii şovăi.

— Ăsta nu-i al tău.

— Tu eşti a mea. Am să mă duc cu el în infern, înainte să-ţi facă vreun rău. Treci înapoi în cerc.

Mia îl privi cu ochi mari şi, chiar în timp ce lupul făcea primul pas nesigur în luminiş, panica îi trecu. Puterea ei creştea din inimă şi o străbătea toată.

— N-am să pierd, spuse ea încet. Nu pot.

Şi, cu propriu-i destin limpede în minte, fugi din poiană, urmărită îndeaproape de fiară.

Avea să se sfîrşească acolo unde hotăra ea. De asta era sigură. Alerga prin pădure, cu fierbinţeala trupului ei străbătînd ceaţa îngheţată care acoperea totul. Ceea ce o fugărea răcnea lacom. Mia cunoştea fiecare cotitură a cărării, fiecare ridicătură de pămînt şi alerga prin noaptea răvăşită de furtună, ca o săgeată trasă drept spre ţintă. Ieşi din pădure, gonind fără ezitare spre faleza care se înălţa, lucioasă şi neagră, din duhoarea ceţii. Adunîndu-şi energia, o aruncă în urmă, ca să cîştige timpul de care avea nevoie, şi auzi ţipătul de durere şi furie. Iar dedesubtul acestuia simţi plăcerea răutăcioasă. Era în afara cercului. Despărţită de ceilalţi, singură – şi stînd acum pe faleza unde cea care era Focul îşi făcuse

ultima alegere. În spatele ei mugea marea, iar jos se îngrămădeau stîncile neiertătoare.

Prinsă în capcană. Auzi şoapta în cap. Stai pe loc, şi vei fi sfîşiată în bucăţi. Fă un pas înapoi, şi scapă. Cu răsuflarea tăiată din cauza fugii. Şi a ceea ce creştea într-însa, se retrase cu o cîtime. Vîntul îi apucă poala umedă a robei, în timp ce stîncile alunecoase de sub ea se cutremurau şi trepidau.

Insulă era învăluită în ceaţă, sufocată sub greutatea acesteia. Dar se aşteptase. Văzu un cerc limpede la marginea satului, unde lumina strălucea ca o mie de lumînări. Pe asta n-o prevăzuse, şi nici valul de energie care năvălea dintr-acolo, inundînd-o ca iubirea.

Îl învălui strîns, îl feri cu propria ei putere. Şi privi lupul care urca încet spre culmea falezei.

” Pîndeşte-mă,” reflectă ea. *„Da, vino mai aproape. Toată viaţa am aşteptat clipa asta.”*

Fiara îşi dezgoli dinţii şi se ridică pe picioarele dinapoi, ca un om. Teme-te de mine. Căci eu sînt moartea ta. Îţi aduc durerea.

Un trăsnet negru căzu din cer şi arse stînca la picioarele ei. Mia se retrase şi văzu triumful lucind în ochii aceia roşii ca tăciunii.

— N-am terminat, spuse ea rece, aruncînd un şuvoi de foc spre el..

Asta văzu Sam cînd se repezi afară dintre copaci. Mia stătea pe marginea falezei, cu roba

albă lucind ca argintul şi părul fluturîndu-i în vînt, pe cînd monstruoasa formă neagră se înălţa asupra ei. În jurul lor izbucneau flăcări, iar fumul se îndesea mereu. Din cerul turbulent, lăncile luminoase cădeau ca o ploaie de flăcări.

În ţipătul ei se simţea mai mult furia decît teama, cînd Sam, cu spada strălucind ca un fulger, se repezi la atac.

„Acum!” îşi spuse ea şi se răsuci pe stînci, ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de bal.

— În noaptea asta mă încînt şi aleg dintr-un cuvînt. El mă alege pe mine, eu îl aleg pe el.

Îşi aruncă braţele în lături, dezgolindu-şi inima.

— Nici o forţă n-are putere această lumină s-o stîngă-n tăcere. Inima mea-i a lui, a lui e a mea, destinul nostru astfel se va forma. Viaţa mea aş da-o cu deplinu-mi crez, vieţile lor aşa să le salvez! strigă ea cu o voce ca de tunet, în timp ce din pădure năvăleau şi ceilalţi. Pentru cei ce-i iubesc, orice pot să îndrăznesc. Trei sute de ani, lupta spre-a sfîrşi, cu aste cuvinte: a iubi…

Strînse mîna lui Sam într-a ei, în timp ce lupul sărea spre ea.

— … şi a trăi!

Cutremurată, forma lupului deveni omenească. Avea chipuri nesfîrşite, toate contopindu-se unul în altul. Semnul ei le înfiera pe toate.

— Salvezi locul ăsta, dar nu şi pe tine.

Respiraţia i se revărsa viciată şi spurcată.

— Ai să vii cu mine.

Făcu un salt, iar spada lui Sam, limpede ca apa, i se repezi în cale.

— Semnul ei. Şi semnul meu.

În timp ce spinteca, forma se revărsă sub forma unei ceţi care începu să se tîrască peste stînci ca nişte şerpi.

— Brutele nu joacă niciodată cinstit, spuse Mia, în timp ce şerpii de ceaţă se tîrau spre

. Picioarele ei, sîsîind. În ea ardea puterea, ca un torent alb constant.

— Eu trebuie să-l termin.

— Atunci, termină-l, îi spuse Sam.

Aruncă în lături toate scuturile, desferecă toate; încuietori le. Puterea care pulsase în ea izbucni liberă, făcînd-o să stea cuprinsă de flăcări sub cerul furtunii.

— Prin tot ce sînt, prin tot ce-oi avea, arunc bezna-napoi asupra ta. Cu curaj, dreptate, inimă şi mînă, sfîrşesc ca din tine nimic să nu rămînă. Acum simţi gustul spaimei cumplite, sub flăcările mele îndreptăţite.

Îşi întinse braţul, iar între degetele sale se formă un bulgăre de foc.

— Soarta ţi-e pecetluită de surorile trei. Cum voim, aşa fi vei.

Pentru Lulu, îşi spuse. Şi pentru toţi ceilalţi nevinovaţi.

Azvîrli globul de foc în ceţuri. Acestea începură

să ardă, zgîrcindu-se. Ardeau în timp ce se revărsară peste marginea falezei şi căzură în mare, urlînd.

— Îneacă-te-n infern! îi ţinu isonul şi glasul lui Sam. Mori în beznă. Veşnic să te ardă semnul femeii mele. Forţa ta e zdrobită de această mare întinsă, pe vecie.

— Cum voim… spuse Mia, întorcîndu-se spre el.

— Aşa să fie.

Sam făcu un pas înapoi, trăgînd-o de mînă.

— Vino de la margine, Mia.

— Dar e o privelişte minunată, rîse ea, ridicînd faţa spre cer, unde stelele răsăreau printre nori. Luna plutea ca o corabie cu pînze albe pe o mare calmă.

— Dumnezeule, ce senzaţie… O să ai de pus întrebări, spuse ea. Mai întîi, am nevoie să stau puţin singură, doar cu Nell şi Ripley.

— Stai cît vrei.

Mia coborî faleza, pînă în braţele surorilor ei.

Mai tîrziu, îi lăsă pe ceilalţi în bucătărie şi ieşi în grădină, cu Sam.

— S-ar putea să-ţi fie greu să înţelegi de ce nu ţi-am destăinuit tot ce voiam să fac – nici ţie, nici celorlalţi. N-a fost aroganţă, a fost…

Cuvintele i se opriră în gît, cînd Sam o întoarse cu faţa spre el, strîngînd-o la piept.

— … necesar, abia reuşi ea să termine.

— Necesar?

Sam îşi îngropă chipul în părul ei, legănîndu-se, cîntînd încet în gaelică: Apoi, la fel de brusc, o îndepărtă de el, zgîlţîind-o scurt.

— Necesar, vezi să nu. Necesar să-mi smulgi inima din piept? Ştii ce-am simţit cînd te-am văzut pe marginea falezei, cu… cu arătarea aia venind spre tine?

— Da, răspunse ea, încadrîndu-i chipul în palme. Da. A fost singura cale, Sam. Singura cale pe care o ştiam că să fiu sigură. Ca să se termine fără ca nimeni să păţească ceva.

— Răspunde-mi la o întrebare – şi uită-te drept în ochii mei cînd îmi răspunzi. Te-ai fi sacrificat?

— Nu.

Cînd ochii lui se îngustară, ai ei rămaseră neclintiţi.

— A-ţi risca propria viaţă nu e totuna cu a ţi-o sacrifica. Mi-am riscat-o, da. Pentru locul ăsta şi pentru oamenii care trăiesc aici. Pentru copiii care vor urma după ei. Pentru tine. Pentru noi. Dar aveam de gînd să rămîn în viaţă – şi, după cum vezi, trăiesc.

— Plănuiai să părăseşti aşa cercul. Plănuiai să-l atragi pe faleză. Singură.

— Era menit să se termine acolo. Mă pregătisem în toate felurile pe care le ştiam, ţinusem seama de orice posibilitate. Şi totuşi, mi-a scăpat una, pe care tu n-ai uitat-o. Cînd m-am uitat în jos şi am

văzut acel cerc de lumină…

Sam…

Copleşită de iubire, se rezemă de el.

— Cînd am simţit acea putere, acea iubire şi credinţă, a fost cel mai de preţ dar. Cine ştie ce s-ar fi întîmplat, fără el? Tu ai făcut asta. Cerînd ajutor, cînd eu nu m-am gîndit.

— Insularii sînt oameni uniţi. Le-am cerut cîtorva să spună mai departe…

— Şi tot mai departe. Iar în seara asta, s-au adunat în jurul casei galbene şi în pădure. Toate acele minţi şi inimi s-au îndreptat spre mine. Ceea ce-am simţit pentru tine atunci, şi ce simt acum, şi ce voi simţi întotdeauna, nu mii are nevoie de fantezii sau dorinţe. Dacă mai pleci…

— N-am să mai…

— Dacă pleci din nou, ceea ce simt pentru tine n-o să se schimbe, nici nu va fi încuiat. Te iubesc destul de mult ca să te las liber…

— la vino aici, o chemă Sam, arătîndu-i locul din faţa lui.

Mia dă din cap şi se apropie.

— Aşa e bine?

— Le vezi pe astea? o întrebă el, ridicînd lanţul cu cele două inele.

— Ce sînt? Aşa de frumoase…; întinse mîna să le atingă, şi i se opri respiraţia cînd văzu şi simţi lumina şi căldura care pulsa din ele.

— Inelele lor, şopti ea. Al ei şi al lui.

— Pe-a lui l-am găsit în peştera despre care ţi-am povestit, în Irlanda. Iar pe al ei, acum cîteva zile doar, în peştera noastră. Vezi ce au gravat pe ele, şi înăuntrul lor?

Mia îşi trecu degetul peste simbolurile celtice şi citi, iar inima începu să-i bată mai tare.

Scoţîndu-şi lanţul, peste cap, Sam luă inelul cel mai mic.

— Ăsta-i al tău.

Toată puterea care încă mai vibra în ea păru să se oprească – de parcă s-ar fi ţinut un milion de respiraţii.

— De ce mi-l dai?

— Fiindcă el nu s-a putut ţine de cuvînt. Eu, însă, o voi face. Vreau să nu ne călcăm cuvîntul niciodată, nici tu faţă de mine, nici eu faţă de tine. Acum şi cînd ne vom căsători. Şi-n flecare zi, după aceea. Vreau să ţi-o spun de fiecare dată cînd se va naşte cîte unul din copiii noştri.

Ochii ei se repeziră spre ai lui.

— Copiii noştri…

— Am avut o viziune, începu Sam, ştergîndu-i cu vîrful degetului prima lacrimă care i se prelingea pe obraz. Lucrai în grădină, chiar la începutul primăverii. Cînd am venit la tine, te-ai riscat. Erai atît de frumoasă, Mia… mai frumoasă decît te văzusem vreodată. Şi purtai în pîntec copilul nostru. Mi-am pus mîna deasupra, şi l-am simţit mişcînd. Am simţit viaţa făurită de noi…

Atît de nerăbdătoare să se nască… N-aveam idee.

Îi luă faţa în mîini.

— N-aveam idee ce poate însemna asta. N-aveam idee că pot dori atît de mult, totul, tot ce-am văzut şi ce-am simţit în acel moment. Făureşte o viaţă împreună cu mine, Mia. Viaţa noastră, şi ceea ce va urma după ea.

— Credeam că s-a terminat cu magia pentru noaptea asta… Da, îşi lipi ea buzele de obrazul lui. Da, repetă, sărutîndu-i-l şi pe celălalt. Pentru toate, mai spuse, rîzînd, cînd buzele lui le găsiră pe ale ei.

Sam o învîrti o dată în cerc, apoi o luă de mîna dreaptă.

— Ai greşit degetul, îi spuse ea.

— Nu-l poţi purta pe stînga pînă nu ne căsătorim. Hai să fim puţin mai tradiţionalişti. Şi dacă tot sîntem, deşi cred că nişte oameni care s-au iubit toată viaţa ar trebui să aibă o logodnă foarte scurtă…

Desfăcu palma, iar în locul unde fusese lacrima ei se vedea acum o dîră de lumină. Zîmbindu-i, o aruncă în sus, iar din ea ţîşni o jerbă de stele, căzînd ca o mică ploaie de scîntei.

— Un simbol, spuse el, culegînd din aer una dintre luminiţe. O promisiune. Îţi voi dărui stelele, Mia.

Şi, întorcîndu-şi mîna, îi oferi un cerc înconjurat

cu diamante limpezi ca apa şi strălucitoare ca focul.

— O să le iau. Şi pe tine. O, da, şi pe tine, visam…

Mia întinse mîna, absorbind fiorul, în timp ce Sam îi punea legămîntul pe deget. Legămîntul care scînteia.

— Ce mai magie o să facem!

— Hai să începem chiar acum.

Rîzînd împreună cu ea, o ridică şi începură să danseze prin grădina plină de flori.

Iar stelele lor licăreau luminoase în întuneric.

— Sfîrşit-

„O scriitoare inteligentă,
de excepţie, un succes uluitor"
NEW YORK TIMES
Insula Celor Trei Surori
adăposteşte secrete seculare
şi o moştenire periculoasă,
care încă o mai bîntuie...
www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 19,50